ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

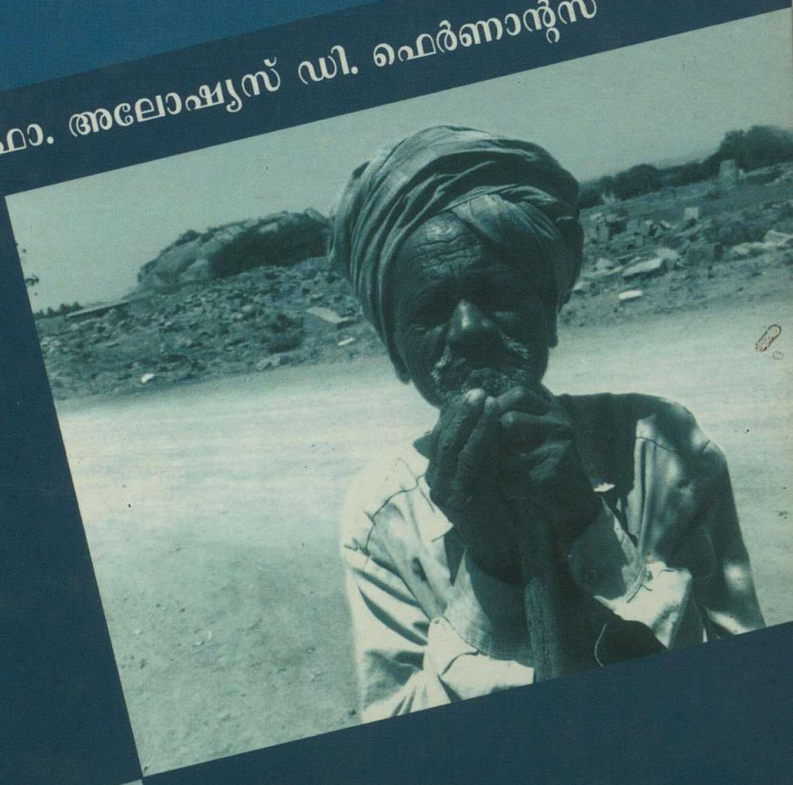

242

അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുപ്പിൻ

അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുപ്പിൻ

ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

1947 ആഗസ്റ്റ് 29-നു ജനനം. അച്ഛൻ ദാവീദ് വി. ഫെർണാന്റസ്; അമ്മ ത്രേസ്യാമ്മ വസ്ത്യൻ. കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ബി.എ.; ആലുവ സെന്റ് ജോസഫ് പൊന്തിഫിക്കൽ സെമിനാരിയിൽ നിന്നും ബി. ഡി.; അമേരിക്കയിലെ ബോസ്റ്റൻ കോളജിൽ നിന്നും ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദാനന്തര ബിരുദം.

ബാംഗ്ലൂർ ഇൻഡ്യൻ സോഷ്യൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ നിന്നും കമ്മ്യൂണിറ്റി ഓർഗനൈസേഷൻ കോഴ്സിൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്; നാഷണൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് സോഷ്യൽ സയൻസും അമേരിക്കൻ കൗൺസിലേഴ്സ് അസോസിയേഷനും സംയുക്തമായി ട്രാഡ നടത്തിയ അഡ്വാൻസ്ഡ് സൈക്കോ തെറാപ്പിയിലും കൗൺസിലിംഗിലും ഡിപ്ലോമ; ന്യൂഡൽഹിയിലെ ഇൻഡ്യൻ സോഷ്യൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് നടത്തിയ സോഷ്യൽ വർക്കേഴ്സ് പ്രൊമോഷൻ കോഴ്സിൽ ഡിപ്ലോമ; ഡോ. എം. എം. തോമസിൽ നിന്ന് സോഷ്യൽ ആക്ഷനെപ്പറ്റിയും ഫാ. സെബാസ്റ്റ്യൻ കാപ്പനിൽ നിന്ന് മാർക്സിസത്തിന് ഒരു മുഖവുര എന്നതിനെപ്പറ്റിയും ഗുരുകുല അനുഭവപഠനം; ബ്രസീലിൽ അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളുമായുള്ള ആഭിമുഖ്യ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്.

ഇവയിൽ നിന്നൊക്കെ പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട് കേരളത്തിൽ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രപാത വെട്ടിത്തെളിക്കുന്നതിൽ കർമധീരൻ. കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെയും പരമ്പരാഗത മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെയും അവശത അനുഭവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിലെ ഇതര ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും അവകാശ-വിമോചനപ്പോരാട്ടങ്ങളിൽ അവരോടൊപ്പം നടന്നുനീങ്ങുന്ന പോരാളി. ഈ പോരാട്ട പ്രക്രിയയ്ക്കു നിദാനമായി ചരിത്രത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സാമൂഹ്യപ്രതിരോധസംഘങ്ങളായ എം. ജെ. എം.(മാവേലിക്കര), വി.വി.കെ. (പത്തനംതിട്ട), ഡി.പി.ഐ. എഫ്.സി. (കൊല്ലം), സരോവര (കൊട്ടാരക്കര), ജനജാഗൃതി (ആലപ്പുഴ), സമന്വയം കേരളം, ഭൈരവി സ്ത്രീസംഘം എന്നിവയുടെയും, ഇവയുടെയെല്ലാം ഏകോപനം ലക്ഷ്യംവച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജനകീയ സംഘ ഏകോപനസമിതിയുടെയും രൂപീകരണത്തിലും വളർച്ചയിലും നിർണായകമായ പങ്കുവഹിച്ച കാര്യദർശി. സാമൂഹ്യാപഗ്രഥനത്തിൽ ഊന്നിയ നേതൃത്വപരിശീലന കോഴ്സ് നല്കുന്നതിൽ അനുഭവസമ്പന്നൻ. ക്രിസ്തുദർശനത്തിലെ മാർക്സിയൻ ചിന്താധാരകളെയും മാർക്സിയൻ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിലെ ക്രിസ്തുദർശനങ്ങളെയും മനുഷ്യവിമോചനത്തിനായി സമന്വയിപ്പിച്ചു വളർത്തുന്ന വിമോചനദൈവശാസ്ത്ര വക്താവ്.

വിലാസം: ജനജാഗൃതി ഭവൻ, പുന്നപ്ര നോർത്ത് പി.ഒ.
ആലപ്പുഴ - 688 014, ഫോൺ: 0477-2287602

അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുപ്പിൻ

(ലേഖനങ്ങൾ)

8259

ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

Library & Research Center

CSS

ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യ സമിതി
തിരുവല്ല

2428

(Malayalam)
AVARKKU BHAKSHIPPAN KODUPPIN
(Articles)

Author: Aloshyas D. Fernandaz
© Reserved
First Impression: October 2004
Cover: Babu Kodamvelil/Global, Tiruvalla
Type Setting: Perfect Computers, Thiruvalla
Printed at: Puthethu Offset, Kallissery, Ph: 0479-2426561
Published by CHRISTAVA SAHITYA SAMITHY, THIRUVALLA
Distributed by C.S.S. BOOKSHOP, KURISUKAVALA, THIRUVALLA-1,
Tel. & Fax: 0469-2630389,2634936
email: cssbooks@sancharnet.in
Price Rs.45/-

M53 FP36 R 2004 - CN 75204

ഉള്ളടക്കം

നന്ദി – *7*

അവതാരിക – ദരിദ്രന്റെ പക്ഷം
– *റവ. ഡോ. മാത്യു ഡാനിയേൽ* – *8*

1. ആത്മപരിശോധന – *11*
2. ജനോന്മുഖ രാഷ്ട്രീയം – *15*
3. വിമോചനത്തിന്റെ പക്ഷം – *18*
4. സ്ത്രീവാദത്തിലെ വൈവിധ്യങ്ങൾ – *20*
5. നിഷ്പക്ഷത ആത്മഹത്യ തന്നെ – *23*
6. നീതി ജലംപോലെ ഒഴുകട്ടെ – *25*
7. പിശാച് ബാധിച്ച സഭ – *29*
8. ഭൂമി മനുഷ്യന്റേതല്ല, മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടേതാണ് – *32*
9. കറുത്ത സഭ – *35*
10. ക്രിസ്തുമസിന്റെ മാനവീയത – *38*
11. പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ രണ്ടു മതി – *41*
12. തീർത്തും ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവകഥകൾ – *45*
13. ഭരണം സമം സേവനം – *49*
14. സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും – *52*
15. ദൈവം ആരുടെ ചൊല്പടിയിൽ? – *56*
16. മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ധന്യത – *58*
17. യേശു നിഷേധിയോ? – *60*
18. നീതിയുടെ മേഖലയിൽ നിഷ്പക്ഷത എന്നൊന്നില്ല – *63*
19. ജീവിതയാഥാർഥ്യങ്ങളെ നോക്കിക്കാണുക – *69*
20. അപ്പം = ജീവൻ – വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ – *75*

സമർപ്പണം

എനിക്ക് അമ്മിഞ്ഞപ്പാലു നല്കി വളർത്തിയ എന്റെ അമ്മയുടെയും തുടർന്ന് ഇന്നീ നിമിഷം വരെ ആഹാരം നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാ അമ്മമാരുടെയും ഓർമയുടെ മുമ്പിൽ ഈ പുസ്തകം സമർപ്പിക്കുന്നു.

ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി

ജനനം എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു വിശിഷ്ടദാനമാണ്. ജനിച്ചാൽ ജീവിക്കാനവകാശമുണ്ട്, അർഹതയുണ്ട്. അത് എങ്ങനെയെങ്കിലുമങ്ങു ജീവിച്ചാൽ പോരാ; മറിച്ച് ജീവിതം സ്വന്തം കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട് ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെയും അർഥവത്തായും ബോധപൂർവമായും ജീവിക്കണം.

ജീവിക്കാൻ അടിസ്ഥാനാവശ്യം ആഹാരമാണ്; അപ്പമാണ്. ജനിച്ചുവീണ വലിയൊരു വിഭാഗം ജനത്തിന് ഇന്നു ആഹാരം കിട്ടുന്നില്ല; അവർ രൂക്ഷമായ പട്ടിണിയിലാണ്. വളരെ കുറച്ചുപേർ അമിതമായും അനിയന്ത്രിതമായും ആഹാരം പൂഴ്ത്തിവയ്ക്കുന്നു, കുന്നുകൂട്ടുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ജീവികളുടെയും ആവശ്യത്തിനു പ്രകൃതിയിൽ ആഹാരമുണ്ട്. പക്ഷേ കുറച്ചുപേരുടെ ആർത്തിയെ പൂർത്തീകരിക്കാൻ ഭൂവിഭവത്തിനു സാധിക്കുകയില്ല. ഈയൊരു തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ്- ഈയൊരു വേറിട്ടൊരു നോക്കിക്കാണലിൽ നിന്നാണ്- എല്ലാവർക്കും എല്ലാമാകുന്ന നല്ലൊരു നാളേയ്ക്കുവേണ്ടി പോരാടാൻ നാം ശക്തരാവുക. ഈ നോട്ടത്തിലെ പാഠഭേദവും അതിനനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനവുമാണ്, എല്ലാവരും ആവശ്യാനുസരണം തൃപ്തിയോടെ ഭക്ഷിച്ചിട്ട് നാലുകൊട്ട ആഹാരം മിച്ചം വരുത്തിയത്. ഇത് ഇന്നും നടക്കും. വേണ്ടത് വ്യക്തമായ ദർശനവും നടപ്പിലാക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയുമാണ്. ഈ വഴിക്കു ഒരു കാൽവയ്പിനു ഈ പുസ്തകം പ്രേരകമായാൽ ഞാൻ സംതൃപ്തനാണ്.

ഈ പുസ്തകം ഇത്ര മനോഹരമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച *സി.എസ്.എസി*നും ഇതിന്റെ ഡി. റ്റി. പി. ചെയ്ത ശ്രീ. ഒ.പി. പ്രസന്നകുമാറിനും ഇതു എഡിറ്റു ചെയ്യാൻ സഹായിച്ച സർവശ്രീ സി.പി. സുധാകരനും ജോർജ് കെ. അലക്സിനും ബാബു കോടംവേലിക്കും, ഇതിനു അർഥസമ്പുഷ്ടമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്ന റവ. മാത്യു ദാനിയേലച്ചനും *സി. എസ്. എസ്.* സെക്രട്ടറി റവ. രാജു അഞ്ചേരിക്കും ഈ പുസ്തകം വെളിച്ചംകാണാൻ സഹകരിച്ച എല്ലാവർക്കും ഹൃദയംനിറഞ്ഞ നന്ദി.

ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

അവതാരിക

ദരിദ്രന്റെ പക്ഷം

റവ. ഡോ. മാത്യു ഡാനിയൽ

ഈ സങ്കീർത്തനങ്ങളും സാഹിത്യവും മന്ത്രോച്ചാരണങ്ങളും മതിയാക്കുക!

കവാടങ്ങളും വാതായനങ്ങളും അടച്ചുബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അന്ധകാരാവൃതമായ ഒരു കോണിൽ നീ ആരെയാണ് ആരാധിക്കുന്നത്?

നിന്റെ നയനം തുറക്കുക; നിന്റെ ദൈവം നിന്റെ മുമ്പിലില്ലെന്ന് അപ്പോൾ നിനക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും.

കഠിനമായ നിലം ഉഴുന്ന ആ കർഷകനും, വീഥിനിർമാണത്തിന് കല്ലുകൾ പൊട്ടിക്കുന്ന ആ തൊഴിലാളിയും എവിടെയുണ്ടോ, അവിടെയുണ്ട് അദ്ദേഹം. അവിടുന്നു വെയിലിലും മഴയിലും അവരോടു കൂടെത്തന്നെയുണ്ട്.

അവിടുത്തെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ പൂഴിപുരണ്ടിരുന്നു. പവിത്രമായ നിന്റെ ആ വസ്ത്രത്തെ വലിച്ചെറിയുകയും അവിടുത്തെപ്പോലെ നീയും ധൂളിയാലാവൃതമായ ആ നിലത്തിൽ വന്നെത്തുകയും ചെയ്യുക.

നിന്റെ ധ്യാനങ്ങളിൽ നിന്നും നീ പുറത്തുവരികയും അർച്ചനയ്ക്കുള്ള പുഷ്പങ്ങളെയും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെയും മാറ്റിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുക.

നിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ജീർണിക്കുകയും മലീമസമാകയും ചെയ്തിരുന്നാലെന്താ? അവിടുത്തെ കണ്ടെത്തി, പ്രവൃത്തിയിലും നെറ്റിത്തടത്തിലെ വിയർപ്പുകണങ്ങളിലും അവിടുത്തോടൊപ്പം നിലകൊള്ളുക.

(ഗീതാഞ്ജലി)

ഫാദർ അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസിന്റെ സമാഹരിക്കപ്പെടുന്ന ലേഖനങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ മനസ്സിൽ ഉണർന്നത് മഹാകവി രവീന്ദ്രനാഥ ടാഗോർ ഗീതാ

*ഞ്ജലി*യിൽ കോറിയിട്ട ദൈവസങ്കല്പമാണ്. അലോഷ്യസ് അച്ചന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, ഒരാത്മരേഖയാണ്. സ്വാനുഭവങ്ങളെ സാക്ഷിനിർത്തി ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ ജീവിതയാഥാർഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഒരു കർമയോഗിയുടെ സ്വത്വാന്വേഷണവും ദൗത്യാന്വേഷണവും ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ നമുക്ക് വായിച്ചെടുക്കാം.

കേട്ടുപഴകിയ ഈശ്വരസങ്കല്പത്തിൽ നിന്നും പാടിപ്പതിഞ്ഞ വായ്ത്താരികളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ജനജീവിതത്തിന്റെ ഇടവഴികളിലും പെരുവഴികളിലും കടൽത്തീരങ്ങളിലും വയലോലകളിലും വിയർപ്പോടെ അപ്പം ഭക്ഷിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗത്തോടൊപ്പം സർവേശ്വരനെ കണ്ടെത്തുന്നു. അവരുടെ വിമോചന പ്രക്രിയകളിൽ പങ്കുചേരുന്നതിലൂടെ ജീവിതസാഫല്യം തേടുന്നു. അവരുടെ കൊടിയ നൊമ്പരങ്ങളും കൊച്ചുകൊച്ച് ആഹ്ലാദങ്ങളും ഏറെ നിറമില്ലാത്ത സ്വപ്നങ്ങളും പങ്കുവയ്ക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തെ, പരമ്പരാഗതമായ ഭാഷ്യം ചമയ്ക്കലിൽനിന്ന് വിടർത്തി, ജനകീയാടിത്തറയിൽ വായിച്ചെടുക്കുകയാണ്, ഫാദർ അലോഷ്യസ്. രണ്ടുപതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി, അധ്വാനിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ച് അവകാശസമരങ്ങൾ നയിക്കുന്ന അച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും കേന്ദ്രപ്രമേയമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ഫാദർ അലോഷ്യസിന്റെ കർമസരണികൾക്കെന്നപോലെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനും രചനകൾക്കും സുവ്യക്തമായ ഒരാത്മീയ അടിത്തറയുണ്ട്. പരമ്പരാഗതമായ ആത്മീയതയിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണത്. മതാത്മകതയെ-ആത്മീയതയെ-ഭൗതികയാഥാർഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് അകറ്റിനിർത്താനുള്ള പ്രവണത, ഇന്ന് സാധാരണമാണ്. പരലോകപ്രതീക്ഷയിൽ മുഴുകി, ജീവിതത്തിന്റെ വരണ്ട യാഥാർഥ്യങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ശുദ്ധാത്മാക്കളായ സാധുക്കൾക്ക്, ഇതിന്റെ പിന്നിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അപകടസന്ധികളെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാറില്ല. ഇവിടെ ഒരു പ്രവാചകദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്, അലോഷ്യസ് അച്ചൻ. പരലോകപ്രതീക്ഷയിൽ കുടുങ്ങി, വർത്തമാനകാല യാഥാർഥ്യങ്ങളുടെ ദുർവിധികളോടു സന്ധിചെയ്യുവാൻ അച്ചൻ തയ്യാറല്ല. വിശുദ്ധ വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ സത്യദർശനങ്ങളെ ജനതകളുടെ ചരിത്രത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി വായിച്ചെടുക്കുകയും നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഉൽക്കടമായ അഭിനിവേശത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് ആരാണ്? അച്ചന് ഉത്തരമുണ്ട്: മണ്ണിലും കടലിലും കാട്ടിലും പണിയെടുക്കുന്ന അടിസ്ഥാനജനവിഭാഗമാണ്. അവരുടെ അവകാശസമരങ്ങളിൽ

സർഗാത്മകമായി സഹകരിക്കുന്നതിൽ ഒരാത്മീയതയുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു പക്ഷംചേരൽ അനിവാര്യമാകുന്നു. വിശുദ്ധ സുവിശേഷങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുന്ന യേശുവിന് ഒരു പക്ഷം ഉണ്ടെന്ന് അച്ചൻ തിരിച്ചറിയുന്നു-ദരിദ്രരോടുള്ള പക്ഷം. സ്വാഭാവികമായും ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികളും ദരിദ്രന്റെ പക്ഷംചേരുവാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നു. നീതി നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന ദരിദ്രന്റെയും ദലിതന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും പക്ഷം ചേരുന്നതിലും സ്വന്തം ജീവിതനിയോഗത്തോടു സർഗാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. ജനങ്ങളുടെ നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടങ്ങളിൽ നിഷ്പക്ഷതചമയുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ കൊടിയ കാപട്യം അച്ചൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജനങ്ങളുടെ അവകാശപോരാട്ടങ്ങളെ ജനകീയ ആരാധനയായും ആഘോഷമായും അനുഭവപ്പെട്ട ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ദീപ്തമായ ചിത്രമാണ് അലോഷ്യസ് അച്ചന്റെ സ്മരണയിൽ സജീവമായിട്ടുള്ളത്. ഇടതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇത്തിരി വെളിച്ചം കണ്ടെത്തുന്നതും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. മാർക്സിസവും ക്രിസ്ത്യാനിറ്റിയും തമ്മിൽ പല കാര്യങ്ങളിലും വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ഒരേ സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ ആഭിമുഖ്യം അവയ്ക്കുണ്ടെന്ന് അച്ചൻ കരുതുന്നു. കാരണം, മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണവികാസവും വളർച്ചയുമാണ്, അവയുടെ അടിസ്ഥാന ഊന്നൽ. ഇതാണ്, ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങളോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വർത്തമാനകാല അപചയം അച്ചനെ ഏറെ വേദനിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

കേവലം കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിന് അതീതമായി ജനോന്മുഖമായ രാഷ്ട്രീയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അടങ്ങാത്ത അഭിനിവേശമാണ്, ഈ ലേഖനങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വെളിപ്പെടുന്നത്. ഈ ഭൂമി മനുഷ്യന്റേതാണ്, മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടെയും. ഇവിടെ മണ്ണും മനുഷ്യനും കാടും കാട്ടാറും കടലും കരയും അവയുടെ തനിമയിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടണം. ജീവന്റെ തുടിപ്പുകൾ കരുത്താർജിക്കണം. വികസനത്തെക്കുറിക്കുന്ന എക്കാലവും പ്രസക്തമായ സ്വപ്നം അലോഷ്യസ് അച്ചൻ മനസ്സിൽ പേറുന്നു; അനുവാചകന് പകരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഫാദർ അലോഷ്യസിന്റെ ചിന്തകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ജ്വലിപ്പിക്കട്ടെ; വർത്തമാനകാലം പേറുന്ന ആലസ്യത്തിൽ നിന്ന് ഉണർത്തട്ടെ.

സെന്റ് തോമസ് കോളജ്
കോഴഞ്ചേരി
18-10-2004

1

ആത്മപരിശോധന

1970 കൾ, ദലിത് ജനതയും ദരിദ്രജനതയുമായി ശരിക്കും താദാത്മ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അവരിൽ ഒരാളായി ജീവിക്കുന്ന കാലം. മദ്യപാനം, ധൂർത്ത്, നാളെയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയില്ലായ്മ, ഉള്ളപ്പോൾ തിന്നുക ഇല്ലാത്തപ്പോൾ പട്ടിണി കിടക്കുക എന്ന ചൊല്ലുപോലെ കരുതലില്ലാത്ത ജീവിതം, ദുരിതാവസ്ഥയുടെ മുന്നിൽ എല്ലാം ദൈവവിധി എന്ന വിശ്വാസം-ഇവയൊക്കെയാണ് ഈ ജനതയുടെ അടിസ്ഥാനപ്രശ്നങ്ങളെന്നു ധരിച്ച് പരിഹാരമാർഗങ്ങളായി മിച്ചനിക്ഷേപപദ്ധതിയും മറ്റു ബോധവൽക്കരണ ക്ലാസുകളും സമൃദ്ധമായി നടത്തിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. പട്ടിണി, രോഗം, നഗ്നത, നിരക്ഷരത, തൊഴിലില്ലായ്മ, ഭവനരാഹിത്യം മുതലായ അവരുടെ നീറുന്ന അനുദിന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളുമായി അടുത്തിടപഴകി വ്യക്തിപരമായും പരസ്പരം സഹായിച്ചും പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ യത്നിച്ചുപോന്നു. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സജീവമായിരുന്നുവെങ്കിലും തൃപ്തികണ്ടെത്താതെ ഇനി എങ്ങോട്ട്? എന്നു വഴിമുട്ടിനിൽക്കുന്ന എഴുപതുകളുടെ മധ്യകാലം.

ഞങ്ങൾ കുറച്ചു വൈദികരും സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളിൽ താത്പര്യമുള്ള കുറച്ചു അല്മായരും, തിരുവല്ല മഞ്ഞാടിയിൽ ഡോ. എം.എം. തോമസി(ബൈബിൾ പണ്ഡിതനും വ്യാഖ്യാതാവും ശക്തനായ സോഷ്യലിസ്റ്റും വിമോചനദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കരുത്തനായ വക്താവും)ന്റെ വീട്ടിൽ 10 ദിവസം താമസിച്ചുകൊണ്ട് *സാമൂഹ്യാപഗ്രഥനവും വിശ്വാസവും* എന്ന വിഷയത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളിലേക്കു വിചിന്തനങ്ങൾ നടത്തി. ഗുരുകുല മാതൃകയിൽ ഡോ. എം. എം. ന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു ഞങ്ങൾ പഠിച്ചു. സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യങ്ങളെ പുതിയൊരു കണ്ണോടെ നോക്കിക്കാണുവാൻ ഇതു ഞങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കി. അന്നു ശരിക്കും ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ച ഒരു കാര്യമിതാണ്. ജീവിതത്തിൽ എല്ലാം രാഷ്ട്രീയമാണ്. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്നും മാറ്റി നിർത്തിക്കാണാൻ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നുമില്ല. രാഷ്ട്രീയമില്ലെന്നു പറയുന്നതു തന്നെ തികച്ചും രാഷ്ട്രീയമാണ്. ഈ ഉൾക്കാഴ്ച തുടർന്നുള്ള എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ചെറിയ രീതിയിൽ, അവ്യക്തതയോടെയാണെങ്കിലും, ദിശാബോധം പ്രദാനം ചെയ്തു. ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ എന്റെ സാമൂഹിക പ്രവർത്തനശൈലിയിൽ മാറ്റം വരുത്തി. സംഘമായും സഹക

രണാടിസ്ഥാനത്തിലുമുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അങ്ങനെ ഊന്നൽകൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവിടെയും ദർശനവ്യക്തത കുറവായതിനാലുള്ള പരുങ്ങലുകളും, തത്ഫലമായി തീർപ്പുകളെടുക്കുവാനുള്ള ധൈര്യക്കുറവുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ അവ്യക്തതയുടെ നടുവിൽ എനിക്കുകിട്ടിയ ഏറ്റവും വലിയ അവസരമായിരുന്നു 1980- ൽ ബാംഗ്ലൂരിൽ ഈശോസഭാ വൈദികനായ ഫാ. സ്റ്റാൻ ലൂർദ് സാമി ഡയറക്ടറായിരുന്ന ഇൻഡ്യൻ സോഷ്യൽ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പരിശീലനകേന്ദ്രത്തിലെ മൂന്നു മാസത്തെ പരിശീലനം. *ഇൻഡ്യൻ ജനതയും സാമൂഹ്യ സംഘാടനവും* (Indian people and community organization) ആയിരുന്നു പഠനവിഷയം. സമൂഹത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി അപഗ്രഥിക്കാനും അതിന്റെ വിവിധ ഘടനകളെ മനസ്സിലാക്കാനും എല്ലാം കൂടി വിലയിരുത്താനും കിട്ടിയ അസുലഭാവസരം. അതോടെ എന്റെ ജീവിതത്തിനു തന്നെ ഒരു ദിശാബോധം ലഭിച്ചു. അവിടെ നിന്നും ലഭിച്ച ചില ഉൾക്കാഴ്ചകൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

സമൂഹം അടിസ്ഥാനപരമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു-പണം ഇല്ലാത്തവരും ഉള്ളവരും തമ്മിൽ, അംഗീകാരവും പദവിയും ഇല്ലാത്തവരും ഉള്ളവരും തമ്മിൽ, വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലും ഇല്ലാത്തവരും ഉള്ളവരും തമ്മിൽ, അധികാരം ഇല്ലാത്തവരും ഉള്ളവരും തമ്മിൽ. ഇവിടെ വ്യക്തമായും പക്ഷംചേരൽ അനിവാര്യഘടകമായി മാറുന്നു. നിഷ്പക്ഷത അശാസ്ത്രീയവും കാപട്യം നിറഞ്ഞതുമാണ്. പലപ്പോഴും സത്യത്തിൽ നിന്നുള്ള തന്ത്രപരമായ ഒളിച്ചോട്ടം കൂടിയാണത്. മാത്രമല്ല, പ്രയോഗത്തിൽ നിഷ്പക്ഷത നിലനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയോട് ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞുമുള്ള പക്ഷംചേരലാണ്. അടിസ്ഥാനപരമായ സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിന് ദരിദ്രരുടെ പക്ഷംചേരൽ അനിവാര്യം. ഇവരുടെ സംഘാടനത്തിലൂടെയും പോരാട്ടത്തിലൂടെയുമേ ഇതു സാധ്യമാകൂ. ഈ നിലപാടിനു ശക്തിയും ജീവനും പകരുവാൻ യേശുവിന്റെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനശൈലിയും പ്രചോദനമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വചനവും നിരന്തരപഠനവും ഈ ചിന്തകൾക്കു വ്യക്തത പകർന്നു. ബൈബിൾ പഠനത്തിനും വിശ്വാസത്തിനും പുതിയൊരു മാനം കണ്ടെത്താൻ സാധിച്ചു.

ബാംഗ്ലൂരിൽ നിന്നും പത്തനംതിട്ടയിൽ തിരിച്ചുവന്നു കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ സംഘാടനത്തിലും തുടർന്ന് ആലപ്പുഴ-കൊല്ലം ഉൾനാടൻ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ സംഘാടനത്തിലും കേരളത്തിലെ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ മൊത്തം സംഘാടനത്തിലും സജീവമായി ബന്ധപ്പെട്ട് അവരുടെ അവകാശപ്പോരാട്ടത്തിൽ അവരോടൊപ്പം പങ്കുചേർന്നു. ഇവരുടെ സംഘാടനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ശക്തിയും ദിശാബോധവും പകരുവാൻ, ഈ സമൂഹത്തിൽ നിന്നു പ്രാദേശികനേതാക്കളെ കണ്ടെത്തി പരിശീലനം നൽകുവാൻ, വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനത്തിനു ജീവിതബന്ധിയായ അർഥതലങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുവാൻ, ആരാധനയ്ക്കും കൂട്ടായ്മയ്ക്കും ആഘോഷങ്ങൾക്കും ജീവത്തായ പുതിയ മാനങ്ങൾ കണ്ടെത്തി പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ സഹായകമായ ജനകീയസംഘ

ങ്ങൾക്കു രൂപം നൽകി. അവ സ്വതന്ത്രമായി രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത സംഘ ങ്ങളായിരുന്നു. സുതാര്യത, പങ്കുവയ്ക്കൽ, കൂട്ടായ്മ, പരോന്മുഖത, ആത്മദാനം, ഗൗരവമായ പഠനം, സത്യാന്വേഷണം, കിട്ടിയ ഉൾക്കാ ഴ്ചയോടു വിശ്വസ്തത, വ്യക്തമായ ദരിദ്രപക്ഷംചേരൽ, നിരന്തരമായ വിലയിരുത്തലും ആത്മപരിശോധനയും തിരുത്തലുകളും - ഇവ ഈ ജനകീയസംഘങ്ങ(Action groups)ളുടെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. കെട്ടു റപ്പും വ്യക്തതയുമുള്ള ഈ ചെറിയ ഗ്രൂപ്പുകൾ രാഷ്ട്രീയത്തിലും സഭ കളിലും വെല്ലുവിളികളുയർത്തി. സജീവമായ സംവാദങ്ങൾക്കു കള മൊരുക്കി; ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു ഒരു ജനകീയമാനം കൈവന്നു. ജന ത്തിലും അവരുടെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളിലും ഊന്നി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള വിശ്വാസവും ആരാധനയും ജീവൻപകരുന്ന സ്രോതസ്സുകളായി മാറി. ജനത്തിന്റെ ദൈവികതയിൽ അടിയുറച്ച ഒരു ജനകീയ ആധ്യാത്മി കത തന്നെ സാവകാശം രൂപപ്പെട്ടു വന്നു. ജനത്തിന്റെ അവകാശപ്പോ രാട്ടങ്ങൾ ജനകീയ ആരാധനയായും ആഘോഷമായും അനുഭവപ്പെട്ട എൺപതുകളിലെ അമൂല്യകാലം.

എന്നാൽ സമൂഹത്തിൽ സമഗ്രവ്യതിയാനം സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് വ്യക്തമായും ദരിദ്രരുടെ പക്ഷംപിടിച്ച് കേരളത്തിലെ വിമോചനസമ രചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ ശൈലിയും അധ്യായവും കുറിച്ചുകൊണ്ടു നടത്തിയ അവകാശപ്പോരാട്ടങ്ങളും അവയ്ക്കു നേതൃത്വം നൽകിയ യൂണിയനുകളും ജനകീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും അവരുടെ ധർമം മറന്നിരി ക്കുന്ന രീതിയിലേക്കും, വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃത-വൈകാരിക-പ്രാദേശിക -പ്രത്യയശാസ്ത്ര വ്യക്തതയും പക്ഷംചേരലുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയി ലേക്കും, സുതാര്യതയും ആത്മാർപ്പണവുമില്ലാത്ത സ്ഥിതിയിലേക്കും വഴുതിവീഴുന്ന സാഹചര്യങ്ങളാണിന്നുള്ളത്.

കേരളത്തിലെ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ജനകീയസംഘങ്ങ ളിലും സ്വതന്ത്ര ട്രേഡ്യൂണിയനുകളിലും തുടക്കം മുതലേ ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിച്ചവരിൽ ഒരാളെന്ന നിലയിൽ ഇവയുടെയൊക്കെ മരവിപ്പ് എന്റെ തന്നെ മരവിപ്പായി തീക്ഷ്ണമായി ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നു. സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ള വഴി-സാമൂഹ്യ പ്രവർത്തനത്തിലേക്കുള്ള വഴി- ക്ലേശപൂർണമാണ്. എങ്കിലും ഇത്ര ക്ലേശകരമാണോ എന്നറിയാതെ സ്വയം ചോദിച്ചു പോകുന്നു.

ഡോ. ബി.ആർ. അംബേദ്കർ തന്റെ 'ജാതിനിർമൂലനം' എന്ന ഗ്രന്ഥ ത്തിൽ പറയുന്നു: "ഒരു മാതൃകാസമൂഹം ചലനാത്മകമായിരിക്കണം. ഒരിടത്തുണ്ടാകുന്ന മാറ്റം മറ്റിടങ്ങളിലേക്കു കടന്നെത്താൻ പോകുന്ന മാർഗങ്ങൾ അതിൽ നിറച്ചുമുണ്ടായിരിക്കണം. ഒരു മാതൃകാസമൂഹ ത്തിൽ ബോധപൂർവം വിനിമയംചെയ്യപ്പെടുന്നതും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടു ന്നതുമായ അനേകം താൽപ്പര്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. മറ്റു സംഘടനാ രൂപങ്ങളുമായി സ്വതന്ത്രസമ്പർക്കത്തിനുതകുന്ന വിവിധ മേഖലകളു ണ്ടായിരിക്കണം. മറ്റു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാമൂഹ്യമായ അന്തർവ്യാ പനം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാണ് ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരു മാത്രമായ സാഹോദര്യം. ജനാധിപത്യമെന്നത് ഭരണസംവിധാനത്തിന്റെ ഒരു കേവല രൂപമല്ല. ഒരു സംയോജിത ജീവിതശൈലിയാണ്. സംശ്ലി

ഷ്ടമായ അനുഭവങ്ങളുടെ വിനിമയമാണ്. സാരാംശത്തിൽ അത് സഹ വർത്തികളോട് ഭക്ത്യാദരങ്ങൾ പുലർത്തുന്ന മനോഭാവമാണ്.''

ഈ വചനങ്ങൾ എന്നിൽ പുത്തൻ മുളകൾ ഉയർത്തുന്ന ചലനാത്മകത സൃഷ്ടിച്ചു. വേദനാജനകമെങ്കിലും നിരാശയില്ലാതെ, പ്രത്യാശയോടെ പുതിയ പാതകൾ തേടുവാനുള്ള ധൈര്യം പകർന്നു. വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതേ പുസ്തകത്തിൽ ബുദ്ധന്റെയും എച്ച്. ഡ്രമ്മണ്ടിന്റെയും രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ സമർപ്പണമായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്: 'സത്യത്തെ സത്യമായും അസത്യത്തെ അസത്യമായും തിരിച്ചറിയുക'-ബുദ്ധൻ. 'യുക്തിവിചാരം നടത്താത്തവൻ മതഭ്രാന്തനാണ്; യുക്തിവിചാരത്തിനു കഴിയാത്തവൻ വിഡ്ഢിയാണ്; യുക്തിവിചാരത്തിനു ധൈര്യപ്പെടാത്തവൻ അടിമയാണ്'-എച്ച്. ഡ്രമ്മണ്ട്. ഇവ എനിക്കു ധൈര്യപൂർവം സത്യം അന്വേഷിക്കുവാൻ പ്രേരകഘടകമായി. സോളമനച്ചനെ (ദലിതരിൽ ഒരാളായി ഇടപെട്ടുജീവിച്ച്, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരോടു ബോധപൂർവം പക്ഷംപിടിച്ച്, വിശ്വാസത്തിനു പുതിയൊരു ജനകീയമാനം പകർന്ന വ്യക്തി) ഏറെ സ്വാധീനിച്ചതായി പറയാറുള്ള ഒരു ബൈബിൾ വാക്യമുണ്ട്: ''നിങ്ങൾ സത്യം അറിയുകയും സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും''(യോഹ. 8:32)

മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ, വിമോചനപ്രക്രിയയിൽ മൂന്നു പടികൾ കാണാം. ഒന്ന്, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ചൂഷണവിധേയമായ ഒരു ജനത്തോടും അവരുടെ സമരങ്ങളോടുമുള്ള ആത്മാർഥമായ അർപ്പണബോധത്തോടെയുള്ള താദാത്മ്യം. ഇവിടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രവ്യക്തതയും ബോധപൂർവമുള്ള പക്ഷംചേരലും നടക്കുന്നു. ജനത്തോടും ജനത്തിന്റെ ജീവിതത്തോടുമുള്ള ഏകീഭാവം വലിയൊരു അവസരമായിട്ടാണു ദർശിക്കുക, പ്രശ്നമായിട്ടല്ല.

രണ്ട്, ഈ കെട്ടിയുയർത്തിയ സൗധത്തിന്റെ ചുടുകട്ടകൾ പൊട്ടിയും പായൽപിടിച്ചും ബലക്ഷയമായി അവസാനം നിലംപതിക്കും. കാൽവരിയും ഗോഗുൽത്തായും വിമോചനപ്രക്രിയയുടെ അവിഭാജ്യഘടകം തന്നെ. നമ്മുടെ ജനകീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും സ്വതന്ത്രയൂണിയനുകളുടെയുമൊക്കെ അവസ്ഥ ഇതാണോ എന്നു ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു. നിലംപതിച്ചാൽ, അങ്ങനെതന്നെ കിടന്നെന്നും വരാം; നമ്മൾ ഈ പ്രക്രിയയിൽ ഇഴുകിച്ചേർന്നില്ലെങ്കിൽ. മൂന്ന്, പുതിയ തുടക്കത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ, പല ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ. ഇവിടെയാണു നാമിപ്പോൾ എത്തി നിൽക്കുക; സമൂഹത്തിന്റെ ചലനാത്മകതയെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് യാത്ര തുടരണം.

2

ജനോന്മുഖ രാഷ്ട്രീയം

പൂനാ പാക്ടിനു ശേഷം അയിത്തജാതിക്കാർക്കു രാഷ്ട്രീയാവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനായിരുന്നു അംബേദ്കറുടെ ശ്രമം. അദ്ദേഹം ഒരു പൊതുസമ്മേളനത്തിൽ അധഃകൃതരോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "രാമനാമം ജപിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ കഴുത്തിൽ തുളസിമാല ധരിച്ചതുകൊണ്ടോ ജന്മികളുടെ ചൂഷണത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ മോചിതരാകാൻ പോകുന്നില്ല. ശ്രീരാമസ്തോത്രം ഉരുവിട്ടതുകൊണ്ട് കടബാദ്ധ്യതകളിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ വിമോചിതരാകുകയില്ല. പണ്ഢരീപുരത്തേക്ക് തീർഥയാത്ര നടത്തിയതുകൊണ്ട് മാസംതോറും നിങ്ങൾക്കാർക്കും ശമ്പളം കിട്ടുകയില്ല. ക്ഷേത്രപ്രവേശന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നല്ലതായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആധ്യാത്മികമേന്മയേക്കാൾ ഭൗതികമേന്മയാണ് ഇപ്പോൾ ആവശ്യം. പണമില്ലാതെ നിങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണമോ വസ്ത്രമോ ലഭിക്കുകയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളും വൈദ്യസഹായവും ലഭിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ രാഷ്ട്രീയനേട്ടങ്ങളായിരിക്കണം നിങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം. ഭൗതികപുരോഗതിയായിരിക്കണം നിങ്ങളുടെ സമരലക്ഷ്യം." *(എൻ. കെ. ജോസിന്റെ 'ഡോ. അംബേദ്കർ,' പേജ് 161).*

സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടി 57 വർഷമായിട്ടും അടിസ്ഥാനവർഗത്തിന്റെ ജീവിതനിലവാരത്തിൽ കാതലായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അംബേദ്കർ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ഇന്നും 100 ശതമാനവും പ്രസക്തമാണ്. കാലാകാലങ്ങളിൽ വിവിധ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ പല രീതിയിൽ ഇവരുടെ പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആത്യന്തികമായി നോക്കുമ്പോൾ ഇവർ രാഷ്ട്രീയമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഇവരെ പ്രീണിപ്പിച്ചു പാർട്ടിക്കു നേട്ടമുണ്ടാക്കുക എന്ന രഹസ്യഅജൻഡ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പലപ്പോഴും ഈ ജനം അതു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല താനും. ഒരു കാര്യം സത്യം: ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു മഹാന്മാരല്ല; മറിച്ച്, മണ്ണിൽ- കടലിൽ-കാട്ടിൽ പണിയെടുക്കുന്ന അധ്വാനിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗങ്ങളാണ്. ഇതു ഈ ജനം തിരിച്ചറിയുകയാണ്.

ഇന്ത്യയിൽ കേരളമുൾപ്പെടെ അഞ്ചു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ അസംബ്ലി തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ആസന്നമായിരിക്കുന്നു (2001). ഈ അവസരത്തിൽ ഡോ. അംബേദ്കറുടെ മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച വാക്കുകൾ നമുക്കു മാർഗ

നിർദേശമായി വരണം. ഇവിടത്തെ അടിസ്ഥാനവർഗത്തിന്റെ - മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ, ആദിവാസികളുടെ, കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെ, ദലിതരുടെ-ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ് എപ്പോൾ? എങ്ങനെ? എന്നാണു അംബേദ്കർ പറഞ്ഞുവച്ച 'രാഷ്ട്രീയനേട്ടങ്ങൾ' ഈ ജനം കൈവരിക്കുക? വർഗചൂഷണം നിർബാധം തുടരുകയും, ജനവിരുദ്ധരാഷ്ട്രീയത്തിനു അരാഷ്ട്രീയ മുഖം കൊടുത്തു രംഗത്തു ഇറക്കിയിരിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ മൂർത്തമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ എങ്ങനെയാണു ജനകീയരാഷ്ട്രീയം രൂപപ്പെടുക? ഇന്നത്തെ അയിത്ത-ചൂഷണ അവസ്ഥയെ മാറ്റിമറിക്കാൻ (വെറും വ്യാഖ്യാനമല്ല) എന്താണു നാം ചെയ്യേണ്ടത്? എന്നാണു നാം ചരിത്രകർത്താക്കളാകുക? അരാഷ്ട്രീയ സമീപനത്തിന് ഒരു പവിത്രത സൃഷ്ടിക്കുന്ന അധീശവർഗത്തോടുള്ള ഈ ജനത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ മറുപടി എന്ത്? ... ഇങ്ങനെ ഗൗരവമേറിയ ഏറെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു നാം മറുപടി പറയേണ്ട സന്ദർഭമാണിത്.

ഇവിടെ നിലപാടുകൾ എടുക്കേണ്ടിവരും. വർഗീയ ഫാസിസ്റ്റ് ശക്തികളെയും മതാധിഷ്ഠിത മുതലാളിത്ത ശക്തികളെയും എന്തു വില കൊടുത്തും തോല്പിക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രീയ ഇച്ഛാശക്തിയാണിന്നാവശ്യം. ജനത്തെ, പ്രത്യേകിച്ചു അടിസ്ഥാനവർഗത്തെ, സ്നേഹിക്കുകയും അവരുടെ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിൽ താല്പര്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റ് ഇവിടെയുണ്ടാകണം.

'ജനങ്ങളിലേയ്ക്ക് അധികാരം' എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടെയുള്ള ജനകീയാസൂത്രണം മുതൽ 'പ്രകാശകേരളം' വരെയുള്ള വിവിധ മേഖലകളിൽ സാമാന്യജനത്തിനു സഹായകമാകുംവിധം പലപരിപാടികളും ആസൂത്രണം ചെയ്തു നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയ കക്ഷി എന്ന നിലയിൽ ഇടതുപക്ഷപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ സ്മരിക്കുന്നു. അവ ആശാവഹമാണ്, സ്തുത്യർഹവുമാണ്. ജനോന്മുഖ പാതയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്യുന്ന ഗവണ്മെന്റുകൾ ഭരണത്തിൽ വരേണ്ടതു അടിസ്ഥാനവർഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രാഷ്ട്രീയ അനിവാര്യത തന്നെയാണ്.

വിമോചനാത്മകമായ ചരിത്രനീക്കത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ ദിശാബോധത്തോടെ തങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം വെളിപ്പെടുത്തുകയും, രാഷ്ട്രീയ ഇച്ഛാശക്തിയോടെ തന്നെ നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ നാം ശ്രദ്ധാപൂർവം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ജനോന്മുഖമായ ഭരണകൂടങ്ങൾ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വരുമ്പോൾ തങ്കമണി, വിതുര, കോതമംഗലം, സൂര്യനെല്ലി, .. ഒരു കാരണവശാലും ആവർത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കരുത്. ഐസ്ക്രീം പാർലർ ഐസ്ക്രീം പാർലറായിത്തന്നെ തുടരണം. വിദ്യാഭ്യാസക്കച്ചവടം അനുവദിക്കാൻ പാടില്ല. വർഗീയ-ഫാസിസ്റ്റ്- മുതലാളിത്ത ശക്തികളെ ശക്തമായും ഫലപ്രദമായും ചരിത്രപരമായും നേരിട്ടു അവയെ അടിച്ചമർത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥ മേധാവിത്വത്തിനും അഴിമതിക്കും അറുതി വരുത്താൻ ഇച്ഛാശക്തിയോടെയുള്ള പ്രവർത്തനം അനിവാര്യം. കാടും കടലും കാറ്റാറുകളും അവയുടെ തനിമയിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടത്തക്കരീതിയിലുള്ള പാരിസ്ഥിതിക സന്തുലിതാവസ്ഥ കാത്തുസൂക്ഷി

ക്കാൻ ക്രിയാത്മകമായ എല്ലാ നടപടികളും സ്വീകരിക്കണം. മണ്ണിന്റെ ശുദ്ധതയും ഉർവരതയും കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ എല്ലാവിധമായ മലിനീകരണത്തിനുമെതിരെ ശക്തമായ പോരാട്ടം തന്നെ നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. ലാഭാധിഷ്ഠിത വികസനത്തിനപ്പുറം, മനുഷ്യാധിഷ്ഠിത വികസനത്തിനാവണം ഊന്നൽ. വികസനപ്രക്രിയയുടെ കർത്താക്കളും ഗുണഭോക്താക്കളും സാമാന്യ ജനതതന്നെയാവണം. ജനകീയാസൂത്രണം ഈ ദിശയിലുള്ള വലിയൊരു കാൽവയ്പാണ്. സാമാന്യജനത്തിനു ഊന്നൽ നൽകുന്ന ഒരു മൂല്യബോധവും സംസ്കാരവും മുറുകെപ്പിടിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടതും, പ്ലേറ്റോ തന്റെ പുസ്തകത്തിലൂടെ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു വിഭാവനം ചെയ്തതുമായ 'ജനോന്മുഖ രാഷ്ട്രീയം' വീണ്ടെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവിടെയാണ് ഡോ. അംബേദ്കറുടെ സ്വപ്നം സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുക.

ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്തിയാൽ, മുകളിൽ വിശദീകരിച്ച സ്വപ്നസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനു പല പരിമിതികൾ ഉണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും, അനുകൂല നിലപാടെടുത്ത്, പരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്ത് ദിശാബോധത്തോടെ നീങ്ങുന്ന ചില രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയെങ്കിലും കാണാനാവും. ഇരുളിൽ തെളിയുന്ന അത്തരം പ്രകാശരേണുക്കളെ പിൻതുടരുകയെന്നത് നമ്മുടെ ചരിത്രധർമം.

മെയ് 2001

3

വിമോചനത്തിന്റെ പക്ഷം

2001 മാർച്ച് ലക്കം *ഓറ* അയയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആലപ്പുഴ ഹെഡ് പോസ്റ്റോഫീസിൽ നിന്ന് സ്റ്റാമ്പ് വാങ്ങിയിട്ടു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ ജോലിയുള്ള ഒരാൾ എന്നെ നോക്കി ചോദിച്ചു: "*ഓറ*യുടെ അച്ചൻ?" "അതേ" എന്നു ഞാനും. ഇരിക്കാൻ കസേര തന്നു. അദ്ദേഹം: "കഴിഞ്ഞ 10 വർഷമായി *ഓറ* കാണുന്നു. 18 വർഷമായി *ഓറ* പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലായി. വെറും ഷോയ്ക്കും പേരിനും വേണ്ടി ഇത്ര ത്യാഗം സഹിച്ചു എല്ലാ മാസവും കൃത്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കില്ല. ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമായി ചിന്തിക്കാനും പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള അടിസ്ഥാനപ്രചോദനമെന്താണ്?" ഒരു നല്ല ചർച്ച തന്നെ നടന്നു. യേശുവും തന്റെ ജീവിതവും പഠനവും തന്നെയാണ് എന്റെ തീർപ്പിനും ജീവിത ശൈലിക്കും ആധാരമെന്നു ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. മാത്രമല്ല, യേശുവിനു വ്യക്തമായും ഒരു പക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു–ദരിദ്രന്റെ പക്ഷം എന്നും ഞാൻ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

അദ്ദേഹം: "ലിബറേഷൻ തിയോളജി ആയിരിക്കും അച്ചൻ ഉന്നം വയ്ക്കുക?" ഇന്നറിയപ്പെടുന്ന ലിബറേഷൻ തിയോളജിയുടെ ആരംഭം ക്രൈസ്തവരാജ്യങ്ങളായ ലാറ്റിനമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളാണെന്നും അവിടെ ബൈബിളിനു സുപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ടെന്നും ദൈവസങ്കല്പത്തിനു അനിഷേധ്യമായ വിലയുണ്ടെന്നും ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. എന്നാൽ ഇന്ത്യ ഒരു മതേതരരാജ്യമാണ്. ബഹുമത സാന്നിദ്ധ്യവും നാസ്തിക-ആസ്തിക പാരമ്പര്യവും ഭാരതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പാണ്. ഇവിടെ എന്താണു വിമോചനം? എന്താണു ദൈവശാസ്ത്രം? മതങ്ങൾക്കപ്പുറം, മനുഷ്യത്വത്തിനു ഊന്നൽ നൽകുന്ന സമീപനമാണിവിടെ ആവശ്യം. എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും പ്രത്യേകിച്ച് മർദനവും ചൂഷണവും പട്ടിണിയും അനുഭവിക്കുന്നവർക്കു പൂർണ മനുഷ്യത്വം അനുഭവിക്കത്തക്ക രീതിയിലുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനക്രമത്തിന്റെ സ്രഷ്ടിക്കു ആക്കം കൂട്ടുന്ന വീക്ഷണമാണ് *ഓറ*യ്ക്കുള്ളത് എന്നു ഞാൻ വ്യക്തമാക്കി. ഇവിടെ ദരിദ്രപക്ഷം അനിവാര്യമായി മാറുന്നു.

അദ്ദേഹം: "ഈ സമീപനത്തോടു ഔദ്യോഗികസഭ?"

എഴുപതുകളുടെ അവസാനത്തിൽ വിമോചനദൈവശാസ്ത്രം കേരളക്കരയിൽ ചർച്ചാവിഷയമായി. അവിടം മുതൽ ഈ പ്രക്രിയയിൽ ഇടപെടാൻ സാധിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ സന്തോഷമേയുള്ളു. നഥാനിയേൽ - കളങ്കമില്ലാത്ത മനുഷ്യൻ - എന്ന പല വൈദികരാലും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഞാൻ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകിയപ്പോൾ 'സൂക്ഷിക്കണം' എന്ന താക്കീത്. തുടർന്നു സാമാന്യ ജനങ്ങളിൽ ബോധ്യങ്ങൾ ഉണർത്താനും വളർത്താനും ഉതകുന്ന തരത്തിലുള്ള നിരന്തരബോധവൽക്കരണ സെമിനാറുകളോടും ക്ലാസുകളോടുമുള്ള ഔദ്യോഗിക പ്രതികരണം 'ഇത് എന്തേ?' എന്ന സംശയബുദ്ധ്യാ നോക്കിക്കാണുകയായിരുന്നു. തുടർന്നു ജനങ്ങളോടൊപ്പം അവരുടെ ജീവിതപ്പോരാട്ടത്തിൽ ഇഴുകിച്ചേർന്നപ്പോൾ സഭാവിരോധം, അധികാരിക്കു എതിര്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചായ്വ്, അധാർമിക പോക്ക് എന്നൊക്കെയായി വിശേഷണങ്ങൾ. പലവുരു ചർച്ചകളും ഡയലോഗുകളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. യേശുവിന്റെ ദരിദ്രപക്ഷം അവർക്കാർക്കും ഖണ്ഡിക്കാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഒരുപ്രാന്തവൽക്കരണ സമീപനമാണ് എന്നോട് അവർ എടുത്തത്. അതു സത്യത്തിൽ അനുഗ്രഹമായിട്ടാണ് ഞാൻ സ്വീകരിച്ചത്. ഒന്നുകൂടി പറയട്ടെ: സഭയിൽ നടപ്പാക്കണമെന്നു 15-20 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതും നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ചോദ്യംചെയ്യുകയും നിരോധിക്കുകയും ചെയ്ത പലതും, ഇന്നു നിയമമാക്കിയ ഔദ്യോഗികസഭയുടെ സമീപനത്തിൽ സന്തോഷത്തിലേറെ ഉൽക്കണ്ഠയാണ് എന്നിൽ ഉണർത്തുക. അന്നു ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവയ്ക്കു പ്രവാചക ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു; ഇന്നു അവയെ സഭ സ്വാംശീകരിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ച് സ്ഥാപനവൽക്കരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നിന്റെ പ്രവാചകസ്വരം ഭിന്നമാകണം.

ഞങ്ങൾ ഈ അന്വേഷണത്തിലാണ്. നിരന്തരമായി സത്യം അന്വേഷിക്കുക, കിട്ടുന്ന പ്രകാശത്തിനൊത്തു മൂല്യബോധം വളർത്തുക, അവബോധം സൃഷ്ടിക്കുക. ലഭിച്ച വെളിച്ചത്തോടു എന്തു വിലകൊടുത്തും വിശ്വസ്തത പാലിക്കുക - വീണ്ടും സത്യാന്വേഷണം തുടരുക.

ഇങ്ങനെ തുറന്നൊരു ചർച്ച തീർത്തും അപ്രതീക്ഷിതമായി സംഭവിച്ചു. എനിക്കു ധന്യത അനുഭവപ്പെട്ടു.

ഇതൊക്കെ പങ്കുവച്ചിടത്തും, ഇന്നു ഈ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എവിടെ നിൽക്കുന്നുവെന്ന ആത്മപരിശോധന എന്നിൽ വേദന ഉളവാക്കുന്നു താനും. ഏതിനെയാണോ എതിർത്തത്, അതേ സ്ഥാപനപരതയുടെ ഇരയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ. ബോധവൽക്കരണത്തിന്റെ മുന ഒടിഞ്ഞുപോയ പ്രതീതി. ഇന്നു ജനശക്തീകരണം, ജനപങ്കാളിത്തം, ബോധവൽക്കരണം, കൂട്ടുത്തരവാദിത്വം, അധികാരവികേന്ദ്രീകരണം, ധ്രുവീകരണം, ദരിദ്രപക്ഷം, സമഗ്രവിമോചനം എല്ലാം തന്നെ സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം വ്യക്തം. അധികാരവും സ്ഥാപനവൽക്കരണവും എന്നും ദരിദ്രർക്കും ചൂഷിതർക്കും എതിരാണ്. ഇവിടെ ദരിദ്രർക്കു സുവിശേഷം എന്ന യേശുദൗത്യം സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

4

സ്ത്രീവാദത്തിലെ വൈവിധ്യങ്ങൾ

ഡോ. സുകുമാർ അഴീക്കോടിന്റെ *തത്ത്വമസി* 11 -ാം പതിപ്പിന്റെ പ്രകാശനകർമം (20.01.2001) നിർവഹിച്ച ഡോ. ഫിലിപ്പോസ് മാർ ക്രിസോസ്റ്റം മാർത്തോമ്മ മെത്രാപ്പോലീത്തയുമായി അഴീക്കോട് മാഷ് നടത്തിയ ഒരു സംഭാഷണം ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ യേശുവിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഠനത്തെയും ദൈവശാസ്ത്രവൽക്കരിച്ചു. ഫലമോ? സാമാന്യജനതയ്ക്കു, അഭ്യസ്തവിദ്യർക്കുപോലും, അപ്രാപ്യമായ ശൈലിയിലും ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലുമാണ് അവ ചെന്നെത്തിയത്. തത്ത്വശാസ്ത്ര-ദൈവശാസ്ത്ര സമവാക്യങ്ങൾ കൊണ്ടു സങ്കീർണമായ അവതരണരീതിയാണവയ്ക്ക്. എത്രമാത്രം നിഗൂഢവും ദുർഗ്രാഹ്യവുമായ പദസഞ്ചയങ്ങൾ കൊണ്ടു അപ്രഗ്രഥനവും വ്യാഖ്യാനവും നടത്തുന്നുവോ, അത്രകണ്ട് മഹത്തരമായാണ് കരുതപ്പെട്ടത്. പക്ഷേ നിങ്ങളിങ്ങനെ വിദഗ്ധമായും ശാസ്ത്രീയമായും ദുർഗ്രഹമായും വിശദീകരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ, സാമാന്യജനതയ്ക്ക് ഭംഗിയായി മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷാശൈലിയാണ് യേശു പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. പിന്നെ എന്തിനീ പാഴ്വേല?"

അന്തർദേശീയ സ്ത്രീദിനത്തെ മുന്നിൽക്കണ്ട് കുറച്ചു ഫെമിനിസ്റ്റ് പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു. പല തിയറികളും അവയുടെ വിശദീകരണങ്ങളും അപ്രാപ്യമായി തോന്നി. എന്റെ ഈ മാനസികാവസ്ഥ ചില സ്ത്രീകളുമായി പങ്കുവച്ചപ്പോൾ, അത് എന്നിലെ പുരുഷമേധാവിത്വചിന്തയും സംസ്കാരവും കൊണ്ടാണ് എന്നു കൂടി കേട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ കൂടുതൽ ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലായി. പക്ഷേ എനിക്കൊരു കാര്യം വ്യക്തമായിരുന്നു. ഇന്ന് സ്ത്രീ അനുഭവിക്കുന്ന ചൂഷണവ്യവസ്ഥയ്ക്കുള്ള അടിസ്ഥാനകാരണം പുരുഷമേധാവിത്വ-പിതൃമേൽക്കോയ്മ-മുതലാളിത്ത സമ്പ്രദായമാണെന്ന്. ഇവിടെ സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും തുല്യ പങ്കാളികളായി, പരസ്പരപൂരകങ്ങളായി മാറിയാലേ സ്ത്രീകൾ യഥാർഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രരാകൂ. അഴീക്കോട് മാഷിന്റെ കമന്റ് എന്റെ ചിന്താധാരയ്ക്കു ശക്തിപകർന്നു.

എച്ച്. ജി. വെൽസ്, വിൽഡുറാന്ട്, ഇർവിങ് ഹന്ന ഗോൾസ് തുടങ്ങിയവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യൻ ഭൂമുഖത്ത് ഉണ്ടായതിനു

ശേഷമുള്ള അഞ്ചുലക്ഷം വർഷങ്ങളിൽ 4,95,000 വർഷവും സ്ത്രീക്കായിരുന്നു പ്രമുഖസ്ഥാനം. അന്നെല്ലാം ദൈവം സ്ത്രീയായിരുന്നു. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ അമ്മദൈവാരാധന കൂടുതൽ സജീവമായിരുന്നു. ഇന്നും ഗിരിവർഗങ്ങളുടെ പ്രധാനദൈവങ്ങൾ സ്ത്രീകളാണ്. അമ്മദൈവം, കാളി, ചാമുണ്ഡി, കൊറ്റവൈ തുടങ്ങിയവ. പുരുഷമേധാവിത്വത്തിന്റെ ആദ്യപടി പുരുഷദൈവങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. ദൈവത്തെ പുരുഷനാക്കി ഉറപ്പിച്ച ഏറ്റവും ശക്തമായ രചന ബൈബിളിലെ പഴയനിയമം തന്നെയാണ്. ആര്യന്മാരുടെ കടന്നുകയറ്റം ഇതിനുവേണ്ട ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ ഒരുക്കിക്കൊടുത്തു.

സ്ത്രീവാദത്തിന് ഏകശിലാസ്വഭാവമല്ല; വിവിധ നിലപാടുകളിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന വിവിധങ്ങളായ സ്ത്രീവാദങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. പാശ്ചാത്യ സാമൂഹികപശ്ചാത്തലത്തിൽത്തന്നെ വെളുത്തവർഗ-മധ്യവർഗ സ്ത്രീകളുടെ താത്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന സ്ത്രീവാദവും, കറുത്തവർഗ-താണവർഗ സ്ത്രീകളുടെ താത്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്ന സ്ത്രീവാദവുമുണ്ട്. കറുത്ത വംശജയായ ആലീസ് വാക്കർ എന്ന സാഹിത്യകാരി 'ഫെമിനിസ്റ്റ്' (Feminist) എന്ന പദത്തെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചതും അതിനു പകരം 'വുമണിസ്റ്റ്' (Womanist) എന്ന നാമം സ്വീകരിച്ചതും ഈ തിരിച്ചറിവ് മൂലമാണ്. മലയാളത്തിലും 'വനിത'യും 'സ്ത്രീ'യും ഈ അർഥതലങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

*ശബ്ദതാരാവലി*യിൽ 'വനിത'യ്ക്ക് 'പുരുഷനെ വഴിയാംവണ്ണം ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നവൾ; അധികം അനുരാഗത്തോടുകൂടിയവൾ' എന്നാണു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതായത്, പുരുഷാധിപത്യസമൂഹത്തിൽ പുരുഷന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തു മൃദുലതയോടെ പെരുമാറി നിൽക്കുന്നവൾ എന്നർഥം. 'സ്ത്രീ'ക്ക് 'പെണ്ണ്; പ്രസവിക്കുന്നവൾ (സൂ - പ്രസവിക്കുക)' എന്ന ധ്വനിയാണുള്ളത്. അതായത് സ്ത്രീയുടെ സവിശേഷമായ ധർമത്തിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുക. ഒന്ന് സ്ത്രൈണലാവണ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള സൂചനയാണ്; മറ്റേതോ, കൂടുതലും സൃഷ്ടിപരതയിലേയ്ക്കും സർഗാത്മകതയിലേയ്ക്കും. ഈ പ്രശ്നത്തെ അതിന്റെ ആഴത്തിലും അർഥവ്യാപ്തിയിലും ഗൗരവത്തോടെ എടുക്കുന്നവർ, 'സ്ത്രീ'യെന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ആരോഗ്യകരമെന്നാണ് എന്റെ വിവക്ഷ.

ആദ്യസമീപനത്തിൽ, സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നാൽ പുരുഷമേധാവിത്വത്തിൽ നിന്നുള്ള മോചനമേ ലക്ഷ്യം വച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ സ്ത്രീകേന്ദ്ര പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ പിന്നിൽ, പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും ഇതിന്റെ അനുകൂലികളിൽ പലരും പുതിയ വിശ്വമാതൃകകൾ നിർമിക്കാൻ തുനിയുന്നു. നിലവിലുള്ള അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളിലും രൂപങ്ങളിലും സ്ത്രീപക്ഷ സാന്നിദ്ധ്യം ഉറപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ, സ്ത്രീകൾക്ക് സവിശേഷമായ അബല ലക്ഷണങ്ങളാണെന്നു പൊതുവേ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ക്ഷമ, കരുണ, സഹനം, ദയ, കരുതൽ മുതലായവയെ നവസ്ത്രീശക്തിയുടെ ഉറവിടങ്ങളായി പുനർവ്യാഖ്യാനിക്കാനുള്ള പ്രവണത ഈ സ്ത്രീപക്ഷവാദികളിൽ ഏറിയും കുറഞ്ഞും കാണാവുന്നതാണ്. ഇതിനെ പരിപാലന സദാചാര(Morality of Care)മെന്നു

കരോൾ ഗില്ലിഗൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ സവിശേഷ സ്വഭാവങ്ങളും മൂല്യങ്ങളും പുനർമൂല്യം ചെയ്യുക എന്നതിന്റെ പ്രകാശമാനമായാണ് സ്ത്രീവാദികളുടെ യുദ്ധവിരുദ്ധ-സമാധാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ കാണുക. അതുപോലെ തന്നെയാണു അന്ധമായ വ്യവസായവൽക്കരണത്തെയും പരിസ്ഥിതി നാശത്തോടുമുള്ള പ്രതിരോധമായ പാരിസ്ഥിതിക സ്ത്രീവാദ(Eco-Feminism)ത്തെയും വിലയിരുത്തുക. മതനിരപേക്ഷത, പുരോഗമന മനോഭാവം, പരിഷ്കാരം, അവകാശബോധം, ജ്ഞാനം, സ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ ഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അവസ്ഥയായാണ് ഇതിനെ ചിത്രീകരിക്കുക. പാശ്ചാത്യ ചിന്തയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും വിശാലക്യാൻവാസിൽ നടന്ന ചർച്ചയാണിതെല്ലാം.

മുകളിൽ വിവരിച്ച സ്ത്രീവാദത്തിൽ നിന്നും കറുത്തവർഗക്കാരികൾ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടെന്ന് കറുത്തവംശജയായ ഹുക്സ് ആരോപിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യേതര സ്ത്രീവാദികൾ ഇതിനെ സാമ്രാജ്യത്വ സ്ത്രീവാദം (Imperial Feminism) എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. പുരുഷമേധാവിത്വത്തിനെതിരെ പോരാടുന്നതിനൊപ്പം, സ്ത്രീയുടെ സവിശേഷമായ ലിംഗവ്യത്യാസ ധർമവും സ്ത്രീപുരുഷ തുല്യതയും, പരസ്പര പൂരകത്വവും പ്രകൃതിയോടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന സ്ത്രീവാദത്തിനാണിവർ ഊന്നൽ നൽകുക. അധിനിവേശാനന്തര സ്ത്രീവാദ(Post-colonial Feminism)മെന്നും ചിലർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വന്ദനശിവ ഇതിനെ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിക്കുന്നു: 'ലിംഗപദവിക്കും വംശപദവിക്കും തമ്മിൽ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന അകലത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടു ഒന്നിനെ മറ്റേതിലേക്ക് ന്യൂനീകരിക്കാതെ, അവയുടെ പാരസ്പര്യത്തിൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടവ നവവ്യവഹാര-രാഷ്ട്രീയ രൂപങ്ങൾക്ക് ജന്മം നൽകാനാണ് പൊതുവേ ഉന്നംവെയ്ക്കുന്നത് .... ജനങ്ങളെയും പ്രകൃതിയെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന സഹജസങ്കല്പങ്ങളെയും പ്രകൃതിയോട് ആരാധന ഉളവാക്കുന്നതും ആത്മീയമായ തത്ത്വങ്ങളെ പരിപോഷിപ്പിച്ച് പ്രകൃതിയോട് രമ്യത പുലർത്തുന്നതും, ഭൂമിയെ ദേവിയായി കാണുന്നതുമായ, പാരിസ്ഥിതിക സമീപനവും പ്രകൃതിദർശനവുമാണിതിനുള്ളത്.' (ജെ. ദേവികയുടെ *സ്ത്രീവാദം* -പേജ് 130).

സോഷ്യലിസ്റ്റ് ബ്ലോക്കിന്റെ അഭാവത്തിൽ ലോകരാഷ്ട്രീയത്തിൽത്തന്നെ ദക്ഷിണം, ഉത്തരം (South, North) എന്ന പുതിയൊരു ധ്രുവീകരണം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ സമകാലിക സ്ത്രീവാദത്തിൽ സജീവമായി വരേണ്ട ഒരു സംവാദവിഷയമായി ഇതു രൂപാന്തരപ്പെട്ടുവരുന്നതിൽ അർഥമുണ്ട് എന്നാണ് എന്റെ വിവക്ഷ. ഇവിടെയും പക്ഷംചേരൽ അനിവാര്യമാണു താനും.

5

നിഷ്പക്ഷത ആത്മഹത്യതന്നെ

ഡോ. എം. എം. തോമസിന്റെ *ആധുനിക ഭാരതത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ* എന്ന പുസ്തകം വായിക്കാനും പഠിക്കാനും സാഹചര്യമുണ്ടായി. ആ പുസ്തകത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു ഉദ്ധരണി: "തീരുമാനങ്ങളൊന്നും എടുക്കാതെയും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കാതെയും ഇരിക്കയാണു ശാസ്ത്രീയനിഷ്പക്ഷത എന്ന ഒരു തെറ്റായ ധാരണയുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള നിഷ്പക്ഷത അശാസ്ത്രീയവും അർഥശൂന്യവുമാണ് ... ഏതു സത്യാന്വേഷണവും വസ്തുനിഷ്ഠതയും ആത്മനിഷ്ഠതയും ബന്ധപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണം. തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുന്നതിനു ഉതകുകയും വേണം" (പേജ് 12).

എല്ലാംകൊണ്ടും കലങ്ങിമറിഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയസാഹചര്യമാണല്ലോ ഭാരതത്തിന്റേത്. മതവികാരങ്ങളെ രാഷ്ട്രീയലാഭത്തിനുവേണ്ടി മുതലെടുപ്പു നടത്തുന്ന *ഭാരതീയ ജനതാപാർട്ടി*യുടെ കരുനീക്കങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരുൾക്കൊള്ളുന്ന ദുഷ്ടും വിഹരിക്കുന്ന അഴുക്കുചാലും മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിലെ മാധ്യമലോകം *ബി. ജെ.പി*-യെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നതു ചരിത്രം പൊറുക്കുന്ന കാര്യമല്ല. ജനനന്മയെ മാത്രം ഉന്നംവച്ചുള്ളതായിരിക്കണം രാഷ്ട്രീയം എന്നായിരുന്നു പ്ലേറ്റോ നിഷ്കർഷിച്ചത്. എന്നാൽ രാഷ്ട്രീയത്തെ ഇത്രയും ജനദ്രോഹ പരിപാടിയായി തരംതാഴ്ത്താൻ *ബി.ജെ.പി.* ക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ. ഇതിൽ പതിയിരിക്കുന്ന വലിയ ചരിത്രവിപത്തുകൾ ദർശിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത രീതിയിൽ മാസ്മരശക്തിയോടെ, മതമൗലികവാദികളെയും ബുദ്ധിജീവികളെയും സാമാന്യജനത്തെയും ഒരുപോലെ സ്വാധീനിക്കുന്ന മായാവലയം ഭയാനകം തന്നെ. ഇവിടെ സത്യം തിരിച്ചറിയാനും അതിനെ ഉൾക്കൊള്ളാനുമുള്ള ഉൾക്കരുത്ത് നമുക്കനിവാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

നീണ്ട അമ്പതുവർഷം ഭാരതത്തിന്റെ മുഖ്യസാരഥ്യം വഹിച്ച *കോൺഗ്രസി*ന്റെ മരണമണി മുഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അഴിമതിയുടെ പുഴുക്കുത്തേൽക്കാത്ത ഒരു നേതാവുമില്ലാത്തതിനാൽ അങ്കലാപ്പിലാണവർ. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ വിധവ എന്ന

ഏകയോഗ്യതയുള്ള സോണിയഗാന്ധിയെ രംഗത്തിറക്കിയതിലാണ് സർവ വിജയപ്രതീക്ഷയും അർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ബോഫോഴ്സ് കേസിലെ ക്വത്രോച്ചി ബന്ധം തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ഭരണത്തിൽ ആഴമേറിയ സ്വാധീനമില്ലെങ്കിൽ ദോഷം ചെയ്തേക്കാമെന്നു കാണുന്ന അവർ ഏഴു വർഷം മുമ്പു ദാരുണമായി കൊലചെയ്യപ്പെട്ട ഭർത്താവിനോടുള്ള അനുകമ്പ മുതലാക്കാമെന്നു കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നിടത്തു രോമാഞ്ചജനകമായ സേവനങ്ങൾ കാഴ്ചവച്ച *കോൺഗ്രസി*ന്റെ ചരിത്രം ഇന്നു വെറും പഴമ്പാട്ടു മാത്രം. സത്യസന്ധതയും ജനബദ്ധതയും ആത്മാർപ്പണവും ത്യാഗസന്നദ്ധതയും സേവനതത്പരതയും മുഖമുദ്രയായി പ്രകാശിച്ച *കോൺഗ്രസുകാർ* ഇന്നു വർഗീയ പ്രീണിതരും ജനത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നവരും തീർത്തും സ്വാർഥരും അധികാരമോഹികളുമായ ജനദ്രോഹികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അഴിമതിവീരന്മാരുടെയും കൊള്ളസംഘ മേധാവികളുടെയും സ്ഥാനമാണു ഇന്നത്തെ *കോൺഗ്രസ്* നേതാക്കൾ വച്ചുപുലർത്തുന്നത്. ഗാട്ടുകരാറിന്റെയും ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവൽക്കരണത്തിന്റെയും ദൂരവ്യാപകമായ ദോഷഫലങ്ങളെന്തൊക്കെയെന്നു പൂർണമായി ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഭാരതത്തെ അവയ്ക്കടിയറവയ്ക്കുന്നതിനു യാതൊരു മടിയും *കോൺഗ്രസു*കാർക്കുണ്ടായില്ല. ഭാരതജനത ഇപ്പോൾ ഈ ദുഷ്ക്കർമങ്ങളുടെ പരിണതഫലങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മതമൗലികവാദികളെ പ്രീണിപ്പിച്ചും അവരുമായി സഖ്യമുണ്ടാക്കിയും അധികാരം പിടിച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും അവർ മതേതരത്വത്തെ പിടിച്ചാണയിടുന്നു. *ബി.ജെ.പി*- യും മതേതരത്വത്തെപ്പറ്റി സ്നേഹത്തോടെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും തമ്മിൽ വളരെയേറെ വ്യത്യാസമുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അധികാരത്തിനുവേണ്ടി ഏതു ഹീനപ്രവൃത്തിയിലും മുഴുകാൻ മടിയില്ലാത്ത ശക്തമായ ഈ രാഷ്ട്രീയച്ചേരികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രകാശധാരയായി ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനം നിലകൊള്ളുന്നു; അവരോടൊപ്പം ജനാധിപത്യ മതേതരശക്തികളും. 15 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാൻ പത്തനംതിട്ടയിൽ വികാരിയായിരുന്നപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഒരനുഭവം ഓർത്തുപോകുന്നു. ഒരുപുലയമൂപ്പൻ എന്റെയടുത്തു വന്നു വികാരവായ്പോടെ തന്റെ മധുരാനുഭവം വിവരിച്ചു. ജാതിചിന്തയും അസ്പൃശ്യതയും കൊടികുത്തിവാണിരുന്ന 50-55 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറത്തെ സംഭവമായിരുന്നു അത്. ഇ.എം.എസ്. വന്നു തന്റെ കഴുത്തിൽ കയ്യിട്ടു 'സഖാവേ' എന്നു വിളിച്ചത് രോമാഞ്ചത്തോടെയാണനുസ്മരിച്ചത്. വി. കെ. കരുണാകരൻ തന്റെ കുടിലിൽ മാസങ്ങളോളം താമസിച്ചതും പാർട്ടിക്ലാസുകൾ നടത്തിയതും അദ്ദേഹത്തിനു നിർവൃതിയേകിയ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നു. ഇവർ തങ്ങളെയിന്നു മനുഷ്യരാക്കിത്തീർത്തുവെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. കാലത്തിന്റെ കുത്തൊഴുക്കിൽ പാർട്ടിക്കും പാർട്ടിക്കാർക്കും പല മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതരപാർട്ടികളുടേതായ ദോഷവശങ്ങൾ ഇടതുപക്ഷ പാർട്ടികളിലേക്കും കടന്നുവന്നി

ട്ടുണ്ട്. അച്ചടക്കരാഹിത്യവും ഗ്രൂപ്പിസവും പാർട്ടികളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ നിന്നു അവയെ വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്. എങ്കിലും മുൻകാലത്തെ ആദർശനിഷ്ഠയും സേവനതത്പരതയും ഏറെക്കുറെ ഇന്നും കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുപോരുന്നത് ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമാണെന്നു നിസംശയം പറയാൻ കഴിയും. ഭാരതത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ഇരുണ്ട രാഷ്ട്രീയസാഹചര്യങ്ങളിൽ അല്പം പ്രകാശം പകരാനും നേരായ രാഷ്ട്രീയദിശ കാട്ടാനും ഇടതുപക്ഷ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്നു.

ഇവിടെ നമ്മുടെ ധർമമെന്താണു എന്നതാണു പ്രസക്തമായ ചിന്ത. സ്വതന്ത്രഭാരതം ഏറിയകാലം *കോൺഗ്രസാണ്* ഭരിച്ചത്. മറ്റുള്ളവർ ഭരണതലത്തിലേറിയപ്പോഴൊക്കെ ഭരണകൂടത്തെ തകർത്തെറിയാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കോൺഗ്രസേതര ഭരണങ്ങൾ സ്ഥായിയായതേയില്ല. എന്നാൽ ഉറച്ച ഭരണത്തിന്റെമേന്മ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞതാണല്ലോ. ഇനിയും അഞ്ചു കൊല്ലത്തേക്കായാൽപ്പോലും ഭരണഭാരം അവരെ ഏല്പിക്കുന്നതു ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കും. ഈ അവസരത്തിൽ *ബി. ജെ. പി-* ക്കു ഒരു അവസരം കൂടി കൊടുത്താലെന്തെന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. ഈ സമീപനത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഡോ. എം. എം. തോമസ് പറഞ്ഞത്: "ഈ നിഷ്പക്ഷത അശാസ്ത്രീയവും അർഥശൂന്യവുമാണ് ...." ഒരു സത്യാന്വേഷിക്കു നിഷ്പക്ഷത എന്നൊന്നില്ല. അവൻ ചരിത്രം പഠിക്കും, യാഥാർഥ്യങ്ങൾ അന്വേഷിക്കും, സത്യം കണ്ടെത്തും. ഈ സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ തീരുമാനങ്ങളെടുക്കുകയും തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ അന്യരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇവിടെ നിഷ്പക്ഷത എന്നാൽ ആത്മഹത്യ തന്നെ. മൂന്നു രാഷ്ട്രീയശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള മൽപ്പിടിത്തത്തിൽ നമ്മുടെ പക്ഷം ഇടതുപക്ഷ-ജനാധിപത്യ-മതേതര കക്ഷികളോടൊപ്പം തന്നെ.

6

നീതി ജലംപോലെ ഒഴുകട്ടെ

എന്റെ ഒരു സതീർഥ്യനെ വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം ബസ്സിൽ വച്ച് യാദൃച്ഛികമായി കണ്ടുമുട്ടി. രണ്ടു പേരുടെ സീറ്റിൽ എന്നെക്കൂടി അഡ്ജസ്റ്റ് ചെയ്തിരുത്തി. അദ്ദേഹത്തിന് *മീൻതോണി* എന്ന ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ നോട്ടീസ് ബുക്ക്സ്റ്റാളിൽ നിന്നു കിട്ടിയിരുന്നു. അതിന്റെ പോസ്റ്ററുകൾ കാണുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചത്. സിനിമയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മത്സ്യത്തൊഴിലാളി പ്രശ്നങ്ങൾ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവയ്ക്കനുബന്ധമായി ചിലതു കൂടി പരാമർശിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്.

'മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സ്ത്രീകൾ ഇന്നു വീടുതോറും കയറിയിറങ്ങി മീൻ വിൽക്കുന്നു. മീൻ നുറുക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതോടൊപ്പം വീട്ടുകാരുടെ വായിൽ നിന്നു വീഴുന്ന അസഭ്യങ്ങൾ കേൾക്കാറുമുണ്ട്. അവർ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്ന് മീൻ വിൽക്കട്ടെ. മീൻ വേണ്ടവർ അവരുടെ അടുത്തുചെന്ന് മീൻ വാങ്ങട്ടെ. ഈ ജനസമൂഹം അവരുടെ സ്ഥാനവും വലിപ്പവും സ്വയം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അവരുടെ വില എന്തെന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. വെറുമൊരു ശരാശരി ബുദ്ധി വൈഭവമുള്ള മത്സ്യത്തൊഴിലാളിസമൂഹത്തിലെ അംഗമാണു ഞാൻ. എനിക്കു രണ്ടു യൂണിയനുകളുമായി നല്ല ബന്ധമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സവർണ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു നല്ല സംഘം ഉദ്യോഗസ്ഥരുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ട്. ഞാൻ അവരുടെ ഇടയിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ആരൊക്കെയോ ആണ്. എനിക്ക് എന്തോ പ്രാധാന്യം ഉള്ളതുപോലെ. സത്യത്തിൽ എന്നെക്കാൾ മിടുക്കരും സമർഥരുമായ ധാരാളം പേർ ഈ മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സമൂഹത്തിലുണ്ട്. ഏതൊരു പ്രതികൂല സാഹചര്യത്തെയും അതിജീവിക്കുന്ന, എന്തും നേരിടാൻ കഴിവും ബുദ്ധിശക്തിയുമുള്ള പ്രതിഭകളാണവർ. പക്ഷേ അവരെ തിരഞ്ഞു കണ്ടെത്തി വളർത്താൻ നമ്മുടെ സഭാനേതൃത്വത്തിനു സമയമേയില്ല; താല്പര്യവുമില്ല. അവർക്ക് അങ്ങനെയൊരു ദർശനമേ ഇല്ല. സഭയുടെ ശ്രദ്ധ കല്ലും മണ്ണും സിമന്റും കൊണ്ടുള്ള കോൺക്രീറ്റു സൗധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിലാണ്. വലിയ വലിയ സ്ഥാപനങ്ങളും അവ ഉറപ്പിക്കാനുള്ള കോടിക്കണക്കിനുള്ള പണവുമാണ് അവർക്ക് പ്രധാനം. ഇവിടെ നഷ്ടപ്പെടുന്നത് ഒരു ജനസമൂഹവും അവരുടെ സംസ്കാരവുമാണ്.'

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഞങ്ങളുടെ ഹൈസ്കൂൾ ജീവിതകാലത്ത് ഞങ്ങളെ നേതൃത്വം പഠിപ്പിച്ച ഒരു കവിതാശകലത്തിലേക്ക് ഓർമ്മ തിരിച്ചുവിട്ടു. ' Not gold, but the human who can change the world' 'സമൂഹത്തിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നത് മനുഷ്യനാണ്; പണമോ പണ്ടമോ അല്ല.' ഇത് നമ്മെ പഠിപ്പിച്ച നേതൃത്വം ഇന്നു ധനത്തിലും സ്ഥാപന വൽക്കരണത്തിലും മുഴുകിക്കഴിയുന്നു. മനുഷ്യർ അവർക്കു പ്രശ്നമേ അല്ലാതാകുന്നു. നല്ലൊരു വ്യക്തിക്ക്-കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വ്യക്തതയും രാഷ്ട്രീയാവബോധവും സാമൂഹ്യചിന്തയും ഉള്ളൊരു വ്യക്തിക്ക്- സമൂഹത്തിനു വേണ്ടി എന്തൊക്കെ ചെയ്യാൻ പറ്റുമെന്നോ ....? ലക്ഷങ്ങൾ കൊണ്ട് വാങ്ങാവുന്നതിനപ്പുറം നീതിയും നന്മയും ഈ വ്യക്തിക്കു ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ഈ ബോദ്ധ്യം നമ്മുടെ സഭാനേതൃത്വത്തിനില്ല. അവർ ഇപ്പോഴും സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും സുഖലോലുപതയ്ക്കും പണത്തിനും പ്രതാപത്തിനും പിന്നാലെ പോകുന്നു; യഥാർഥമായും വിലപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ മറന്നുകൊണ്ട്.

എന്റെ സഹപാഠി ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്ത് ഇറങ്ങിപ്പോയി. പിന്നെയുള്ള എന്റെ യാത്രയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓരോ വാചകവും ഇടിനാദം പോലെ എന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മീൻതോണി സിനിമയിൽ തുടങ്ങി വിലപ്പെട്ട മനുഷ്യരെ മറക്കുന്ന സഭാനേതൃത്വം വരെയുള്ള അല്പനേരത്തെ ഓട്ടപ്രദക്ഷിണം എല്ലാം കൊണ്ടും ചിന്തോദ്ദീപകമായിരുന്നു. സ്വയം ഒന്നു വിലയിരുത്താൻ, ഒരാത്മശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കാൻ, ഒരു പുനശ്ചിന്തയ്ക്കും ഒരു പുനർവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും സ്വയം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ പ്രേരകമായ ഇടപെടലായിരുന്നു അത്. കുറച്ചുനേരമേ അദ്ദേഹവുമായി ഒത്തിരിക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളൂവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൊഴികൾ ആമോസ് പ്രവാചകന്റെ വീറോടും കരളുറപ്പോടും ശക്തിയോടും കൂടിയുള്ളതായിരുന്നു. വ്യർഥമായ സുരക്ഷിതത്വത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നവരെ ശപിക്കുന്ന വചനങ്ങൾ ഓർമവരുന്നു. "സീയോനിൽ സ്വസ്ഥത അനുഭവിക്കുന്നവരും സമരിയാഗിരിയിൽ സുരക്ഷിതരും ജനതകളിൽ അഗ്രഗണ്യരും ഇസ്രയേൽ ഭവനം സഹായാർഥം സമീപിക്കുന്നവരുമായ നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം...! ദന്തനിർമിതമായ തല്പങ്ങളിൽ, വിരിച്ച മെത്തകളിൽ നിവർന്നു ശയിക്കയും ആട്ടിൻപറ്റത്തിൽ നിന്ന് കുഞ്ഞാടുകളേയും കാലിക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു പശുക്കിടാങ്ങളേയും ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് ദുരിതം!!" (ആമോസ് 6: 1:4) വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൊല്ലും ആമോസിന്റെ വചനവും ഏറെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. "നിങ്ങൾ നീതിമാന്മാരെ പീഡിപ്പിക്കുകയും കോഴവാങ്ങുകയും നിരാലംബർക്ക് നീതി നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ... നിങ്ങളുടെ ഉത്സവങ്ങളോട് എനിക്കു വെറുപ്പാണ്, അവജ്ഞയാണ്. നിങ്ങളുടെ മഹാസമ്മേളനങ്ങളിൽ എനിക്കു പ്രസാദമില്ല. നിങ്ങൾ ദഹനബലികളും ധാന്യബലികളും അർപ്പിച്ചാലും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. സമാധാനബലിയായി നിങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്ന കൊഴുത്തമൃഗങ്ങളെ ഞാൻ നോക്കുകയില്ല. നിങ്ങളുടെ ഗാനങ്ങളുടെ ശബ്ദം എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ വീണാനാദം ഞാൻ ശ്രവിക്കുകയില്ല. നീതി ജലം പോലെ ഒഴു

കട്ടെ; സത്യം ഒരിക്കലും വറ്റാത്ത നീർച്ചാലു പോലെയും"(ആമോസ് 5:12, 21-24).

ഇവിടെ കറുത്തവർഗത്തിന്റെ വിമോചനത്തിന്റെ വക്താവും കറുത്ത ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രമുഖ പ്രയോക്താവുമായ ബിഷപ് ഡെസ്മണ്ട് ടുട്ടു അമേരിക്കയിൽ വച്ചു നടത്തിയ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ വ്യക്തമാക്കിയ കഥ ഓർമവരുന്നു. കഥ ഇതാണ്:

"ഞങ്ങൾ ആഫ്രിക്കയിലെ കാപ്പിരികൾ. അവരോ വെള്ളക്കാർ. അവർ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യത്ത് വന്നു, ബൈബിളും കക്ഷത്തിൽ വച്ചു കൊണ്ട്. അവർ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞു 'കണ്ണടച്ചിരുന്നു പാട്ടുപാടി പ്രാർഥിക്കുക.' അവർ വെള്ളക്കാരല്ലേ, അവർ വലിയവർ. അവർ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ ഞങ്ങൾ ചെയ്തു. പിന്നെ അവർ പറഞ്ഞു: 'കണ്ണു തുറക്കുക.' ഞങ്ങൾ കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഇതാണ്. അവരുടെ കക്ഷത്തിലിരുന്ന ബൈബിൾ ഞങ്ങളുടെ കയ്യിൽ, ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തമായിരുന്ന ഭൂമിയും അതിലെ വിഭവങ്ങളും അവരുടെ കയ്യിലും!"

തീർത്തും ലളിതമായൊരു കഥയാണിതെങ്കിലും എല്ലാം കൊണ്ടും അർഥഗർഭമാണ്. എന്റെ ചിന്താഗതിയെ ഹഠാദാകർഷിച്ച ഒരു കഥയാണിത്. കോളനിവൽക്കരണത്തിന്റെ അഞ്ഞൂറാം വർഷമാചരിക്കുന്ന ഈ വേളയിൽ ഈ കഥയ്ക്ക് പ്രസക്തികൂടുന്നു. നിയോ കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ ഈ കാലത്ത് ഇവർ കണ്ണടയ്ക്കാൻ പറയുന്നില്ല. ആഗോളവൽക്കരണം, ഉദാരവൽക്കരണം, സ്വകാര്യവൽക്കരണം, പുതിയ സാമ്പത്തികനയം ... എന്നിങ്ങനെയുള്ള മോഹനകരണങ്ങൾ കൊണ്ട് കണ്ണ് മഞ്ഞിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുക. പിന്നെയൊന്നും കാണില്ല. അപ്പോൾ നമ്മുടേതെല്ലാം-സ്വത്തും മറ്റു വിഭവങ്ങളും ജലവും ജീവനും സംസ്കാരവും തനിമയും ഉൾപ്പെടെ-അവർ അപഹരിക്കുന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കാൻ ഞങ്ങളെ കയ്യടിപ്പിച്ച് 'ഹലേലൂയ്യ,' 'സ്തോത്രം' പാടിക്കുമ്പോഴും പാവപ്പെട്ട ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുന്നവരുടെ നേർക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടാൻ സാധിക്കാത്ത ആത്മീയത! ഐസ്ക്രീം പാർലർ സ്ത്രീവാണിഭകേന്ദ്രമാണെന്നു വ്യക്തമായറിഞ്ഞിട്ടും കണ്ണടയ്ക്കുന്ന ആത്മീയത! വയോവൃദ്ധകളെയും പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെയും മാംസദാഹശമനത്തിനായി ഊറ്റിക്കുടിക്കുന്ന കശ്മലന്മാരെ കണ്ടിട്ടും കാണാത്ത ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്ന ആത്മീയത!

'നീതി ജലംപോലെ ഒഴുകട്ടെ' എന്ന പ്രവചനസ്വരം വെറും വനരോദനമായി നിൽക്കുന്നു. എന്റെ സുഹൃത്തും, ബിഷപ്പ് ടുട്ടുവും, ആമോസ് പ്രവാചകനും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി നിൽക്കുന്നു; ആത്മപരിശോധനയ്ക്കും പുനർചിന്തയ്ക്കും നമ്മെ വിധേയരാക്കിക്കൊണ്ട്.

7

പിശാചുബാധിച്ച സഭ

സഭ അടിസ്ഥാനപരമായി ജനത്തിന്റേതാണ്. സഭ=ജനം എന്ന സമവാക്യമാണ് സഭാവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ യേശുവിന്റെ സഭ പ്രാദേശികജനത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിലും ജീവിതത്തിലും ഇഴുകിച്ചേരേണ്ടതുണ്ട്. ഇതു മറന്നുകൊണ്ടുള്ള കൽദായവൽക്കരണം അപകടം തന്നെയാണ്.

നസ്രാണി കത്തോലിക്കാ പൈതൃക സംരക്ഷണസമിതി 1998 നവംബർ 9 മുതൽ 12 വരെ മേജർ എപ്പിസ്കോപ്പൽ ഭവനത്തിനു മുന്നിൽ സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വമ്പിച്ച ഉപവാസ പ്രാർഥനായജ്ഞത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ, മേജർ ആർച്ച് ബിഷപ്പ് മാർ വർക്കി വിതയത്തിലിനെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നു: 'നമ്മുടെ സഭയെ പിശാചു ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു.' കൽദായവൽക്കരണത്തിനെതിരെ മരണം വരെ പോരാടിയ കർദിനാൾ ജോസഫ് പാറേക്കാട്ടിൽ പറയുന്നു: 'ലിറ്റർജിയെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കുള്ള ആശയങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. വൈദേശിക സംസ്കാരത്തിൽ വേരൂന്നിയതും നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കുടിയേറ്റക്കാർ ഇറക്കുമതി ചെയ്തതുമായ കൽദായ ലിറ്റർജിയും പൗരസ്ത്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആചാരങ്ങളും പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നത് കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ അനാശാസ്യവും അപ്രസക്തവുമാണെന്നു മാത്രമല്ല അസാദ്ധ്യവും കൂടിയാണ്' *('ലിറ്റർജി എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ'- പേജ് 211).*

കുർബാനക്രമത്തിന്റെ പേരിൽ, മാനിക്കേയൻ കുരിശിന്റെ പേരിൽ, കാനോൻ നിയമത്തിന്റെ പേരിൽ, പള്ളിയോഗനടപടിക്രമത്തിന്റെ പേരിൽ ഒക്കെ നസ്രാണിക്കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ വിവാദങ്ങളുയർത്തിയിട്ടു വർഷങ്ങളായി. ഇതേപ്പറ്റി മാർ വർക്കി വിതയത്തിൽ മെത്രാന്മാരുടെ സൂനഹദോസിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ദീർഘനാളായുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളാലും തത്ഫലമായി തങ്ങളുടെ മെത്രാന്മാർക്കിടയിലുണ്ടായ അനൈക്യത്താലും ഇവിടത്തെ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസികൾ അപവാദപ്രചരണങ്ങൾക്ക് വശംവദരായിരിക്കുന്നു... ഇതര ക്രൈസ്ത

വസഭകളുടെയും അന്യമതസ്ഥരുടെയും മദ്ധ്യേ നമ്മൾ പരിഹാസപാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്."

സഭയെ പിശാച് ബാധിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കത്തക്കരീതിയിൽ, കേരളത്തിലെ നിർണായകമായ ഒരു ജനസമൂഹത്തെതൊട്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ പ്രശ്നത്തെ ഒന്നു നോക്കിക്കാണാൻ ശ്രമിക്കുകയാണിവിടെ.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് അതിന്റെ 'സഭ'യെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രമാണരേഖയിൽ അസന്ദിഗ്ധമായി പറയുന്നു: "സഭ ദൈവജനമാണ്." ദീർഘമായ ഒരു അധ്യായം തന്നെ ഇതു വിശദീകരിക്കുന്നതിനായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ബൈബിളിലൂടെ ഒരു തീർഥയാത്ര നടത്തിയാൽ ഈ സത്യം ആർക്കും മനസ്സിലാകും. പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവം രൂപംകൊടുക്കുന്നത് ഇസ്രയേൽ ജനതയെയാണ്. അബ്രഹാമിന്റെയും ഇസഹാക്കിന്റെയും യാക്കോബിന്റെയും ദൈവം ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെട്ട്, ഒരു ജനതയ്ക്കു ജന്മം കൊടുക്കുന്നു. ഈ ജനത്തിന്റെ വളർച്ചയെ തകിടം മറിക്കുന്ന ഏതു സംരംഭത്തെയും അധികാരപ്രമത്തതയേയും നിരന്തരം ചോദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട് പ്രവാചകസ്വരം പഴയനിയമത്തിൽ നിതരാം നാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഈ ജനതയുടെ നിലനില്പിനും സംരക്ഷണത്തിനും വേണ്ടി പ്രവാചകർ നിഷ്ഠുരമാംവിധം വധിക്കപ്പെടുന്നു. രക്തസാക്ഷികളാക്കപ്പെടുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെയും പുരോഹിതശ്രേണിയുടേയും സ്വാർഥതാത്പര്യസംരക്ഷണത്തിനായി ഈ ജനതയെ മതാചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം, വിരുദ്ധതാത്പര്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം, ബൈബിളിലുടനീളം നമുക്കു ദർശിക്കാം. ഇവിടെ നാം ആരോടൊപ്പം നിലപാടുറപ്പിക്കുന്നുവെന്നതാണു പ്രസക്തമായ ചോദ്യം. ജനതയുടെ തനിമ നിലനിർത്തുന്ന പ്രവാചകപാരമ്പര്യത്തോടോ, അതോ ജനതയുടെ സർഗാത്മകതയെ കുഴിച്ചുമൂടുന്ന അധീശവർഗപൗരോഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തോടോ എന്നാണു ചോദ്യം.

പുതിയനിയമത്തിലും, യേശു സാമാന്യജനത്തോടൊപ്പം ഇടപഴകി ജീവിച്ച്, അവരിലൊരാളായി, ബന്ധിതർക്കു മോചനം, അന്ധർക്കു കാഴ്ച, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം, ദരിദ്രർക്കു സുവിശേഷം-ഇവ പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു ഗലീലയുടെ കടലോരത്തു കൂടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്ര ഒരു ചെറുസമൂഹത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു; അപ്പോസ്തലന്മാരുടെയും കൂട്ടരുടെയും ഒരു ചെറു സംഘം. നന്മയെ ആഞ്ഞു പുൽകാനും തിന്മയേയും അനീതിയേയും ഒരു വിട്ടുവീഴ്ചയുമില്ലാതെ സർവശക്തിയോടും കൂടി എതിർത്തുനിൽക്കാനുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാഹ്വാനം, തിന്മയുടേയും അധികാരഗർവിന്റെയും പ്രതീകമായ ജറുസലേം ദേവാലയത്തിലേക്കു മാർച്ചുചെയ്യുന്ന ഒരു ജനകീയ പ്രസ്ഥാനത്തിനുതന്നെ രൂപംനൽകുന്നു. അങ്ങനെ പുതിയനിയമത്തിൽ സഭ ഒരു സ്ഥാപനമല്ല, പ്രസ്ഥാനമാണ് – സത്യത്തിനും നീതിക്കും നന്മയ്ക്കും സാഹോദര്യത്തിനും സമത്വത്തിനുംവേണ്ടിയുള്ള പ്രസ്ഥാനം.

ഒരു കാര്യം കൂടി ബൈബിൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഈ ജനകീയപ്രസ്ഥാനം സ്ഥാപിതമാകുന്നതു ചരിത്രത്തിലാണ്, പ്രദേശത്താണ്.

അങ്ങനെ സഭ അതിന്റെ അന്തഃസത്തയിൽത്തന്നെ പ്രാദേശികമാണ്. പ്രദേശത്തു വേരൂന്നി വേണം വളരാൻ. അങ്ങനെയാണു നാം ബൈബിളിൽ കണുന്ന കോറിന്തോസ് സഭ, ഗലാത്തിയ സഭ, എഫസോസ് സഭ, ഫിലിപ്പിയാ. സഭ, റോമാസഭ, തെസലോനിക്കാ സഭ, ഹെബ്രായ സഭ മുതലായവയുടെ ഉത്ഭവം. യേശുസന്ദേശം വേരുന്നേണ്ടത് പ്രാദേശികസഭയിലും സംസ്കാരത്തിലുമാണ്. യേശുശാസ്ത്രവും ദർശനവും യേശുചൈതന്യവും വിദേശ കാഴ്ചവസ്തുവല്ല. അതു ലോകസമ്പത്താണ്; ലോകപൈതൃകത്തിന്റെ സാർവജനീനത അതിനുണ്ട്. ഓരോ പ്രദേശത്തെയും ജനത അവരുടേതായ രീതിയിലും സംസ്കാരത്തിലും അതു സ്വായത്തമാക്കും, ആക്കണം. ഇതു ചരിത്രപാഠമാണ്.

ഇതു മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ കാക്കനാട് *മൗണ്ട് സെന്റ് തോമസിൽ* 1998 ഒക്ടോ. 12-നു അവസാനിച്ച സീറോ മലബാർ ചർച്ചിന്റെ ഒന്നാമത്തെ *മേജർ ആർക്കി എപ്പിസ്കോപ്പൽ അസംബ്ലി*യിലെ തീരുമാനങ്ങളും പ്രഹസനമായിട്ടേ തോന്നാനിടയുള്ളു. പങ്കെടുത്ത 350 അംഗങ്ങളും ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള മൂന്നു ആരാധനാക്രമങ്ങളും ഏകീകരിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ, പരസ്പര സംഘർഷങ്ങളോ കടന്നുകയറ്റങ്ങളോ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട്, മൂന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകണമെന്ന നിശ്ചയമാണെടുത്തത്. വിയോജിക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനു വേണ്ടി യോജിക്കുക (Agree to disagree) എന്ന നയം മാത്രമാണത്.

ഇരുപതുനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പഴക്കമുള്ള ഇവിടത്തെ നസ്രാണിസഭ അപ്പോഴും കൽദായവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ട്, ഭാരതസഭയെന്നും സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കാൻ വയ്യാത്ത സാഹചര്യത്തെ ഓർത്തുലജ്ജിക്കുന്നു. ഈ സമീപനം യേശുവിരുദ്ധമാണ്, പൈശാചികമാണ്.

8

ഭൂമി മനുഷ്യന്റെതല്ല, മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടേതാണ്

ഈയിടെ ഒരു പുസ്തകം വായിക്കാനിടയായി. *താണവരുടെ ദൈവം* (God of the Lowly)എന്നാണതിന്റെ പേര്. ബൈബിളിന്റെ സാമൂഹ്യ-ചരിത്രപരമായ വ്യാഖ്യാനമാണ് പ്രതിപാദനം. പൊതുവേ പുസ്തകത്തിന്റെ സമീപനം ഹൃദ്യവും യുക്തിസഹവുമായി തോന്നി.

ബൈബിൾ വായിക്കുമ്പോൾ, അതിന് അർഥവും വ്യാപ്തിയുമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ, ബൈബിൾ എഴുതിയ ഭാഷ, ആരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് എഴുതിയത്, അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലം, ഇന്നത്തെ വായനക്കാർ, അവരുടെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക സാഹചര്യം - ഇത്രയും കാര്യങ്ങളെങ്കിലും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എങ്കിൽ മാത്രമേ ബൈബിൾ ജീവനുള്ള ദൈവവചനങ്ങളായി മാറുകയുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ, അവ വെറും നിർജീവവാക്കുകളായിരിക്കാനേ പറ്റൂ. ഈ ശ്രമകരമായ പ്രയത്നത്തിലേർപ്പെടാതെ, ദിവസേനയുള്ള ബൈബിൾ പാരായണം സ്വന്തം ജീവിതത്തിലോ ബന്ധജീവിതത്തിലോ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലോ കാര്യമായ മാറ്റം വരുത്താൻ ഉപകരിക്കുകയില്ല; മാത്രമല്ല, ചിലപ്പോൾ ഈ അനുദിനബൈബിൾ പാരായണാഭ്യാസം നമ്മെ കൂടുതൽ യാഥാസ്ഥിതികരായി മാറ്റുകയേ ഉള്ളൂ. അതേസമയം ബൈബിൾവാക്യങ്ങളെ ഇന്നിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ചാലിച്ചു വായിച്ചാൽ, അതു മാറ്റത്തിന്റെ ധ്വനിയായി മാറും; വിപ്ലവത്തിന്റെ ശംഖനാദമായി മാറാൻ പറ്റുന്ന കെല്പുണ്ട് അവയ്ക്ക് എന്നു മനസ്സിലാകും.

ബൈബിൾ പഠനത്തോടുള്ള ഈ സമീപനത്തിന് ബൈബിളിന്റെ ഭൗതികവ്യാഖ്യാനം (Materialist Interpretation of Bible) എന്നു ദൈവവിജ്ഞാനീയഭാഷയിൽ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇവിടെ 'ഭൗതികം' എന്നതു ആത്മീയതയുടെ വിപരീതപദമായല്ല കാണേണ്ടത്; ഭൗതികവാദത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്ര ചുവയും ഇതിനില്ല; ഇതൊരു സമീപനമാണ് - ഒരു പ്രത്യേകതരം പരിപ്രേക്ഷ്യമാണ്.

ഇന്നൊരാൾ ബൈബിൾ - പഴയനിയമമായാലും പുതിയനിയമമായാലും - വായിക്കുമ്പോൾ പൊതുവേ അവനതു അന്യമായി അനുഭ

വപ്പെടുന്നു. അവനൊരു സുഖാനുഭവമാകുന്നില്ല(a foreign feeling and not an 'at home' feeling). സ്വന്തമായുള്ള ഒരു സുഖാനുഭൂതി ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ബൈബിൾ ടെക്സ്റ്റിന്റെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-ചരിത്രപരമായ സാഹചര്യങ്ങളെ അറിയണം. അവയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചു അവ വായിക്കണം. അതായത്, തീർത്തും കഠിനമായൊരു പുനഃപഠനം തന്നെ ഇവിടെ നടക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ നീക്കത്തെയാണ് ബൈബിളിന്റെ ഭൗതികവ്യാഖ്യാനം കൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുക.

ബൈബിൾ പഠനത്തോടുള്ളൊരു ബദൽസമീപനമായി ഇതിനെ നമുക്കു കാണാം. 1974 ൽ ഫെർണാന്റോ ബെല്ലോയാണ്, തന്റെ *മാർക്കോസിന്റെ ഒരു ഭൗതികവായന* (A materialist reading of Mark) എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ ഈ ബദൽ നീക്കത്തിനു തുടക്കം കുറിച്ചത്. വളരെ ഗൗരവമുള്ള ചില ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുകൊണ്ടാണ് ബെല്ലോ ഈ സമീപനത്തെ സ്ഥാപിച്ചുസംസാരിക്കുന്നത്. ബൈബിൾ വചനങ്ങളും (texts) അവയുടെ സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ-പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ബന്ധങ്ങളും ഏവ? അവയുടെ സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളേവ? ഏതുതരം ജനതയുടെ താല്പര്യസംരക്ഷയാണ് അവ ഊന്നുന്നത്? ഇങ്ങനെയുള്ള അടിസ്ഥാന ചോദ്യങ്ങൾ മുന്നിൽ വച്ചു പഠിച്ചു വിശകലനം ചെയ്യണമെന്നാണ് ബെല്ലോയുടെ വാദം.

ബൈബിളിനെ മൊത്തത്തിൽ ഈ ശാസ്ത്രീയ സമീപനത്തോടെ പഠിച്ചു ബെല്ലോ ഒരു പ്രധാന നിഗമനത്തിലെത്തുന്നു. വിരുദ്ധ-സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക താല്പര്യങ്ങളുടെയും അധികാര ബന്ധങ്ങളുടേതുമായ രണ്ടു വിരുദ്ധ ചിന്താസരണികളാണ് പഴയനിയമത്തിനു രൂപം നൽകിയത്. അതായത്, ഗോത്രവർഗത്തിന്റെ സമത്വത്തിനും സാഹോദര്യത്തിനും സ്വയംഭരണത്തിനും ഊന്നൽ നൽകുന്ന യവിസ്റ്റ് (Yahwist) ഘടനയും, അധികാര കേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെയും ബ്യൂറോക്രസിയുടെയും ഭക്താഭ്യാസസംഹിതയുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള പൗരോഹിത്യ(Priestly) ഘടനയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനം. ഈ രണ്ടു സമീപനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടം പുതിയനിയമത്തിലും തുടരുന്നതായി കാണാം. ചുരുക്കത്തിൽ ബൈബിൾ വായന അർഥസംപുഷ്ടമാകണമെങ്കിൽ ഈ വ്യത്യസ്ത താത്പര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ധാരണയും നമ്മുടെ പങ്കുചേരലും അനിവാര്യമായി മാറുന്നു.

1976-ൽ മൈക്കൽ ക്ലവനോട്ട് (Michel Clevenot) തന്റെ *ബൈബിളിനോട് ഒരു ഭൗതികസമീപനം* (Materialist Approach to Bible) എന്ന പുസ്തകത്തിലൂടെ ബെല്ലോയുടെ ചിന്തയ്ക്കു ശക്തി പകരുന്നു. മാത്രമല്ല, ഈ വിഷയം ഗ്രൂപ്പുചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമാക്കത്തക്ക രീതിയിൽ ലളിതമായാണ് ഈ പുസ്തകം രചിച്ചത്.

1977-ൽ ജോർജ് കസാലിസ് (George Kasalis) ഈ സമീപനത്തിനു കുറേക്കൂടി ശാസ്ത്രീയത നൽകി. ദൈവശാസ്ത്ര പഠനത്തിനും ഈ സമീപനം എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രസക്തമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കി. ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആകാശക്കോട്ടയോടും ആശയസംഹിതയോടും വിടുതൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട്, മനുഷ്യന്റെ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പച്ചയായ യാഥാർഥ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനത്തിലേക്കാണ് അദ്ദേഹം വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. ഇതു തീർത്തും അപായകര (risky) മാണെന്നും എന്നാൽ ഇതിലൂടെ മാത്രമേ അർഥസംപുഷ്ട

മായ ദൈവവിജ്ഞാനീയം സാധിതമാകുവെന്നും അദ്ദേഹം ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

ബൈബിളിന്റെ ഭൗതികവ്യാഖ്യാനമായ ഈ സമീപനത്തിനു മൂന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്.

1. അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനതയുടെ ജീവിതത്തിലെ ചില അംശങ്ങളെ ബൈബിൾ സ്പർശിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവരാണു യഥാർഥ ചരിത്രസ്രഷ്ടാക്കൾ എന്ന ബൈബിൾചിന്തയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക.
2. എങ്കിൽ ബൈബിളിനെ തെറ്റായി സ്വന്തമാക്കി ചങ്ങലയ്ക്കിട്ടിരിക്കുന്ന വലിയവരുടെ കൈയിൽ നിന്നും ബൈബിളിനെ മോചിപ്പിക്കുക.
3 മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു ലക്ഷ്യങ്ങളും മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ പ്രയോഗങ്ങളെ വിലയിരുത്തുക, വിശകലനം ചെയ്യുക, പക്ഷംപിടിക്കുക.

ബൈബിളിനോടുണ്ടാകേണ്ട ഈ വ്യത്യസ്ത സമീപനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുപോകുന്നിടത്ത് എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ച ഒരു ഭാഗമുണ്ട്. അതുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഈ കുറിപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കാമെന്നു കരുതുന്നു. അമേരിക്കയിലെ റെഡ് ഇൻഡ്യ(Amerindians)ക്കാരുടെ ഡുവാമിഷ് (Duwamish) ഗോത്രത്തിന്റെ തലവനായ സീയാറ്റിൽ (Seattle) 1855-ൽ റെഡ് ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ഭൂമി ഒട്ടു മുഴുവനും വാങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ച അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിന് എഴുതിയ കത്തിൽ നിന്നാണ്, ഇന്നും വെല്ലുവിളിയായി നില്ക്കുന്ന, ഈ ഉദ്ധരണി.

"വെള്ള മനുഷ്യന് ഞങ്ങളുടെ വഴി മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്നു ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. അവനു ഏതു ഭൂമിയും ഒരുപോലെയാണ്. കാരണം, രാത്രി വന്ന് അവൻ വേണ്ടതെല്ലാം ഭൂമിയിൽ നിന്നും കയ്യടക്കുന്നു. അവൻ അന്യനാണ്. ഭൂമി അവന്റെ സഹോദരനല്ല, അവന്റെ ശത്രുവാണ്. അവൻ അതിനെ കീഴടക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, അവൻ വീണ്ടും മുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്നു. പൂർവികരുടെ ശവക്കല്ലറകൾ പുറകിലാക്കിയിട്ട് അവൻ നീങ്ങുന്നു. അവനിതു ഒരു പ്രശ്നമല്ല. അവന്റെ മക്കളിൽ നിന്നു ഭൂമി കട്ടെടുക്കുന്നു. അതും ഒരു പ്രശ്നമല്ല അവന്. അവന്റെ അമ്മയായ ഭൂമിയേയും സഹോദരനായ ആകാശത്തെയും വാങ്ങാനും കയ്യടക്കാനും വിൽക്കാനുമുള്ള സാധനങ്ങളായി അവൻ പരിഗണിക്കുന്നു. ഭൂമിയും അതിലുള്ള സമസ്തവും അവന്റെ വിശപ്പ് വിഴുങ്ങുന്നു. ഭൂമിക്ക് മരുഭൂമി മാത്രം മിച്ചം."

ഒരിക്കൽക്കൂടി ഈ ഗോത്രത്തലവൻ വാഷിംഗ്ടണിലെ വലിയതലവന് എഴുതി:

"റെഡ് ഇൻഡ്യനു വായു അമൂല്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ മൃഗം, വൃക്ഷം, മനുഷ്യൻ - എല്ലാവരും ഒരേ വായു പങ്കിടുന്നു. വെള്ളക്കാരൻ, അവൻ ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിനെപ്പറ്റി ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. മരിച്ചിട്ടു ദിവസങ്ങളായ ഒരുവനെപ്പോലെ, അവന്റെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ നിർജീവമാണ്.... ഭൂമിക്കു സംഭവിച്ചത്, ഭൂമിയുടെ മക്കൾക്കും സംഭവിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഭൂമി മനുഷ്യന്റേതല്ല, പിന്നെയോ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടേതാണെന്നു ഞങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു...."

9

കറുത്ത സഭ

കറുത്ത തൈവത്തെ കൊല്ലണ തമ്പ്രാന്റെ തൈവം
കുഞ്ഞോളെ കൊല്ലാണ്ടിരിക്കുമെന്നാരതു കണ്ടു
കുഞ്ഞോളെ കൊല്ലണ തൈവത്തെ നമ്മക്കും കൊല്ലാം...
കറുത്ത തൈവത്തിനായൊരു പാട്ടും പാടാം ...

1999 ജൂലൈ 3, 4. സോളമനച്ചന്റെ നാലാം ചരമവാർഷികാചരണം. പത്തനംതിട്ട-മഞ്ഞനിക്കര ഊന്നുകല്ലിൽ ഈ കറുത്ത ദൈവ സാന്നിദ്ധ്യം നിറഞ്ഞുനിന്ന ദിനങ്ങൾ. കറുത്ത ദൈവത്തിനായുള്ള പാട്ടിന്റെ അലകൾ തുളുമ്പിനിന്നു. അതു അന്തരീക്ഷം സുഖദായക മാക്കി. മലപോലെ കുമിഞ്ഞുകൂടി നിന്ന സങ്കടം അലിഞ്ഞുപോയ അനുഭവം. കുശലം പറച്ചിലിലൂടെ, സ്നേഹം പങ്കുവയ്ക്കലിലൂടെ സങ്കടം മാറുന്ന അവസ്ഥ. ഒത്തൊരുമിച്ചു കൂട്ടത്തിൽ പാടിയതിലൂടെ പേടി മാറിയ അനുഭൂതി. എല്ലാംകൊണ്ടും സൗഖ്യദായകമായ ദിന ങ്ങൾ.

അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന 22 കാരിയായ എന്റെ സഹോദര പുത്രി ഈ ആഘോഷത്തിൽ ആദ്യന്തം പങ്കെടുത്തു. സോളമനച്ചൻ അനുസ്മരണഹാളിന്റെ ഉദ്ഘാടനം, കലാ-സാംസ്കാരിക സമ്മേളനം, നാടൻ കലാസംഗമം, ഒരുമയുടെ ഉണർത്തലുകൾ - എല്ലാം വളരെ ഹൃദ്യമായെന്നു സാക്ഷ്യം നല്കി. ഓരോ പരിപാടിയിലുമുള്ള അവ ളുടെ പങ്കാളിത്തം ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷ പ്രശ്നമാ യിരുന്നിടത്തും അവയിൽ ലയിക്കാൻ, ജനത്തോടൊത്തു പാടാൻ, ഒത്തു കയ്യടിക്കാൻ, ഒത്തു നൃത്തം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചതിന്റെ പിന്നിലെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യമധുരിമ എന്നെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു. ജനം ജനമാകുന്ന പ്രക്രിയയിൽ ഉണർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനത്തിന്റെ സജീവമായ ഇട പെടൽ എല്ലാം കൊണ്ടും ഒരു നിറഞ്ഞ അനുഭൂതി തന്നെയായിരുന്നു.

ഈ അനുഭവം ഇങ്ങനെ പച്ചപിടിച്ചു നിൽക്കുമ്പോഴാണു അമേരി ക്കയിലെ കറുത്ത വർഗക്കാരുടെ പ്രവാചകപ്രസ്ഥാനത്തെ ഊന്നി, *Prophesy Deliverance : an Afro-American Revolutionary Christianity* എന്ന കേർണൽ വെസ്റ്റി (Cornel West) ന്റെ പുസ്തകം വായി ക്കാനിടയായത്. കാലിഫോർണിയയിൽ ഷിലോ ബാപ്റ്റിസ്റ്റ് സഭയിലെ

ഒരു 'കറുത്ത' ക്രിസ്ത്യൻ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന കേർണൽ, ക്രിസ്തീയ പ്രവാചകദൗത്യത്തി (Prophetic Christian Gospel) നോടുള്ള തന്റെ പ്രതിബദ്ധത ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മുഖ്യമായും 'വെളുത്ത' അമേരിക്കൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള തോട്ടങ്ങളിൽ തീർത്തും അടിമജോലി ചെയ്തിരുന്ന ആഫ്രിക്കക്കാരുടെ ജീവിതമാണ് ഈ ചിന്തയുടെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലം. ആദിമ ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യം, ക്രിസ്തീയ സാക്ഷ്യം, ബൈബിൾ - ഇവ ഈ ചിന്തയുടെ ആധാരമായി. ഈ ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനം ഒരു 'കറുത്ത സഭ'യിലേക്കു തന്നെ വിരൽചൂണ്ടി. ഈ സഭ അവിടത്തെ കറുത്തവരെ എടുത്തുകാട്ടുക എന്നൊരു ദൗത്യത്തോടെ ഉത്ഭവിച്ച തല്ല. പിന്നെയോ ശരീരവും ജീവനും കൊടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ യേശുവിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനും (make Jesus their choice) തൽഫലമായുള്ള കൂട്ടായ്മ പങ്കുവയ്ക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള ജനത്തിന്റെ ഇടമായി മാറാനായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു വിവിധ ധാരകൾ ഉണ്ടായതാണ് കറുത്ത ദൈവവിജ്ഞാനീയ ചിന്തകൾക്കുള്ള പുഷ്ടി. ഈ പലവിധ ധാരകളിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം ആഫ്രോ-അമേരിക്കൻ ചിന്തകൾക്കാണ്. വർഗത്തിനും ജാതിക്കും രാഷ്ട്രത്തിനും വംശത്തിനും ലിംഗത്തിനും അപ്പുറം ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവന്റെ/അവളുടെ സാദ്ധ്യതകൾ വളർത്താനും അവസരങ്ങളുപയോഗിക്കുവാനുമുള്ള സാമൂഹ്യ സാഹചര്യമുണ്ടാകുന്ന ഒരു അടിസ്ഥാന സമഭാവസമൂഹ(radical egalitarian community)മാണു ഈ ചിന്തയുടെ നിദാനം.

കേർണൽ തീർത്തും പ്രസക്തമായ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിൽ പല രാജ്യങ്ങളിലും ധാരാളം മൃഗീയ ക്രൂരതകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മാർക്സിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഊന്നൽ മനുഷ്യ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണവികാസവും വളർച്ചയുമാണ്. അങ്ങനെ മാർക്സിസവും ക്രൈസ്തവികതയും തമ്മിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അടിസ്ഥാനപരമായി ഒരേ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ ചിന്താധാര പങ്കിടുന്നു. വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃത (doctrinaire individualism) സ്വാർഥതയും മാത്സര്യവും, അവയ്ക്കു നിദാനമായ മുതലാളിത്തവും ഈ ചിന്താധാരകൾക്കു കടകവിരുദ്ധമാണ്.

പ്രവാചക ക്രൈസ്തവിയതയ്ക്കു നിലനില്പിനുവേണ്ടിയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും സാമൂഹ്യസ്വാതന്ത്ര്യവും എന്നു രണ്ടു അഭേദ്യഘടകങ്ങളുണ്ട്. നിലനില്പിനു വേണ്ടിയുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സാമൂഹ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി പോരാടാൻ ജനത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു, രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യം സ്വയം ആർജിക്കുന്നു. ഈ ദ്വന്ദ്വസ്വഭാവം ഉത്തരവാദിത്വമുള്ള (accountable) ഒരു ജനാധിപത്യത്തിലേക്കു നമ്മെ കൊണ്ടെത്തിക്കുന്നു. ഈ ജനപങ്കാളിത്ത ജനാധിപത്യം മനുഷ്യനെ ജീവിക്കുന്ന ഉത്ക്കണ്ഠയിൽ നിന്നും രാഷ്ട്രീയ അടിച്ചമർത്തലിൽ നിന്നും സാമൂഹ്യമായ ഒഴിവാക്കലിൽ നിന്നും സാമ്പത്തിക ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തി പൂർണവികാസത്തിലെത്തിക്കുന്നു; വ്യക്തിപരമായതും കൂട്ടായതുമായ പോരാട്ടത്തിലൂടെയും, നിഷേധത്തിലൂടെയും പുനരുജ്ജീവനത്തിലൂടെയും.

ഈ അവസ്ഥ ആഫ്രോ-അമേരിക്കക്കാരുടെ രണ്ടു അടിസ്ഥാന വെല്ലുവിളികളിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്നു: സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയും സ്വയം നിർണയാവകാശവും. ഒന്ന്, നൂറ്റാണ്ടുകളായി അവർ ആരായിരുന്നുവെന്നും എന്തായിരുന്നുവെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു; മറ്റേതോ, അവരുടെ ജീവിതത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന പ്രധാന രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനത്തിലേയ്ക്കും. ഇവ രണ്ടും ഭിന്നങ്ങളാണെങ്കിലും അഭേദ്യമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഇവരുടെ സംസ്കാരവും രാഷ്ട്രീയവും എന്നും ഗാഢബന്ധത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു.

ഇത് ആഫ്രോ-അമേരിക്കക്കാരുടെ - കറുത്തവരുടെ - ജീവിതാനുഭവത്തിലേക്കാണു വിരൽചൂണ്ടുന്നത്; അതിന്റെ വിമർശനാത്മകമായ ചരിത്രസ്വഭാവത്തിലേക്കും. ഇവിടെ വെള്ളക്കാരുടെ അധീശത്വം (white supremacy) എങ്ങനെ കറുത്തവർഗക്കാരെ-ആഫ്രോ-അമേരിക്കക്കാരെ-രൂപപ്പെടുത്തിയെന്നും എങ്ങനെ അവർ അതിനോടു പ്രതികരിച്ച് മോചനപ്രക്രിയയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടുവെന്നും, അതിലേക്കു ക്രൈസ്തവീയപ്രവാചകചിന്തയും പുരോഗമന മാർക്സിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യാപഗ്രഥനവും എന്തുമാത്രം ഉപകാരപ്പെട്ടുവെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ഇവിടെ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടൽ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ചരിത്രപരമായ പോരാട്ടം എന്നിവയിലൂടെയാണു ഒരു കറുത്തസഭ രൂപംകൊള്ളുക. ഈ സഭ കുഞ്ഞോളെ കൊല്ലുന്ന ദൈവത്തെ കൊല്ലും; കറുത്ത ദൈവത്തിനായി പാട്ടും പാടും.

10

*ക്രിസ്തുമസിന്റെ മാനവീയത

ഞാനും ഒരു സുഹൃത്തും കൂടി വർഷങ്ങളായി നല്ല ആത്മബന്ധമുള്ള എന്റെ മറ്റൊരു സുഹൃത്തിനെ സന്ദർശിച്ചു. എന്റെ കൂടെ വന്ന വ്യക്തിയുടെ പേരും സ്ഥലവും ജോലിയും പറഞ്ഞു പരിചയപ്പെടുത്തി. ഉടൻ മറ്റേ സുഹൃത്തിന്റെ ചോദ്യം "താങ്കളുടെ ജാതി?" തീർത്തും അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രതികരണം. ഞങ്ങൾ മറുപടി പറഞ്ഞെങ്കിലും അവിടെ നിന്നു കഴിവതും വേഗം തിരികെ പോന്നു. താമസിയാതെ ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും പോയിക്കണ്ടു. സാവകാശം ഞാൻ ചോദിച്ചു. "എന്തു സംഭവിച്ചു? പണ്ടില്ലാത്ത രീതിയിൽ, പുതിയൊരു വ്യക്തിയെ കണ്ടപ്പോൾ വെട്ടിത്തുറന്നു 'ജാതി' ചോദിച്ചു? എന്തോ വലിയ മാറ്റം സംഭവിച്ചതുപോലെ?" അതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി എന്നെ സ്തബ്ധനാക്കി. ഭാരതീയ മതാത്മകതയുടെ മഹത്വവും ഹിന്ദുത്വവാദത്തിന്റെ പരിശുദ്ധിയും മിഷനറിമതങ്ങളുടെ കൊള്ളരുതായ്മകളും മറ്റും വളരെ വാചാലമായി സംസാരിച്ചു. അവസാനം ഇന്നു ജാതി അറിയണം ബന്ധപ്പെടാൻ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് സംസാരം അവസാനിപ്പിച്ചത്.

ഈ സംഭവം ഭാരതീയ മതാത്മകത, ക്രിസ്തുമസ്, ഹിന്ദുത്വവാദം എന്നീ വിഷയങ്ങളിലേയ്ക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുവാൻ സഹായകമായി. എന്റെ ചിന്തയിൽ ഭാരതീയാധ്യാത്മികതയ്ക്കും ക്രിസ്തുമസ് സന്ദേശത്തിനും ഏറെ സാമ്യമുണ്ട്; മനുഷ്യനോളം, അല്ല ദൈവത്തോളം വലിപ്പവുമുണ്ട്. മറിച്ച് യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുത്വവാദവും ജാതീയതയും വിഷലിപ്തമാണ്.

"ആധ്യാത്മികതയുടെ വിളനിലമാണ് ഭാരതം. ലോകത്തിൽ എവിടെയുമുള്ള ഏതു സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽപ്പെട്ടവരും ജ്ഞാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിനു വേണ്ടി ഉറ്റുനോക്കുന്നത് ഭാരതത്തിലേക്കാണ്. ലോകത്തിനു നൽകാനായി അവിടെ വേണ്ടത്ര കൈമുതലായുണ്ടു താനും" എന്നാണ് സ്വാമി മുനി നാരായണപ്രസാദ് തന്റെ *ജീവിത പര്യടനം ഗീതയിലൂടെ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നത്. ഭാരതീയ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുഖം നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമാണ്. സത്യം ഒന്നേയുള്ളു. അത് പല വിധത്തിൽ സംവദിക്കപ്പെടുന്നു (ഏക് സദ് വിപ്രാഃ ബഹു ധാ വദന്തി) എന്ന വേദചിന്തയിൽ അടിയുറച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു

സമന്വയ സംസ്കാരത്തെയും ദിവ്യതയേയും എടുത്തുകാട്ടുക ഭാരത്തിന്റെ നൂറ്റാണ്ടുകളായുള്ള വിലപ്പെട്ട പൈതൃകമാണ്.

ക്രിസ്തുമസിന്റെ ആന്തരാർഥം ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരമാണ്. തന്റെ ജനത്തെ ആദ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയത് സമൂഹത്തിൽ നിന്നും പുറന്തള്ളപ്പെട്ട, ജാതിക്കും മതത്തിനും പുറത്തുള്ള - ജാതിയിൽ നിന്നും മതത്തിൽ നിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ട - ആട്ടിടയന്മാർക്കാണ്: "ഇതാ സകല ജനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള വലിയ സന്തോഷത്തിന്റെ സദ്വാർത്ത നിങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കൊരു രക്ഷകൻ, കർത്താവായ യേശു ജനിച്ചിരിക്കുന്നു" (ലൂക്കോ 2: 10-11). തന്റെ ജനനത്തോടനുബന്ധിച്ച് പ്രാദേശികതയിൽ കുടുങ്ങിയ ഹേറോദേസ് രാജാവ് വിറളിപൂണ്ടു അസ്വസ്ഥനായി യേശുവിനെ കൊല്ലാൻ സൂക്ഷ്മതയോടെ പ്ലാനിടുമ്പോൾ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വന്ന്, വിവിധ ചിന്താധാരകളിലുള്ള ജ്ഞാനികൾ യേശുവിനെ കണ്ടെത്തി അംഗീകരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത് (മത്താ. 2: 1-12). "പാവപ്പെട്ടവർക്കു സുവിശേഷം, ബന്ധിതർക്കു മോചനം, അന്ധർക്കു കാഴ്ച, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം"(ലൂക്കോ. 4: 18) എന്നതായിരുന്നു തന്റെ ജീവിത മാനിഫെസ്റ്റോ. ഇവിടെയെല്ലാം രാജ്യത്തിന്റെയോ മതത്തിന്റെയോ ജാതിയുടെയോ ലിംഗത്തിന്റെയോ അതിർവരമ്പുകൾക്കതീതമായ ഒരു ദർശനമാണ് കാണുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ മാനവീകരണമാണ് ക്രിസ്തുമസിന്റെ അന്തഃസത്ത.

ഹിന്ദുത്വവാദത്തെ പല വീക്ഷണകോണുകളിൽ നിന്നും നോക്കിക്കാണുവാൻ പറ്റും; സാമൂഹ്യം, രാഷ്ട്രീയം, സാമ്പത്തികം, സാംസ്കാരികം, ചരിത്രപരം മുതലായവയിലൂടെ. ഇവിടെ ഞാൻ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നത് ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വീക്ഷണകോണിനാണ്.

യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുത്വവാദം പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഒറ്റ മതപാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഏകശിലാ സംസ്കാരത്തിന്റെ ദർശനമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനസമീപനം തമസ്കരണം, തിരസ്കരണം, സ്വാംശീകരണം; ഇവയൊന്നും പറ്റുന്നില്ലെങ്കിൽ സംഹരണവുമാണ്. ഇതു പ്രഘോഷിക്കുന്ന ദേശീയത വികലവും ജനാധിപത്യവിരുദ്ധവും കപടവുമാണ്. ബ്രാഹ്മണകേന്ദ്രീകൃതമായ ഏകമത-സംസ്കാരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണത്. ഹിന്ദുക്കളല്ലാത്തവരുടെ സ്വത്വത്തെ ഇത് നിരാകരിക്കുന്നു. മതേതരത്വത്തിലും ജനാധിപത്യത്തിലും അടിസ്ഥാനമിടുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാവിക്ക് അത്യന്തം വിനാശകരമാണത്. ഈ സമീപനം എന്റെ സുഹൃത്തിൽ ഉളവാക്കിയ 'ജാതിചിന്ത'യ്ക്ക് വീര്യം കൂട്ടുന്നു. സജീവത പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ജാതീയതയുടെ കണ്ണാടിയിലൂടെ മാത്രമേ കാര്യങ്ങൾ നോക്കിക്കാണാൻ പറ്റുന്നുള്ളൂ.

ക്രൈസ്തവമതങ്ങളുടെ കൊളോണിയൽ മുഖത്തിന്റെ ദുഷ്ടും അപകടവും മറ്റും കുറച്ചു കണ്ടിട്ടല്ല ഈ വിമർശനം. ചരിത്രത്തിൽ 'കുരിശുയുദ്ധം' എന്ന ഓമനപ്പേരിൽ യേശുവിന്റെ നാമത്തിലുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ വെട്ടിപ്പിടിത്തം, ഇതരവിശ്വാസങ്ങളെ വേണ്ടവിധം മാനിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യാത്ത കരിസ്മാറ്റിക് നീക്കങ്ങളിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വർഗീയതയുടെ വിഷാംശങ്ങൾ എന്നിവ കാണു

ന്നില്ല എന്നു അർഥമാക്കേണ്ട. മറിച്ച്, ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേക്കുള്ള ആഴത്തിലുള്ള തീർഥാടനമാണ് ഈ ചിന്തയ്ക്ക ആധാരം. സമഗ്രമാനവീയതയും സാർവത്രിക സമഭാവനയുമാണ് ഈ ദർശനത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ്. മനുഷ്യാവകാശങ്ങളോടുള്ള പ്രതിബദ്ധതയും അധഃസ്ഥിതരും പുറന്തള്ളപ്പെട്ടവരുമായ ജനവിഭാഗങ്ങളോടുള്ള ബോധപൂർവമായ പക്ഷംചേരലുമാണ് ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനം. പകുതിയിലേറെ വരുന്ന നിശ്ശബ്ദരാക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീജനവിഭാഗത്തിന്റെ സ്വരമാണ് ഈ സമീപനത്തിന്റെ പൊരുൾ. ആർദ്രതയിലൂന്നിയ സഹായത്തിനപ്പുറം, ലിംഗവ്യത്യാസങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന മാനുഷിക പാരസ്പര്യത്തിന്റെ തിരിച്ചറിവാണിതിന്റെ അന്തസ്സാരം. സത്യം, ധർമം, സമഭാവന, അഹിംസ, മൈത്രി, കരുണ തുടങ്ങിയ സാർവത്രിക മൂല്യങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് യാഥാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുത്വവാദം പോലെയുള്ള നാശോന്മുഖ പ്രവണതകൾക്കെതിരെ എല്ലാവിധത്തിലും നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ദേശീയതയും സാർവത്രികതയും തമ്മിലുള്ള സരളമായ സമന്വയമായാണ് മനുഷ്യാവതാരമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുമസിനെ ഞാൻ കാണുന്നത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനം ഒരു സാധാരണ യഹൂദകുടുംബത്തിലായിരുന്നു. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന സംരക്ഷണം പോലും കിട്ടാതെയും യഹൂദപാരമ്പര്യങ്ങളോടും അനുഷ്ഠാനങ്ങളോടും വിധേയപ്പെട്ടുകൊണ്ടും തന്റെ ജീവിതത്തിൽ സമുദായവും മതവും നിഷ്കർഷിച്ച നിയമങ്ങൾ - അവയുടെ വെറും വാച്യാർഥത്തിലല്ല, അവയുടെ യഥാർഥ അർഥത്തിലും ചൈതന്യത്തിലും - അദ്ദേഹം അനുസരിച്ചു. മനുഷ്യൻ സാബത്തിനു (നിയമത്തിനു) വേണ്ടിയല്ല, സാബത്ത് മനുഷ്യനു വേണ്ടിയാണ് എന്നതായിരുന്നു തന്റെ പ്രഖ്യാപിതനയം. യഹൂദപാരമ്പര്യത്തിൽ ഉൾച്ചേരുന്ന ഒരു ദേശീയതയുടെ ഒരു മുഖം തന്റെ ജനനത്തിൽ ദർശിക്കാം. ഒപ്പം, ഒരു സാർവദേശീയമായ മാനവീയതയും. യഹൂദനെന്നോ പുറജാതിയെന്നോ അടിമയെന്നോ സ്വതന്ത്രനെന്നോ സ്ത്രീയെന്നോ പുരുഷനെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസമില്ലാതെ, എല്ലാവരും ഒരേ പിതാവിന്റെ മക്കൾ എന്ന സാർവത്രികചിന്തയാണ് തന്റെ ജനനത്തിനും ജീവിതവീക്ഷണത്തിനും ആധാരം. തന്റെ ദർശനത്തിന്റെയും പഠനത്തിന്റെയും സാരം ലോകത്തെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയാണ്. എല്ലാവർക്കും പ്രത്യേകിച്ചു പാവപ്പെട്ടവർക്കും പുറംതള്ളപ്പെട്ടവർക്കും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കും പുതുമാനവീയതയും സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു നവലോകം. മതങ്ങളുടെയും ജാതിയുടെയും വംശീയതയുടെയും വർണത്തിന്റെയും ലിംഗത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളുടെയും അതിർവരമ്പുകൾക്ക് അതീതമായ ഒരു മാനവദർശനമാണിതിന്റെ പിന്നിലെ ചൈതന്യം. ഈ ഉൾപ്പൊരുൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാത്രമല്ല, എല്ലാ മതസ്ഥാപകരുടെയും ജീവിതദർശനത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. എല്ലാ മതങ്ങളുടെയും അടിയൊഴുക്കും ഈ സാർവജനനീയവും സാർവത്രികവുമായ മാനവീയതയാണ്; ഇത് ജാതിചിന്തകൾക്കതീതമാണ്.

**(2000 ഏപ്രിലിൽ ബാഗ്ലൂരിൽ സമ്മേളിച്ച ഭാരതീയ ദൈവശാസ്ത്ര സംഘടനയുടെ പ്രസ്താവന ഈ കുറിപ്പിനു പ്രചോദനമായി.)*

11

പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ രണ്ടുമതി

"ഇന്ത്യയിൽ ഇന്ന് രണ്ടു പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളാണുള്ളത്. സൈന്ധവ-ബുദ്ധ-ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രവും ആര്യ-ബ്രാഹ്മണ-സവർണ-ഹിന്ദുത്വ പ്രത്യയശാസ്ത്രവും"-എൻ.കെ. ജോസിന്റെ *അയ്യങ്കാളി ജയന്തി*.

എൻ. കെ. ജോസിന്റെ ഈ നിഗമനത്തിന്റെ പൊരുളിലേക്കു കടന്നു ചിന്തിക്കാൻ ഈയിടെ എനിക്കനുഭവവേദ്യമായ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ കാരണമായി. ഒന്ന്, ആലപ്പുഴ ടൗണിൽ ഓടുന്ന ഒരു ബസ്സിൽ വച്ച്. രണ്ട്, പാലയ്ക്കൽ തകിടിക്കടുത്തു കുന്നന്താനമെന്ന ഗ്രാമത്തിലൂടെ നീങ്ങുന്ന ബസ്സിൽ വെച്ച്.

2000 ആഗസ്റ്റ് 26- നു ഞാൻ ആലപ്പുഴയ്ക്കുള്ള ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ബസ്സിൽ നല്ല ആൾത്തിരക്ക്. ബസ്സിന്റെ രണ്ടാമത്തെ സീറ്റിൽ രണ്ടു പേർ ഇരിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്തു നല്ല പ്രായം ചെന്ന കാഴ്ചയ്ക്കു ബുദ്ധിമുട്ടനുഭവിക്കുന്ന ഒരു വൃദ്ധനും 13 വയസ്സു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർഥിയും നിൽക്കുന്നു. അടുത്തു തന്നെ ഞാനും നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ബസ്സ്റ്റോപ്പിൽ, ഇരുന്ന രണ്ടു പേരിൽ ഒരാൾ ഇറങ്ങാൻ എഴുന്നേറ്റു. ആ പ്രായം ചെന്നയാൾ ഇരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തെ തള്ളിമാറ്റിയിട്ട് വിദ്യാർഥി ഇരുന്നു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ആ കുട്ടിയോട് "അപ്പച്ചൻ ഇരിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ കുട്ടിയുടെ ആംഗ്യവും പ്രതികരണവും എന്നെ സ്തബ്ധനാക്കി. "തനിക്കെന്താടോ?" എന്നായിരുന്നു ആ കുട്ടിയുടെ ചോദ്യം. താമസിയാതെ അപ്പച്ചനു വേറെ സീറ്റു കിട്ടി. ആ കുട്ടിയുടെ അടുത്തിരുന്ന ആളും ഇറങ്ങി. എനിക്ക് ആ കുട്ടിയുടെ അടുത്തിരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. പേരും വീടും പഠിക്കുന്ന ക്ലാസും മറ്റും അറിഞ്ഞു. അവനു തന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ ഒരു തകരാറും തോന്നിയില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ആലപ്പുഴയിലെ നല്ല സമ്പന്നനും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനുമായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ മകനാണെന്നും വ്യക്തമായി. അവന്റെ സംസാരത്തിൽ വലിപ്പമുള്ളവൻ, മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തോന്നലുകൾ നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. ഈ സംഭവം എന്നെ ഏറെ ചിന്തിപ്പിച്ചു. ഇതു ഒരു കുട്ടിയുടെ അഹ

ന്തയാണോ? അതോ ഇവൻ ഇന്നു വളർന്നുവരുന്ന നാഗരിക സംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രതീകമോ? ഇതൊരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമോ, അതോ സമൂഹത്തിൽ ഇന്നു വേരു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേക മനോഭാവത്തിന്റെ പ്രകാശനമോ?

ഈ അനുഭവത്തിന്റെ പച്ചപ്പ് ഒട്ടും മാറിയിരുന്നില്ല, സെപ്തംബർ 3 നു ഞാൻ ചങ്ങനാശേരിയിൽ നിന്നു കുന്നന്താനത്തേയ്ക്കു ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഗ്രാമപ്രദേശത്തിന്റെ മനോഹാരിത തുളുമ്പുന്ന കാടും മേടും താണ്ടി ബസ്സ് നീങ്ങുന്നു. വളരെ വേഗം ആൾത്തിരക്കായി. പകുതി വഴിയായപ്പോൾ കുറച്ചേറെ സ്ത്രീകൾ - അവരിൽ പലരും പ്രായം ചെന്നവർ - ബസ്സിൽ കയറി. ചോദിക്കാതെ തന്നെ ആളുകൾ ആ വല്യമ്മച്ചിമാർക്കു വേണ്ടി സന്തോഷത്തോടെ സീറ്റുകൾ ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ബസ്സിന്റെ മിക്കവാറും സീറ്റുകൾ സ്ത്രീകളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ഇത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായൊരു അനുഭവമായിരുന്നു. കുന്നന്താനത്തിനടുത്തുള്ള ജനം വളരെ നല്ലവരായതുകൊണ്ടാണോ ഇങ്ങനെ? അതോ ഈ പെരുമാറ്റത്തിന്റെ പിന്നിൽ സാമൂഹ്യമായ വല്ല അന്തർധാരയുമുണ്ടോ? ഇത് ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമോ? ഇതു ഗ്രാമീണ സംസ്കാരത്തിന്റെ ബാഹ്യപ്രകടനമോ?

ഈ രണ്ടു സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി വീണ്ടും വീണ്ടും ചിന്തിച്ചപ്പോൾ, ആലപ്പുഴ ടൗണിലുള്ളവർ മോശക്കാരും കുന്നന്താനം ഗ്രാമത്തിലുള്ളവർ നല്ലവരെന്നുമുള്ള നിഗമനത്തിൽ എത്തുക ശരിയാകയില്ലെന്നു വ്യക്തമായി. എങ്കിൽപ്പിന്നെ എന്താണ് ഇവ സൂചിപ്പിക്കുക? അവിടെയാണ് എൻ. കെ. ജോസിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ച വെളിച്ചം പകരുന്നത്.

ഇന്നു സമൂഹം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു, വിരുദ്ധ താത്പര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ. എൻ. കെ. ജോസ് പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വിഭജനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുവെന്നു മാത്രം. ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ച അനുഭവകഥകൾ നഗരവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഗ്രമീണതയുടെയും വിരുദ്ധത പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം.

മതത്തിന്റെ യാഥാസ്ഥിതിക-സ്ഥാപനവൽകൃത- പരമ്പരാഗത നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും അവയിൽ നിന്നുത്ഭവിക്കുന്ന സാമാന്യ ജനചൂഷണ സംവിധാനവും പണബന്ധിയായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും അവയുടെ എല്ലാം അടിസ്ഥാനമായ നിർജീവ പൗരോഹിത്യ മേധാവിത്വവും ഒരു വശത്ത്. മറുവശത്ത് നീതിക്കും സത്യത്തിനും വേണ്ടി സ്വരമുയർത്തി ജീവാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന, അനീതിയേയും അസത്യത്തെയും ചൂഷണത്തെയും അടിച്ചമർത്തലിനെയും ധൈര്യസമേതം ചോദ്യം ചെയ്ത് എതിർക്കുന്ന പ്രവാചക സംസ്കാരം.

വെറുമൊരു ന്യൂനപക്ഷത്തെ മാത്രം വളർത്തുന്നു ഇന്നത്തെ പൊതുവിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായം. ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകളും സാദ്ധ്യതകൾ ഏറെയുള്ളതുമായ സ്കൂളുകളും സമ്പന്ന കുടുംബങ്ങളിലെ കുട്ടികളും ഒരു വശത്ത്; മറുവശത്തോ, ഏറെ പരിമിതികളുള്ളതും സാധ്യതകൾ വളരെ കുറഞ്ഞതുമായ സ്കൂളുകളും ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനങ്ങളുടെ കുട്ടികളും. ഇങ്ങനെ രണ്ടുതരം പൗരന്മാരെ ശാസ്ത്രീയമായി വാർത്തെടുക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഉൾപ്പൊരുൾ നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

സാഹിത്യവും കലയും ആത്മാവിഷ്ക്കാര മാധ്യമമാണെന്നു പറയുമ്പോഴും, ബ്രാഹ്മണ പൗരോഹിത്യ കൂട്ടുകെട്ടു ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന പ്രബലമായ സാഹിത്യധാര നമുക്കു കാണാൻ പറ്റും. കഥ, കവിത, നോവൽ, സിനിമ തുടങ്ങിയവയിലെ മുഖ്യ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്തെന്നു പൊതുവേ ഒന്നു ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കാണാൻ കഴിയും, അധീശവർഗത്തിന്റെ കുല-കുടുംബ മഹിമയും മറ്റും അടിസ്ഥാനമാക്കിയതാണെന്ന്. മറിച്ച്, ദലിത് ജനത്തിന്റെ കലയും സാഹിത്യവും ഇന്ന് മണ്ണടിഞ്ഞു പോകുന്നു. കീഴാളവർഗത്തിന്റെ നാടൻപാട്ടുകളും സംഘനൃത്തങ്ങളും കൂട്ടായ ചുവടുവെയ്പുമെല്ലാം ഇന്നു ചില ഓർമകളായി മാത്രം മാറുന്നു. മണ്ണിന്റെ മണമുള്ള ശീലുകളും ഈണങ്ങളും താളങ്ങളും മണ്ണിന്റെ മക്കൾക്കു പോലും ഇച്ചീച്ചിയായി മാറുന്നു. വരേണ്യവർഗ സാഹിത്യവും കലയും അവരുടെ അധീനതയിലുള്ള സങ്കീർണങ്ങളായ ആശയവിനിമയ മാധ്യമങ്ങളും സാങ്കേതികവിദ്യകളും ഉപയോഗിച്ച് സാമാന്യജനത്തിന്റെമേൽ നിതരാം അടിച്ചേല്പിക്കുന്നു. ടി വി അതിന്റെ ബഹുമുഖ ചാനലുകളിലൂടെ ജനത്തിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത് വരേണ്യവർഗസംസ്കാരത്തിന്റെ വിഭവങ്ങളാണ്. അവയാണു ശരിയെന്നും അവതന്നെയാണ് എല്ലാം കൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠവും ഉത്തമമെന്നും ഉള്ള ധാരണയും വിശ്വാസവും സാമാന്യജനത്തിന്റെ ഉപബോധത്തിൽ ചെലുത്തുവാൻ ഇപ്പോൾ ക്ഷിപ്രസാധ്യമാകുന്നു.

ഈയിടെ ഉണ്ടായ ഒരനുഭവം ഓർമവരുന്നു. സോളമനച്ചന്റെ 4-ാം ചരമവാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള സാംസ്കാരികപരിപാടികളുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുന്ന സമയം, *ചക്കീയെന്നൊരു ചെമ്പരുന്തവളോ തന്നാം തെയ്യാ* ... എന്ന മനോഹരവും അർഥഗർഭവുമായ നാടൻപാട്ടു കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചു. ഇതുകേട്ട് പ്രായം ചെന്ന ഒരു ദലിത്സ്ത്രീ പറഞ്ഞു: "പണ്ടിത് ഞങ്ങളുടെ പാട്ടായിരുന്നു. ഞാൻ പാടത്തു പണി ചെയ്തപ്പോൾ പാടിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇന്നു പാടാൻ നാണമാവുന്നു. ഇന്നത്തെ പാട്ട് ഇതല്ലല്ലോ." നോക്കണം, വരേണ്യവർഗസംസ്കാരം, എഴുത്തും വായനയും അറിയാൻ വയ്യാത്ത സാമാന്യ ജനത്തിമേൽപ്പോലും എത്രമാത്രം ആഴത്തിലാണ് നിഷേധാത്മക സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരിക്കുന്നത്!

ഇതേ ഗൗരവത്തോടെ വിശകലനം ചെയ്യേണ്ട മറ്റൊരു മണ്ഡലമാണ് മൂല്യലോകം. എന്താണ് ആര്യ-ബ്രാഹ്മണ-സവർണ-മുതലാളിത്ത മൂല്യങ്ങൾ എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കൂടുതൽ മെനക്കെടേണ്ടതില്ല. നാലുവശത്തേക്കും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ചില പദങ്ങളുപയോഗിച്ച് ഞാനീ ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. 'അഹം കേന്ദ്രീകൃത' കാഴ്ചപ്പാട് - 'ഞാൻ' ആണ് എല്ലാത്തിന്റെയും അളവുകോൽ; അധീശത്വ ഇടപെടൽ - അപരനെ ഒതുക്കുന്നതും തന്റെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിർത്തുന്നതുമായ നടപടി; അധികാര മനോഭാവം തന്റെ അധികാരം നിലനിർത്താൻ മറ്റുള്ളവരെ ഏതു രീതിയിൽ വേണമെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കൽ; മാത്സര്യം - അപരരെ അടിച്ചമർത്തി ഏതു മാർഗം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയാലും സ്വന്തം വിജയം ഉറപ്പുവരുത്താൻ; സ്വാർഥത - എല്ലാം എന്റെ മേന്മയ്ക്കും നന്മയ്ക്കും വേണ്ടി; എല്ലാറ്റിനു മുപരി സ്വരൂപിക്കൽ ദർശനം - എന്തു കിട്ടിയാലും എത്ര കിട്ടിയാലും

മതിവരാതെ, വീണ്ടും വീണ്ടും സ്വരൂപിക്കാനും കുന്നുകൂട്ടാനുമുള്ള അതിയായ, തീരാത്ത അഭിവാഞ്ഛ. വിചിത്രമെന്നു പറയട്ടെ, ഈ മൂല്യങ്ങളൊക്കെയാണ് അനുകരിക്കേണ്ട ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ സവിശേഷതകളെന്ന ബോധം വളരെ ശാസ്ത്രീയവും നിഗൂഢവുമായ രീതിയിൽ സാമാന്യജനത്തിന്മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നുണ്ടു മാധ്യമങ്ങൾ.

ഇതിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് സൈന്ധവ-ബുദ്ധ-ദ ലിത്-തൊഴിലാളിവർഗ മൂല്യബോധം. അവരുടെ മൂല്യസംഹിത തന്നെ കൂട്ടായ്മയുടേതാണ്; അപരനെപ്പറ്റിയുള്ള കരുതൽ അവരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയാണ്. പങ്കുവയ്ക്കൽ അവരുടെ രണ്ടാം സ്വഭാവമാണ്. പരോന്മുഖത അവരുടെ ജീവനാഡിയാണ്. പാരസ്പര്യം അവരുടെ സാമൂഹ്യ അന്തരീക്ഷമാണ്. സഹകരണവും സഹവർത്തിത്വവും അവരുടെ ജീവിതശൈലി.

സോളമനച്ചൻ-ജീവിതവും ചിന്തയും എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അച്ചൻ പറഞ്ഞ ഒരു കഥ ഉദ്ധരിച്ചത് ഇവിടെ ഓർക്കുന്നതു ഉചിതമെന്നു തോന്നുന്നു.

"വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഒരാദിവാസി ഗ്രാമം. കൊല്ലം രൂപതയിലെ ഒരു സന്യാസിനീ സമൂഹം അവിടെയൊരു മഠം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വാഭാവികമായും ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയം സ്കൂളും. അവിടെ സ്കൂൾ വാർഷികം. അതിഥിയായി സോളമനച്ചൻ.

ഓട്ട മത്സരം നടക്കുന്നു. കുട്ടികൾ ഓടിത്തുടങ്ങി. അപ് അപ് വിളികളും കയ്യടിയും ഉയരുന്നു. മുമ്പോട്ടു കുതിക്കുന്ന കുട്ടികളെ സിസ്റ്റർമാരും കൂടെ ഓടി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ്. ഏറ്റവും മുന്നിലെത്തിയ രണ്ടു കുട്ടികൾ പെട്ടെന്നു നിശ്ചലരായി. ഓട്ടം നിർത്തി, ഫിനിഷിംഗ് പോയിന്റിലെത്തിയിട്ടുമില്ല. കാരണമന്വേഷിച്ചപ്പോൾ ആ കുട്ടികൾ പറയുകയാണ് 'കൂട്ടുകാരും ഓടി തങ്ങളുടെ ഒപ്പം എത്തട്ടെ. എന്നിട്ട് എല്ലാവർക്കും കൂടി ഒന്നിച്ചോടാം' എന്ന്.

അപരിഷ്കൃതമെന്നു നാം പറയുന്ന ആദിവാസികളുടെ ഈ തെളിമയാർന്ന സംസ്കാരം, മാത്സര്യത്തെ ഊന്നി നിൽക്കുന്ന പരിഷ്കാരികളായ നമ്മൾ എന്നാണ് സ്വാംശീകരിക്കുക?" (പേജ് 120).

തീർത്തും സങ്കീർണമായൊരു കാലാവസ്ഥയിലാണ് നാം ജീവിക്കുക. രണ്ടു വിരുദ്ധ ശക്തികളുടെ നടുവിൽ - വിരുദ്ധ താത്പര്യങ്ങളുടെ വടംവലിയുടെ മദ്ധ്യേ. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ നടക്കണം. ഒന്ന്, വ്യക്തമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടോടു കൂടി വിട്ടുവീഴ്ചകളില്ലാത്ത ഒരു തെരഞ്ഞെടുപ്പ്. ദരിദ്രപക്ഷം പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തെരഞ്ഞെടുപ്പ്. രണ്ട്, നമ്മുടെ വ്യക്തിഗത-പ്രാദേശിക-സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ സാഹചര്യത്തിൽ ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനോടു ആവുന്നത്ര വിശ്വസ്തത പുലർത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ജീവിത പ്രവർത്തനശൈലി. ഇതു നമ്മുടെ മുൻപിലെ ഏറ്റവും വലിയ വെല്ലുവിളിയാണ്. ഇതു ഏറ്റെടുക്കാൻ നമ്മെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കാം.

12

തീർത്തും ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവകഥകൾ

ഈയിടെ ഇടുക്കിയിൽ ചെറുതോണിയിൽ ഞങ്ങൾ ചെറിയൊരു സംഘം കൂടി. എല്ലാ മേഖലകളിലും ബദലിന്റെ അനിവാര്യതയെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനിടെ, എന്നെ വല്ലാതെ ശല്യപ്പെടുത്തിയ ഒരു അനുഭവകഥ എന്റെ സുഹൃത്ത് അവിടെ പങ്കുവച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിനു കേൾക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. മിക്കവാറും ഒന്നും തന്നെ കാണാൻ പറ്റില്ല; വളരെ പണിപ്പെട്ടു ഒരു സ്പോട്ടിലൂടെ അക്ഷരം കാണാം, വായിക്കാം, എഴുതാം.

കണ്ണു കാണാമായിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കു കാഴ്ചയില്ലാതാകുന്ന അവസ്ഥയുടെ ഭീകരത ഭയാനകം. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹവും തന്റെ കരുത്തായിരിക്കുന്ന കൂട്ടുകാരിയുമൊത്തു പേരുകേട്ട ഒരു ആശുപത്രിയിൽ പോയി. അവിടത്തെ കണ്ണുഡോക്ടർ അതിപ്രഗൽഭനാണ്. അദ്ദേഹം എന്തോ മരുന്നു കുറിച്ചിട്ടു രോഗിയെ പറഞ്ഞുവിടാൻ ശ്രമിച്ചു. കാഴ്ച കാണണമെന്ന ആഗ്രഹത്തോടെ എന്റെ രോഗിയായ സുഹൃത്ത് ഒന്നു ചോദിച്ചുപോയി; 'വല്ല പ്ലാസ്റ്റിക് സർജറി കൊണ്ടോ മറ്റോ, അത് അങ്ങേയ്ക്കാണ് അറിയാവുന്നത്, കണ്ണു ഭേദമാകുമോ' എന്ന്. ഡോക്ടർക്കു അതിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം ശക്തമായ ഭാഷയിൽ ഉറക്കെ ആവർത്തിച്ചുപറഞ്ഞു: Surrender to Jesus! Surrender to Jesus!! (യേശുവിനു പൂർണ്ണമായും അർപ്പിച്ചുകൊടുക്കുക!) എന്റെ സുഹൃത്ത് ഇതു കേട്ടു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പിൻവാങ്ങി. പിന്നെ തന്റെ കണ്ണുകൾ ആരെയും കൊണ്ടു പരിശോധിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ അനുഭവകഥ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ സൂചിപ്പിച്ചു: 'ഞാൻ യേശുവിശ്വാസിയാണോ എന്നദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല 'Surrender to God' എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവം എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും ഒരു പൊതുസംജ്ഞയായേനെ. അവിടെയും ഞാൻ വിശ്വാസിയല്ലെങ്കിലോ? അതും അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചില്ല. മറിച്ച് 'Surrender to Jesus' എന്നു പറയുമ്പോൾ എന്തു വലിയൊരു മതതീവ്രവാദിയാണ് ആ ഡോക്ടർ എന്നു വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ശാസ്ത്രത്തിനു ചെയ്യാവുന്നതു ചെയ്യുക, ബാക്കി പ്രപഞ്ചപരിണാമത്തിനു വിട്ടു

കൊടുക്കുക.' ഈ മനുഷ്യന്റെ ഉദാത്തമായ ഉൾക്കാഴ്ചയും ആരോഗ്യകരമായ ദർശനവും എന്നെ വല്ലാതെ ആകർഷിച്ചു.

ഇതു തീർത്തും ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമായി കാണാൻ പറ്റുകയില്ല. ഇതേ തരത്തിലുള്ള ധാരാളം കഥകൾ പലവുരു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗർഭിണിയായ സ്ത്രീയെ ആശുപത്രിയിൽ നിന്നും മരുന്നു വാങ്ങി പോകും വഴി പീഡിപ്പിക്കുകയും ബലാത്സംഗം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതിനെതിരെ പ്രതികരിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചപ്പോൾ അതിപ്രഗത്ഭനും വിശുദ്ധിക്കു പേരുകേട്ടയാളുമായ ഒരു ധ്യാനഗുരുവിന്റെ പ്രതികരണം 'എന്തു ചെയ്യാനാണ്! ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞ അനുഭവം എനിക്കുണ്ടായതാണ്. യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസമോ ദൈവവിശ്വാസമോ മത വിശ്വാസമോ മോശമാണെന്നല്ല ഇവിടെ പറയുക. ഒരാളിന്റെ വിശ്വാസതീവ്രത മറ്റൊരാളിന്റെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ തന്നെ തന്റെ വിശ്വാസതീവ്രത മറ്റുമനുഷ്യരുടെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോടു നിസ്സംഗത കാട്ടാനുള്ള ഒരവസരമായി കാണാൻ പാടില്ല. നിന്റെ വിശ്വാസം നിന്നെ രക്ഷിച്ചോട്ടെ. പക്ഷേ ആ വിശ്വാസം അപരനിൽ കുത്തിവച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നത് മതതീവ്രവാദത്തിന്റെ ഒരു മുഖമാണ്. ഏതു മതത്തിലായാലും പ്രത്യയശാസ്ത്രസംവിധാനത്തിലായാലും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഈ പ്രവണത അപലപനീയമാണ്.

എന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ ഈ കഥ വൈദ്യരംഗത്തെ മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കും വിരൽചൂണ്ടുന്നു. രോഗം മാറണമെന്നുള്ള രോഗിയുടെ അദമ്യമായ ആഗ്രഹത്തെ മുഖവിലയ്ക്കെടുത്തുകൊണ്ട് ഇന്നു എത്ര ഡോക്ടർമാർ തങ്ങളുടെ ഗുണഭോക്താക്കളോടു(രോഗികളോടു) വർത്തിക്കുന്നുവെന്നു വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

കുറച്ചു മാസങ്ങളായി ആലപ്പുഴ മെഡിക്കൽകോളജിലെ ശിശുവിഭാഗ(സർജറി)ത്തിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം ഓർത്തുപോകുന്നു. ഒരു പ്രൊഫസറും അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസറും ഒരു ലക്ചററുമുള്ള ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ്. പ്രൊഫസറും അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസറും തമ്മിലുണ്ടായ അഭിപ്രായഭിന്നത കയ്യാങ്കളിയിലെത്തി. എന്തിന്റെ പേരിലാണ് ഇതു സംഭവിച്ചത്? സ്വകാര്യ പ്രാക്ടീസ് നടത്തുകയില്ല, കൈക്കൂലി വാങ്ങുകയില്ല, രോഗാതുരരായ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ രോഗവിവരങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും മറ്റും മാതാപിതാക്കളെ സാവകാശം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കും, കഴിവതും ഓപ്പറേഷനില്ലാതെ സുഖമാവുമെങ്കിൽ അതിനു മുൻഗണന, തീർത്തും അത്യാവശ്യം വരുന്ന കേസുകളിലേ ഓപ്പറേഷൻ നടത്തൂ - ഇതായിരുന്നു പ്രൊഫസറുടെ ശൈലി. പ്രൊഫസറുടെ ഗമയും വലിപ്പവും വേഷവിധാനത്തിലോ പെരുമാറ്റത്തിലോ ഇടപെടലിലോ കാണിക്കാതെ എല്ലാ മനുഷ്യരോടും ഒരുപോലെ ഇടപഴകി ആരോഗ്യബോധനം നടത്തുന്ന സ്വഭാവം, മെഡിക്കൽ കോളേജ് ബസ്സുണ്ടെങ്കിലും സാദാബസ്സിൽ യാത്രചെയ്തുകൊണ്ട് ബന്ധപ്പെടാൻ പറ്റുന്നവരുമായെല്ലാം കഴിവതും ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള സാമാന്യജീവിതം - ഇതാണു പ്രൊഫസറുടെ ജീവിതരീതി. 'ആലപ്പുഴ മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസില്ലാത്ത ഏക ഡോക്ടർ' എന്ന വിശേഷണം പത്രങ്ങൾ പ്രൊഫസർക്കു നൽകി.

അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസറാകട്ടെ, ഉണ്ണാതെയും ഉറങ്ങാതെയും പോലും സ്വകാര്യ പ്രാക്ടീസ് തുടരുക, വേണ്ടതിനും വേണ്ടാത്തതിനും ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുക - പ്രത്യേകിച്ച് പുതിയ കേസുകളിൽ, സമൂഹത്തിൽ പിടിപാടുള്ളവരോടു മാത്രം ബന്ധപ്പെടുക, ഗവണ്മെന്റാശുപത്രിയുടെ സൗകര്യങ്ങൾ സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസിന്റെ മേന്മയ്ക്കായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക മുതലായ രീതികൾ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്നു. അവിടെ നടന്നതു വെറും കയ്യേറ്റമല്ല. രണ്ടു കാഴ്ചപ്പാടുകൾ തമ്മിൽ, രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ, രണ്ടു ദർശനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനമാണ്. പത്രമാധ്യമങ്ങളൊക്കെത്തന്നെ പ്രൊഫസറുടെ നിലപാടിനോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രസ്താവനകളിറക്കി; സാമാന്യജനങ്ങൾ പല രീതിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു പല പരിപാടികളും നടത്തി.

മെഡിക്കൽ കോളജ് സൂപ്രണ്ട്, കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ, സംസ്ഥാന ഡയറക്ടറേറ്റ് ഓഫ് മെഡിക്കൽ എഡ്യൂക്കേഷൻ, ആരോഗ്യമന്ത്രി മുതലായവർക്കെല്ലാം വിവരം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതുവരെയും ന്യായമായ ഒരു നടപടിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മറിച്ച് മെഡിക്കൽ കോളേജിലെ ഒട്ടുമിക്ക ഡോക്ടർമാരും മെഡിക്കൽ അധികാരികളും പ്രൊഫസറുടെ പക്ഷത്തല്ല എന്ന സത്യം നമ്മുടെ മെഡിക്കൽ പ്രസ്ഥാനം എങ്ങോട്ടു നീങ്ങുന്നുവെന്നതിന്റെ പ്രകടമായ തെളിവല്ലേ? താത്കാലികമായി ഈ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു മെഡിക്കൽ കോളജ് പ്രിൻസിപ്പൽ എടുത്ത നടപടി - ഈ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിനെ രണ്ടാക്കുക എന്നത് - ആണ് തീർത്തും വിചിത്രമായത്. ഇതു തീർത്തും ജനവിരുദ്ധവും, മെഡിക്കൽ കോളജിനു പൊതുവേ ഹാനികരവും, ശിശുസർജറി വിഭാഗത്തെ പ്രത്യേകിച്ചു തളർത്തുന്നതും ,ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും മെഡിക്കൽ കോളജ് സ്റ്റാഫിന്റെ ഇടയിലും ഭിന്നിപ്പു സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉതകുന്നതുമാണ്. നമ്മുടെ ആരോഗ്യരംഗം എത്രമാത്രം ജനവിരുദ്ധവും അഴിമതി നിറഞ്ഞതുമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ തെളിവല്ലേയിത്! ഏതായാലും തന്റെ തീരുമാനം പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കിയത് ആശാവഹമാണ്.

ഈയിടെ കൈരളി നടത്തിയ 'സാമൂഹ്യപാഠം' ഷൂട്ടിംഗിൽ സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസ് പാടില്ല എന്നു പൊതുജനം അഭിപ്രായപ്പെട്ടപ്പോൾ 'രാത്രിയിൽ പണിയുന്ന ആചാരി ഇരട്ടി കൂലി വാങ്ങുന്നില്ലേ? അതുപോലെയേ ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുള്ളു' എന്നു തീർത്തും ലാഘവബുദ്ധിയോടെയാണു ഒരു ഡോക്ടർ പ്രതികരിച്ചത്. ആചാരി സ്വന്തം ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാണു പണിയുന്നത്; ഇവിടെയോ, ഗവണ്മെന്റ് കോളജിന്റെ (പൊതുജനത്തിന്റെ) സർവ്വ ഉപകരണങ്ങളും മറ്റു സാങ്കേതിക-ഭൗതിക സാദ്ധ്യതകളുമാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ശ്രദ്ധ സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസിലാക്കുന്നത്. ആശുപത്രിയിലെ സാധാരണജോലിക്കു രണ്ടാം സ്ഥാനമേ നൽകുന്നുമുള്ളു.

നല്ല മിടുക്കരും സമർത്ഥരുമായ മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠനം കഴിഞ്ഞിറങ്ങി ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഗുരുക്കന്മാരായ സീനിയർ ഡോക്ടർമാർ പണമോഹത്തിന്റെ പിടിയിൽപ്പെട്ടു

24 മണിക്കൂറും സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസ് ചെയ്യുന്നതാണ് മാതൃകയാക്കുന്നത്. മാത്രമല്ല തങ്ങളോടൊപ്പം പഠിച്ച, പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെയത്രയും മിടുക്കരല്ലാത്ത ഡോക്ടർമാർ സ്വകാര്യാശുപത്രികളിൽ കൊഴുത്ത ശമ്പളം വാങ്ങുമ്പോൾ, എന്തുകൊണ്ടു കൂടുതൽ സമർത്ഥരായ തങ്ങൾക്കു പണം വാങ്ങി സ്വകാര്യ പ്രാക്ടീസ് നടത്തിക്കൂടാ എന്ന ചിന്തയും ബലപ്പെടാം. ഇതൊരു പകർച്ചവ്യാധിയായി മാറുകയാണിന്ന്.

'നല്ല കേസുകൾ' അടിച്ചെടുക്കുകയും അല്ലാത്തവ ഉഴപ്പുകയും ചെയ്ത് diagnostic dilemma സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത ഈ സ്വകാര്യ പ്രാക്ടീസിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ടെന്നതു മറ്റൊരു അപകടം. ഈ പ്രവണത കൂടിക്കൂടി സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസ് ചെയ്യാത്തവർ മണ്ടന്മാരും സ്വകാര്യ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്യുന്നവർ മിടുക്കരുമായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു. മാത്രമല്ല, ശുശ്രൂഷകർ പാലിക്കേണ്ട മര്യാദക (medical ethic)കൾ മറന്നുകൊണ്ട് സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസ് ചെയ്യാത്തവരെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുന്നു. തരംതാണ വൈദ്യവൃത്തിക്കാർ എങ്ങും വിരാജിക്കപ്പെടുന്നു.

പരസ്പരം സഹകരിച്ചു എല്ലാവരുടെയും ബുദ്ധിയും കഴിവും ഒന്നിപ്പിച്ചുള്ള ഒരു കൂട്ടുത്തരവാദിത്വരീതി ഈ സ്വകാര്യപ്രാക്ടീസ് ഇല്ലാതാക്കുന്നു. തത്ഫലമായി ഏറ്റവും ഉന്നതമായ ഒരു ശുശ്രൂഷാകേന്ദ്രം (tertiary care centre) ആയി മെഡിക്കൽകോളജിനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ പറ്റാത്ത ഒരു സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു.

മനസ്സിനെയും ഹൃദയത്തെയും തീർത്തും ശല്യപ്പെടുത്തുന്ന നമ്മുടെ ആരോഗ്യരംഗത്തെ ഇത്തരം അനുഭവങ്ങൾക്കു ഒരറുതിയില്ലേ- അറിയാതെ 'ദൈവമേ' എന്നു വിളിച്ചുപോകുന്നു!

13

ഭരണം സമം ജനസേവനം

ഡോ. സ്കറിയാ സക്കറിയായുടെ 'ഓറിയന്റലിസത്തിന്റെ മുഷ്ക്കും നസ്രാണികളുടെ പ്രതിരോധവും' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ: "തത്ത്വനിഷ്ഠയുള്ള ഏതു നസ്രാണിക്രത്തോലിക്കാ രാഷ്ട്രീയക്കാരനും സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ അടിയും ചവിട്ടും മാന്തും പിച്ചുംമേറ്റു റിബലാകാതെ മുന്നോട്ടുപോകാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ ഏതെങ്കിലും അരമനയുടെ അപ്രീതിക്കും ഭീഷണിക്കും പാത്രമാകാത്തവരായി തത്ത്വനിഷ്ഠയും കാര്യക്ഷമതയുമുള്ള എത്ര രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ കേരളത്തിലുണ്ട്? ഇടവക, ഭക്തസംഘടന, അരമന, സ്കൂൾ, കോളജ് എന്നിങ്ങനെ എവിടെയെങ്കിലുംവച്ച് സഭാധികാരികളുടെ രാഷ്ട്രീയവുമായി ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവരുന്ന ദുര്യോഗത്തിലാണു നസ്രാണിക്രത്തോലിക്കരായ യുവരാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ" (പേജ് 64).

മിക്ക കത്തോലിക്കാ രൂപതകളിലും വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് വേദപാഠക്ലാസ്സിലും വിവാഹപൂർവ്വക്ലാസിലും വിവാഹാർത്ഥികൾ പങ്കെടുത്ത സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വേണം, പള്ളിയിൽ വിവാഹം വിളംബരം ചെയ്യാൻ. വകയിൽ എന്റെ ഒരു സഹോദരിയുടെ മകന്റെ വിവാഹനിശ്ചയം നടന്നു. വികാരിയച്ചനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ മുകളിൽപ്പറഞ്ഞ സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളില്ലാത്തതിനാൽ നിയമം പറഞ്ഞ് വിളിച്ചുചൊല്ലിയില്ല. സർട്ടിഫിക്കറ്റിന് ബന്ധപ്പെട്ട കന്യാസ്ത്രീയുടെ അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ, മുപ്പതു വയസ്സുവരെ എവിടെയായിരുന്നുവെന്ന ചോദ്യം. ഇപ്പോഴാണു വിവാഹം കഴിക്കാൻ സാദ്ധ്യമായതെന്നു മറുപടി. അവസാനം സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ നല്കി. തന്റെ പ്രായത്തെയോ അനുഭവജ്ഞാനത്തെയോ മാനിക്കാത്ത ക്ലാസ്സുകൾക്കു ശേഷമാണവ നല്കിയതെന്നാണ് യുവാവിന്റെ വിലയിരുത്തൽ. ഈ കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ ശവമേ പള്ളിയെ കാണിക്കൂ എന്നവൻ ശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയത്. സർട്ടിഫിക്കറ്റുകളുമായി വികാരിയച്ചനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ വിളിച്ചുചൊല്ലാൻ മൂന്നു ഞായറാഴ്ചകൾ ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. എന്താണിതിനു പരിഹാരമെന്നാരാഞ്ഞപ്പോൾ ഒഴിവാക്കുന്ന ഞായറാഴ്ചത്തേയ്ക്കുള്ള പണം കൊടുത്താൽ എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്താമെന്നായി വികാരിയച്ചൻ. പണം കൊടുത്തു. രണ്ടു വിളിച്ചുചൊല്ലലിൽ നിന്നു

ഒഴിവുകിട്ടി. വീണ്ടും ഒരു പ്രശ്നം. കുമ്പസാരിച്ചാലേ കല്യാണക്കുറി തരികയുള്ളൂ. കുമ്പസാരിക്കുക എന്നത് തന്റെ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യമാണ്. അച്ചനു നിർബന്ധിക്കാൻ പറ്റുകയില്ലെന്നു യുവാവും. കുറി കൊടുക്കാതെ ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു. അവസാനം കുറി കൊടുത്തു. നിരന്തരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമാണിതെങ്കിലും സഭയിലെ അധികാരം, ഭരണം നിയമം, സമ്പത്ത് എന്നീ ഘടകങ്ങളുടെ ഏറ്റവും പ്രകടവും ലളിതവുമായ പ്രതിച്ഛായയാണിത്.

നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വലിയവൻ (അധികാരി) എല്ലാവരുടെയും ദാസനായിരിക്കണമെന്നാണു യേശുവിന്റെ ബോധനം. യേശു തന്റെ ശിഷ്യരുടെ പാദം കഴുകിയാണ് മാതൃക കാട്ടിയത്. പാമ്പുകൾക്കു മാളം, പറവകൾക്കാകാശം, മനുഷ്യപുത്രനു തലചായ്ക്കാനിടമില്ല എന്നതു വാച്യാർത്ഥത്തിൽ ഏറ്റുവാങ്ങിയ അധികാരിയാണ് യേശു. അപരന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ അങ്ങേയറ്റം മാനിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ അധികാരശൈലി എവിടെ, ടി യുവാവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ അപഹാസ്യമായി കാണുന്ന സിസ്റ്ററിന്റെയും വികാരിയച്ചന്റെയും അധികാരശൈലി എവിടെ? ഇത് ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ല; ഇന്നു സഭയിൽ കാണുന്ന അധികാരികളുടെയും വിധേതാക്കളുടെയും പ്രതീകമാണിത്.

നിങ്ങളുടെ ഇടയിലെ ഭരണം, ലോകം നടത്തുന്ന ഭരണം പോലെയാകരുതെന്നു യേശു ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. അവർ ദുർവ്വഹങ്ങളായ ഭാരം പാവങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭരണം ഇവരുടെ ഭാരം കുറയ്ക്കുവാനായിരിക്കണമെന്നു യേശു തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ പഠിപ്പിച്ചു. ഭരണം സമം സേവനം എന്ന ഫോർമുല അദ്ദേഹം ജീവിതദർശനമായി ഏറ്റെടുത്തു സ്വന്തമാക്കി. തന്റെ ഭരണം വിശക്കുന്നവരെ വെറുംകയ്യോടെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാതെ, അവർക്കു നിറയെ അപ്പവും മീനും നല്കുന്നതായിരുന്നു. കാനായിലെ കല്യാണാഘോഷത്തിന്റെ അവശ്യഘടകമായ വീഞ്ഞ് തികയാതെ വന്നപ്പോൾ മേൽത്തരം വീഞ്ഞ് സമൃദ്ധമായി നല്കുന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം. സഹായിക്കാൻ ആളില്ലാതെ വർഷങ്ങളായി തടാകക്കരയിൽ കിടന്ന തളർവാതരോഗിയെ കൈക്കു പിടിച്ച് എഴുന്നേല്പിക്കുന്നതായിരുന്നു തന്റെ ഭരണം. രാപകലില്ലാതെ, സമയത്തും അസമയത്തും സാമാന്യജനത്തിനായി തന്റെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ഉഴിഞ്ഞുവച്ചതാണ് തന്റെ ഭരണക്രമം. ഇന്നു തന്റെ സഭയിലെ ഭരണമോ?

യേശുവിന്റെ പഠനങ്ങളുടെ മുഖ്യകാതലിലൊന്ന് 'സാബത്ത് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണ്, മനുഷ്യൻ സാബത്തിനു വേണ്ടിയല്ല' എന്നതാണ്. നിയമം നല്ലതാണ്, ആവശ്യമാണ്, അനിവാര്യം തന്നെയാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ. പക്ഷേ ഇതു മനുഷ്യനെ അടിമപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല; അവനെ വളർത്തുന്നതാകണം നിയമം. യേശു സാബത്ത് പറഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ബോധപൂർവ്വം ലംഘിക്കുന്നതു നാം കാണുന്നു. എന്തിന്? മനുഷ്യനന്മയ്ക്കു വേണ്ടി. സാബത്ത് ദിവസം നെല്ക്കതിർ എടുത്തു കശക്കി ഭക്ഷിച്ച ശിഷ്യരെ സാബത്തുനിയമലംഘകരായി നിയമജ്ഞർ ആക്ഷേപിച്ചപ്പോൾ, ശിഷ്യരുടെ പക്ഷംപിടിച്ച് യേശു അവരെ ന്യായീകരിച്ചു. സാബത്തുദിവസം കാള കിണറ്റിൽ വീണാൽ പിടിച്ചുകയറ്റുന്ന നിയമജ്ഞർക്കു അന്നേദിവസം രോഗിയെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നത് നിയമലംഘനമായി തോന്നി. യേശു അതിനെ നഖശിഖാന്തം

എതിർത്തു. സാബത്തു ദിവസം സമൃദ്ധമായി നന്മ ചെയ്ത്, നിയമം മനുഷ്യനുവേണ്ടിയാണെന്നു തറപ്പിച്ചു പഠിപ്പിച്ചു. ഇന്നു സഭയിലെ നിയമങ്ങളോ, മനുഷ്യനെ തളർത്തുന്നു; നിർവ്വീര്യനാക്കുന്നു, മനംമടുപ്പിക്കുന്നു, പള്ളിയിൽ നിന്നും -സഭയിൽ നിന്നും- മനുഷ്യനെ അകറ്റുന്നു. ചിന്തിക്കേണ്ട വിഷയമാണിത്.

യേശു പഠിപ്പിച്ച ഒരു വലിയ പാഠമുണ്ട്: നിങ്ങൾക്കു രണ്ടു യജമാനന്മാരെ ഒരേസമയത്ത് സേവിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ദൈവത്തെയും മാമോനെ-പണദേവനെ, മൂലധനത്തെ- യും ഒന്നിച്ചു സേവിക്കുക അസാദ്ധ്യം. ഈ സത്യം യേശു പലരീതിയിൽ ഉപമകളിലൂടെയും പ്രഭാഷണങ്ങളിലൂടെയും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ധനവാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴയിലൂടെ പോകുന്നതായിരിക്കും എന്നദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. വഞ്ചിച്ചെടുത്ത ഒന്നിനു നാലിരട്ടി തിരികെ കൊടുത്തപ്പോൾ, സമ്പത്തിന്റെ പകുതി ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തപ്പോൾ മാത്രമാണ് സക്കേവൂസ് രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നത്. സമ്പത്ത് ആദിമസഭയിൽ പൊതുവായി കരുതി; ഓരോരുത്തരുടെയും ആവശ്യാനുസരണം അതു വീതിച്ചുകൊടുത്തു. തത്ഫലമായി അവരുടെയിടയിൽ മുട്ടുപാടുകൾ ഉള്ളവർ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരും സ്നേഹവും ജീവിതവും പങ്കുവെച്ച് ആനന്ദത്തോടെ ജീവിച്ചു. യേശുവിനു സമ്പത്തിനോടുള്ള മനോഭാവം നിഷേധാത്മകമല്ലായിരുന്നു. സമ്പത്ത് വേണം, അത് കുറച്ചുപേർ കൂട്ടിവയ്ക്കുകയല്ല വേണ്ടത്, മറിച്ച് അത് എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യങ്ങൾക്കായി വീതിക്കപ്പെടണം. അങ്ങനെ എല്ലാവരും അതിന്റെ അവകാശികളായി മാറുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നു സഭയിലോ? കുർബാനയുടെ പേരിലാണെങ്കിലും ഭക്തികൃത്യങ്ങളുടെ പേരിലാണെങ്കിലും നിയമങ്ങൾക്ക് അയവുകൊടുക്കുന്നതിന്റെ പേരിലാണെങ്കിലും സമ്പത്ത് കുന്നുകൂട്ടപ്പെടുന്നു; വിഭജിക്കപ്പെടുന്നില്ല, ന്യായമായ വിതരണം നടക്കുന്നില്ല. കോടിക്കണക്കിനു സാമാന്യജനത്തിന് അന്തിചരിയാൻ ഇടമില്ലാതെ വഴിയോരങ്ങളിലും മറ്റും പാർക്കുമ്പോൾ അവിവാഹിതനായ ഒരു വികാരിയച്ചന് ഒറ്റയ്ക്കു കഴിയാൻ രണ്ടുമൂന്നു ബെഡ്റൂമും അതിന്റെ അനുബന്ധങ്ങളുമുള്ള ഇരുനിലക്കെട്ടിടത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിൽ ഒരു മനക്കടിയും ഇല്ലാതെ, സൗകര്യങ്ങൾക്ക് തീർത്തും അവകാശിയാണെന്ന മട്ടിൽ, കഴിയുന്ന സഭാശൈലി യേശു ചൈതന്യത്തിനു യോജിച്ചതല്ല.

ചുരുക്കത്തിൽ, യേശുചൈതന്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭയിലെ അധികാരം, ഭരണം, നിയമം, സമ്പത്ത് - ഇവ പൂർണ്ണമായി പുനർനിർണ്ണയം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം നിലവിലുള്ള ധാരണ പൊളിച്ചെഴുതി. ആദിമസഭയിലെന്നതുപോലെ സഭ വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്ന ദർശനം അടിത്തറയാക്കി. പക്ഷേ ഏട്ടിലെ പശു പുല്ലു തിന്നുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഇന്നു നമുക്ക് വേണ്ടത് ഇവയാണ്: ചരിത്രാനുഭവത്തിൽ നിന്നുയിർക്കുന്ന യേശുബോധം, ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ചെറുത്തുനില്പിന്റെ വിശ്വാസദാർഢ്യം, ഇതിന്റെ ഭാഗമായി ഉരുത്തിരിയുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിതം. ഇവിടെ അധികാരം പാദം കഴുകലാണ്, ഭരണം സേവനമാണ്, നിയമം മനുഷ്യനു വേണ്ടിയാണ്; സമ്പത്ത് എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യാനുസരണം വിതരണം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്.

14

സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കും

യേശു തന്റെ ജീവിതദൗത്യത്തെക്കുറിച്ച് പീലാത്തോസ് രാജാവിനോടു അരച്ചുകുറുക്കി പറഞ്ഞത് ഇങ്ങനെയാണ്: സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യം നല്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ലോകത്തിലേയ്ക്കു വന്നത്. സത്യത്തിൽ നിന്നുള്ളവൻ എന്റെ സ്വരം കേൾക്കുന്നു. പീലാത്തോസ് അവനോടു ചോദിച്ചു: എന്താണു സത്യം? (യോഹ.18: 37-38). ഈ സത്യാന്വേഷണമാണ് നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും ജീവിതധർമ്മം. എന്റെ ഈ അന്വേഷണത്തിൽ ഈയിടെ അനുഭവപ്പെട്ട രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ കുറിക്കട്ടെ.

മുഖ്യധാരാ സഭാശുശ്രൂഷയിൽ നിന്നും ഞാൻ മാറിയിട്ടു ഇപ്പോൾ 17 വർഷമായി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വൈദികരുടെ യോഗങ്ങളിൽ പോകാറില്ല. എന്റെ ഒരു വൈദികസുഹൃത്ത് ജോലിചെയ്യുന്ന ഫൊറോനായിലെ വൈദികസംഘത്തിന്റെ പ്രതിമാസ കൂടിവരവിൽ കഴിഞ്ഞ മാസം അപ്രതീക്ഷിതമായി പങ്കെടുക്കാൻ സാധിച്ചു. 11 പേരിൽ 10 പേരും പങ്കെടുത്ത യോഗത്തിൽ ആദ്യന്തം മൂകസാക്ഷിയായി.

എല്ലാംകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ എന്നിലുണ്ടായ അനുഭവം ഇതായിരുന്നു - ഒരു യാന്ത്രിക ഒത്തുചേരലും സംസാരങ്ങളും. വിവിധ സഭാശുശ്രൂഷകളുടെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഓരോരുത്തർക്കായി വീതിച്ചുകൊടുത്ത പ്രക്രിയ താരതമ്യേന ജനാധിപത്യപരമെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും, അവിടെയും നിർജ്ജീവത നിഴലിച്ചുനിന്നു. 2-3 പേർ അവരുടെ പ്രോജക്ടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചിടത്ത്, പ്രോജക്ടിന്റെ ഗുണമേന്മയേക്കാൾ ഊന്നൽ സാമ്പത്തികത്തിന്റെ ഇടവകതല പങ്കിടലിലായിരുന്നു. അല്പം വിമർശനമുണ്ടായത് രൂപതയുടെ ജനാധിപത്യപരമല്ലാത്ത തീരുമാനത്തിലും നീക്കത്തിലുമാണ്. അവിടെ ശക്തമായുള്ള പ്രതികരണത്തിനല്ലായിരുന്നു ഊന്നൽ. മറിച്ച് ഇങ്ങനെയൊക്കെ തീരുമാനമായിപ്പോയി, ഇനി സഹകരിക്കുകയല്ലേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ? നമ്മുടെ രൂപതയല്ലേ, സഹകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ രൂപതയ്ക്കു കുറവാകുമല്ലോ എന്നൊക്കെയുള്ള പ്രതികരണങ്ങളായിരുന്നു. സംഘടിതമായിട്ടൊന്നു പ്രതികരിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഒരാൾ പറഞ്ഞതിന് തീർത്തും തണുത്ത മറുപടിയേ ലഭിച്ചുള്ളൂ.

ഈ ചർച്ചകൾ എന്നിലുണ്ടാക്കിയ വികാരം കൂടി കുറിക്കട്ടെ. ഓരോ ശുശ്രൂഷയുടേയും ഉത്തരവാദിത്വം ഓരോരുത്തരും ഏറ്റെടുക്കുന്നു. അവയെല്ലാം ഏകോപിപ്പിക്കുന്നതു ഫൊറോനാ വികാരിയും സെക്രട്ടറിയും. എല്ലാവർക്കും ഒരേ ലക്ഷ്യം - ഇടവകയിൽ, ഫെറോനായിൽ, രൂപതയിൽ മാറ്റം വരുത്താൻ. പക്ഷേ സത്യം അറിയാൻ കൊതിക്കുന്നവരെ ഞാനവിടെ കണ്ടില്ല; സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരെയും. കാരണം ചർച്ചയിലെങ്ങും സാമൂഹ്യാപഗ്രഥനത്തോടു കൂടിയുള്ള ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ധ്വനിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയമായി സമൂഹത്തെ (സഭയെ ഉൾപ്പെടെ) അപഗ്രഥനവിധേയമാക്കാതെയുള്ള സാമൂഹ്യ-മതപര-വിദ്യാഭ്യാസ-ബൈബിൾപര ഇടപെടലുകൾ ഒക്കെത്തന്നെ ആത്യന്തികമായി സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെടുകയും ആത്യന്തിക അപഗ്രഥനത്തിൽ 'വലിയ'വനു ഊഴിയം ചെയ്യുകയുമായിരിക്കും നടക്കുക.

അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്തവസമൂഹം ജനങ്ങളിൽ അല്പം ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ നേതൃത്വത്തിനു അത് ഏറ്റുപിടിച്ചു മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈവിധ ശുശ്രൂഷകളുടെയെല്ലാം തന്നെ സഹജമായ (inbuilt) പരിമിതികളിലേക്കും ബലഹീനതകളിലേക്കും ഇതു വിരൽചൂണ്ടുന്നു.

ഏറ്റവും വിചിത്രമായി തോന്നിയത് സമൂഹത്തിൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, നമ്മെയും നമ്മുടെ ജനതയെയും ദൂരവ്യാപകമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളോടെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിക്കുന്ന, പ്രശ്നങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ പരാമർശവിധേയമായതേയില്ല എന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ശുശ്രൂഷയുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ആരും ഏറ്റെടുത്തില്ല താനും. ജനത്തിന്റെ അനുദിന ജീവിതത്തെ നിമിഷംപ്രതി സ്വാധീനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ തൊടാതെയുള്ള രൂപതാ ജപമാല റാലിയും മറ്റും വെറും ശക്തിപ്രകടനം മാത്രം; അതിൽ സജീവവിശ്വാസത്തിന്റെ കണികപോലുമില്ല എന്നതാണു യാഥാർത്ഥ്യം.

ജീവൽപ്രശ്നങ്ങൾ ഗൗരവമായി ഏറ്റെടുക്കണമെങ്കിൽ, നേതൃത്വം തന്നെ ശരിക്കും സജ്ജരാകേണ്ടതുണ്ട്; അതിനു ആഴത്തിലുള്ള, നിരന്തരമായ പഠനവും അപഗ്രഥനവും വേണമെന്ന -ആഹാരസമയത്ത്- എന്റെ നിർദ്ദേശത്തോടു എല്ലാ മാസവും കൂടുമ്പോൾ പഠനവും ഒരു മണിക്കൂർ ആരാധനയുമുണ്ട്. ഇന്നു ചർച്ച ചെയ്യാൻ ഏറെയുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവ രണ്ടും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന ഉപരിപ്ലവപ്രതികരണമായിരുന്നു ഉണ്ടായത്. നേതൃത്വം സമൂഹത്തെ എങ്ങനെ കാണുന്നുവോ, അങ്ങനെയേ പ്രവർത്തിക്കാനാവൂ. ഗൗരവമായ അന്വേഷണവും പഠനവും ഇല്ലെങ്കിൽ, ഇവിടെ പറഞ്ഞ നീക്കങ്ങളൊക്കെത്തന്നെ അവസാന വിലയിരുത്തലിൽ, ഇന്നു നിലവിലുള്ള അഴുക്കുപിടിച്ച, അനീതി നിറഞ്ഞ സാമൂഹ്യ-മതപരവ്യവസ്ഥിതിയെ സിമന്റ് ചെയ്യുകയേയുള്ളൂ, അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുകയേയുള്ളൂ എന്നു കാണാൻ പറ്റും.

അടിസ്ഥാനപരമായിട്ടു ആ നല്ല വൈദികസംഘത്തിനു യഥാർത്ഥ ദൈവവിശ്വാസമോ യേശുവിലുള്ള വിശ്വാസമോ ഉള്ളതായി എനിക്കു

ദർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൂടുതലും ഒരു തന്ത്രപരവും ആത്മാർത്ഥത യില്ലാത്തതുമായ ഇടപെടൽ ശൈലി. എല്ലാം കൂടി നോക്കിയപ്പോൾ, ഇവയുടെയൊക്കെ ഭാഗമായിനില്ക്കാതെ മാറിയതിൽ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. അല്പംകൂടെ തുറന്ന മനസ്സോടെ ഭയാശങ്കയില്ലാതെ സത്യാന്വേഷണം നടത്താമല്ലോ. അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തി ജീവിക്കാമല്ലോ എന്ന ചിന്ത ആനന്ദം നൽകുന്നു.

തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായൊരു അനുഭവമാണ് അടുത്ത ദിവസം 4-5 അല്മായരുമായുള്ള ചർച്ച ഉളവാക്കിയത്. ആത്മാർത്ഥതയും സത്യ സന്ധതയും നിറഞ്ഞ കുറച്ചു മനുഷ്യർ. അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം, കേട്ട തിനോടു യുക്തിയോടെതന്നെയുള്ള പ്രതികരണം; ബൈബിൾവചന ത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പു തേടിയുള്ള അന്വേഷണം; വിശ്വാസത്തിന്റെ പുത്തൻമാനങ്ങൾ നോക്കിക്കാണാനുള്ള അവരുടെ തുറന്ന മനസ്സും ഉദ്യമവും. അവരെ എനിക്കു നന്നേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

അവരുമായുള്ള ചർച്ചയിൽ പങ്കുവയ്ക്കപ്പെട്ട രണ്ടുമൂന്നു കാര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കട്ടെ. ഇടവകയിലെ പൊതുമാന്ദ്യതയെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കപ്പെ ട്ടു. അതിനു മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയല്ല വേണ്ടത്, മറിച്ച് അവിടെ ഒരുപറ്റം ചെറുപ്പക്കാരുണ്ട്, അവരുടെ കൂടെ നിന്നു കാര്യങ്ങൾ വിശക ലനം ചെയ്തു പുതിയതു കൈവരുത്താനാവുമെന്നും ഉത്തരവാദിത്വ ത്തോടെയുള്ള കാത്തിരിപ്പും സമയത്ത് ഇടപെടാനുള്ള തന്റേടവുമാണു വേണ്ടതെന്നും വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു.

പ്രാർത്ഥനയിൽ യേശുവിനെ നമ്മിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്തുന്നതു തീർത്തും അപലപനീയമെന്ന ചിന്തയുണ്ടായി. അടിസ്ഥാന ക്രൈസ്ത വസമൂഹകൂട്ടായ്മയിൽ പലപ്പോഴും ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ട്. ദൈവത്തെ എങ്ങനെ നമ്മിലേക്കു വിളിച്ചുവരുത്തും? നാം ദൈവത്തിലല്ലേ ജീവി ക്കുന്നതും ചരിക്കുന്നതും - കടലിൽ നീന്തിത്തിമിർക്കുന്ന മീൻ പോലെ. എന്തൊരു ഹൃദ്യമായ ഉൾക്കാഴ്ച; സജീവവിശ്വാസത്തിന്റെ മനോഹ രമായൊരു ദൃശ്യം!

ഇന്നു നാം പൊതുവേ ഏറ്റുപറയുന്ന നമ്മുടെ മത-ദൈവവിശ്വാസം തീർത്തും പൊള്ളയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരാൾ ഒരനുഭവകഥ പറഞ്ഞു. മക്കളില്ലാത്ത ദമ്പതികൾ, വാഹനാപകടത്തിൽ അനാഥയാ യിത്തീർന്നെങ്കിലും രക്ഷപ്പെട്ടു കിട്ടിയ കുഞ്ഞിനെ ഏറ്റെടുത്തു വളർത്തി - വിശ്വാസത്തിൽ സ്നേഹത്തോടെ. പള്ളിയിൽ സ്ഥിരമായി പോകും; ദൈവത്തെ നിരന്തരം സ്തുതിക്കും; കരിസ്മാറ്റിക് ധ്യാനവും മറ്റും നടത്തി; ദൈവാത്മാവു കൂടെയുള്ള അനുഭവം. ഒരു ദിവസം അപ കടത്തിൽ ഈ കുട്ടിയും മരിച്ചു. ദൈവത്തോടു അഗാധമായ വെറുപ്പും അടങ്ങാത്ത പകയും. പള്ളിയിൽ പോക്കു നിലച്ചു. ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ചെന്നവരെ തുരത്തിയോടിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു സുഹൃത്ത് വാതിൽക്ക ലെത്തി. വീട്ടുകാരൻ കതകടച്ചു അകത്തു നിന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചുപ റഞ്ഞു: "എന്റെ കുഞ്ഞു മരിച്ചപ്പോൾ, നിങ്ങളുടെ ദൈവം എവിടെ പ്പോയി?" സുഹൃത്ത് അല്പം അമാന്തിച്ചു നിന്നു. അദ്ദേഹം വിളിച്ചു കൂവി. "കുരിശിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു 'പിതാവേ എന്തുകൊണ്ടു എന്നെ

കൈവിട്ടു' എന്നു വിലപിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക്." സുഹൃത്ത് നടന്നുനീങ്ങി. വീട്ടുകാരൻ ഈ വാക്യം അയവിറക്കി. അന്നുവരെ മതത്തിലായിരുന്നു തന്റെ വിശ്വാസം. ഇന്നിതാ ദൈവവഴികൾ അന്വേഷിക്കുന്നുവെന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതേ, മതവിശ്വാസം എത്ര നിസാരം. ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമോ ഏറെ വില കൊടുക്കേണ്ടതും. ആ ഗ്രൂപ്പ് എടുത്തുപറഞ്ഞു: മതത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക വളരെ എളുപ്പം. പക്ഷേ ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുക അതികഠിനം.

ഈ കഠിനപാതയാണ് സത്യത്തിന്റേത്. എന്താണു സത്യം എന്നു ചോദിച്ചിട്ട് അന്വേഷിച്ചിറങ്ങാൻ തയ്യാറാകാതെ നടന്നകന്ന പീലാത്തോസ്, സത്യാന്വേഷണത്തിന്റെ വിലകൊടുക്കാൻ തയ്യാറാകാത്ത വൈദികസംഘം. ഇവർ സത്യത്തെ കണ്ടെത്തുന്നില്ല. പക്ഷേ സത്യം അറിയാനുള്ള കൊതിയോടെ താല്പര്യപൂർവ്വം സത്യാന്വേഷണം നടത്തുന്ന അല്മായസംഘം. ഇവരെ സത്യം സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നു; ഇവർ സത്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ സത്യം അറിയുകയും സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും (യോഹ. 8:32).

15

ദൈവം ആരുടെ ചൊല്പടിയിൽ?

ഒരു ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനുണ്ടായ അനുഭവമിതാണ്. പത്തനംതിട്ട ജില്ലയിൽ കുറിയന്നൂർ മാർത്തോമ പള്ളിയിൽ ദുഃഖവെള്ളി ആചരണം നടക്കുന്നു. ശുശ്രൂഷയുടെ ഇടയിൽ കാർമ്മികനായ അച്ചൻ ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കുന്നു. പ്രസംഗത്തിന്റെ അന്തസ്സാരം ഇതായിരുന്നു. കുറിയന്നൂർ ഇടവകയിൽ ആരും പട്ടിണി കിടക്കുന്നവരില്ല; മിക്ക വീടുകളിലും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നവരുണ്ട്; അതല്ലെങ്കിൽ, ഇൻഡ്യയിൽത്തന്നെ നല്ല ഉദ്യോഗം ഉള്ളവർ. ഇതുമല്ലെങ്കിൽ സാമ്പത്തികമായി നല്ല കെട്ടുറപ്പുള്ള കുടുംബങ്ങൾ. ഇതു ദൈവത്തിന്റെ ദാനമാണ്. ഈ ഇടവകയിൽ പട്ടിണിക്കാർ ഇല്ലാത്തത് ദൈവകൃപയാണ്; നമുക്കു നന്ദി പറയാം. ഇതു കേട്ട ഭക്തജനങ്ങൾ നിർവൃതി പൂണ്ടു. ശുശ്രൂഷ കഴിഞ്ഞിട്ടു അഭ്യസ്തവിദ്യനായ ഒരാളുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ, 'എന്തു നല്ലൊരു പ്രസംഗമായിരുന്നു ഇന്നു അച്ചന്റേത്' *എന്നായിരുന്നു പ്രതികരണം.*

ഇത് അച്ചന്റെ വളരെ നിഷ്കളങ്കവും ലളിതവുമായ ഒരു പ്രസ്താവമായി തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ, ഇതു അത്ര നിഷ്കളങ്കവുമല്ല, ലളിതവുമല്ല. ഇത്രമാത്രം ദാനങ്ങൾ കൊണ്ടു കുറിയന്നൂർ ഇടവകജനത്തെ മുഴുവൻ പേരു ചൊല്ലി സമ്പന്നമാക്കുന്ന ദൈവം, എന്തുകൊണ്ടു കുറിയന്നൂരിൽത്തന്നെയുള്ള ലത്തീൻ സമുദായത്തിലെ/പള്ളിയിലെ ഇടവകാംഗങ്ങളെ, ഒരു നേരത്തെ വകയില്ലാതെ, പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലുന്നു? കുറച്ചു പേർക്കു വലിയ ബംഗ്ലാവും പത്തും പതിനഞ്ചും അതിൽ കൂടുതലും ഏക്കറുള്ള എസ്റ്റേറ്റും മറ്റും ഉള്ളപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനു ഒന്നു കയറിക്കിടക്കാൻ ഒരു കൂരയോ ഒന്നിറങ്ങിയിരിക്കാൻ ഒരു മുറ്റമോ ഒരു കപ്പത്തണ്ടു കുഴിച്ചുവക്കാൻ അല്പം മണ്ണോ ഇല്ലാതെ പോയി? കുറച്ചു പേരെ ദാനങ്ങൾ കൊണ്ടു സമ്പന്നമാക്കുകയും ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെ പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവനീതി വിചിത്രമായി തോന്നുന്നില്ലേ?

ഈ പ്രസംഗവും ശുശ്രൂഷയും കഴിഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹം സ്വന്തം വീട്ടിലേയ്ക്കു നീങ്ങിയപ്പോൾ റോഡിന്റെ വശങ്ങളിലും മറ്റുമായി വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ കണ്ടു. അവർ മർത്തോമാക്കാരല്ല; പക്ഷേ മനുഷ്യരാണ്. മർത്തോമാക്കാർ ഏറ്റുപറയുന്ന സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ

പിതാവിന്റെ യഥാർത്ഥ മക്കൾ തന്നെയാണവർ. എങ്ങനെയാണു കുറച്ചുപേരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ തഴയുകയും ഒരേസമയത്തു ചെയ്യാൻ പറ്റുക? അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം വിചിത്രമല്ലേ?

വീണ്ടും ഈ ഒരു സമീപനം ദൈവത്തെ തങ്ങളുടെ ചൊൽപ്പടിക്കു നിറുത്താനുള്ള 'പവിത്ര'മായ തന്ത്രമല്ലേ? നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയും അഹംഭാവവും വലിപ്പവും നീതീകരിക്കാനും പവിത്രീകരിക്കാനും ദൈവത്തെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്ന സമർത്ഥമായ ഒരു കളിയല്ലേ ഇത്?

വീണ്ടും ഈ സമീപനം നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ അടപ്പിക്കുന്നു, ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന നീറുന്ന സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കാണാതിരിക്കാൻ. ഇനി അറിയാതെ കണ്ടുപോയാൽപ്പോലും, ഇങ്ങനെ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടും മനോഭാവവുമാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഒരു കുറ്റബോധവും ജനിപ്പിക്കുകയില്ല; നമ്മുടെ സാമൂഹിക ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നും നിസാരമായിട്ടു ഊരിപ്പോരുകയും ചെയ്യാം. മാത്രമല്ല, ഈ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനു എന്തെങ്കിലും നാം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ, അതു നമ്മുടെ ഹൃദയവിശാലതകൊണ്ടും ഔദാര്യമനസ്സു കൊണ്ടും ചെയ്തതാണ് എന്നൊരു സംതൃപ്തിയുടെ മനോഭാവം വളർത്തിയെടുക്കാനും അതിൽ ആത്മസംതൃപ്തി അനുഭവിക്കാനും സാധിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ മറുവശമെന്നതു ഇതാണ്. ഈ കാഴ്ചപ്പാട് യേശുവിരുദ്ധമാണ്, ക്രൈസ്തവവിരുദ്ധമാണ്, മാനുഷികവിരുദ്ധമാണ്. യേശു പറഞ്ഞു പഠിപ്പിച്ചത്: ഈ ഏറ്റവും എളിയവനു ചെയ്തപ്പോൾ/ചെയ്യാഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു തന്നെയാണ് ചെയ്തത്/ചെയ്യാതിരുന്നത്. തന്റെ ശിഷ്യനാകാൻ കൊതിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ സമീപിച്ച ധനികനോടു നിനക്കുള്ളതെല്ലാം വിറ്റു ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തിട്ടു എന്നെ അനുഗമിക്കൂ എന്നായിരുന്നു യേശുവിന്റെ കഠിനമായ വാക്കുകൾ. വീണ്ടും ധനികൻ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനേക്കാൾ എളുപ്പം ഒട്ടകം സൂചിക്കുഴലിലൂടെ കടക്കുകയായിരിക്കും. അതായതു കുറിയന്നൂരിലെ മാർത്തോമാ ഇടവകക്കാരുടെ ഈ സമ്പത്തിനു ഒരു സാമൂഹികമാനം നിർബന്ധമായും ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു സാരം. അവ പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുമ്പോഴാണു ദൈവത്തിന്റെ ദാനം നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുക; അല്ലാതെയുള്ള നന്ദിപറച്ചിലിൽ കളങ്കമുണ്ട്, അതു ശൂന്യമാണ്.

നിന്റെ അലമാരിയിൽ നീ ഉപയോഗിക്കാതെ മടക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ, നഗ്നത മറയ്ക്കാൻ വകയില്ലാതെ കഴിയുന്നവരുടെ വസ്ത്രം നീ കട്ടെടുത്തു വച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും നീ ഉപയോഗിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന പാദരക്ഷ, പാദരക്ഷയില്ലാത്തവന്റേതു നീ അപഹരിച്ചു വച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള ആദിസഭാപിതാക്കന്മാരുടെ വാക്കുകൾ മൂർച്ചയേറിയ പ്രവാചകസ്വരമായി ഇവിടെ നിലകൊള്ളുന്നു.

ഈ കുറിപ്പ് കുറിയന്നൂർ വികാരിയച്ചനെ വിമർശിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടല്ല എഴുതുന്നത്. മറിച്ച് ഇന്നു ക്രൈസ്തവസഭകൾ എടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു പൊതുനയത്തെ കർത്താവിന്റെ സന്ദേശത്തിന്റെയും വചനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തി പുനർചിന്തയ്ക്കും വിമർശനത്തിനും വിധേയമാക്കുന്നുവെന്നു മാത്രം.

16

മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ധന്യത

ഏതു ദിവസത്തെയും പത്രം നോക്കിയാൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള വാർത്തകളിൽ ഭാര്യയെയും രണ്ടു മക്കളെയും കൊന്ന് ഗൃഹനാഥൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു, ബന്ധുവീട്ടിൽ വിരുന്നുവന്ന യുവതി തൂങ്ങിമരിച്ചു, വൃദ്ധദമ്പതികൾ വിഷംകഴിച്ചു മരിച്ചു, യുവാവ് ലോഡ്ജ്മുറിയിൽ തൂങ്ങിമരിച്ചു, കിണറ്റിൽ ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്തു, വാഹനാപകടത്തെത്തുടർന്ന് കിടപ്പിലായിരുന്നയാളും ഭാര്യയും ആത്മഹത്യ ചെയ്തു, കുടുംബകലഹത്തിൽ ഭാര്യ മണ്ണെണ്ണയൊഴിച്ചു കത്തി മരിച്ചു, രണ്ടു പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളുമൊത്തു അച്ഛനുമമ്മയും തീവണ്ടിക്കു മുമ്പിൽ ചാടി ജീവനൊടുക്കി ... എന്നിങ്ങനെ കാണാം.

ഒരു സാധാരണ സംഭവമെന്ന മട്ടിൽ പെരുകിവരുന്ന ഈ മരണരീതി ആരിലും യാതൊരുവിധമായ വേവലാതിയോ തീക്ഷ്ണമായൊരു പ്രതികരണമോ ഉണ്ടാക്കുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.

2000- ൽ ജ്ഞാനപീഠ പുരസ്കാരം ലഭിച്ച ഇന്ദിരാ ഗോസ്വാമിയുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ ആത്മകഥയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'എന്റെ ആദരണീയനായ ഗുരു (*പ്രൊഫ. ഉപേന്ദ്രചന്ദ്ര ലേഖരു*) ഒരു വലിയ എഴുത്തുകാരിയോ പണ്ഡിതയോ ആകാനല്ല എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. മറിച്ച് നല്ലൊരു മനുഷ്യസ്ത്രീ ആകാനാണ്. മനുഷ്യത്വത്തോളം വലുതല്ല ഒന്നും' (പേജ് 220). അവർ വീണ്ടും പറയുന്നു: 'ജീവിതത്തിന്റെ സാധൂകരണം അതിൽത്തന്നെയല്ല; മറിച്ച്, മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഒരാൾ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണെന്ന ധാരണ എന്നിൽ രൂഢമൂലമായി ... തുറന്ന ആകാശത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ആദ്യമായി എന്റെ കരൾത്തുടിപ്പിൽ ഞാനറിഞ്ഞു. ഓരോ പുതിയ ദിനവും ഇപ്പോൾ അനുഗ്രഹവും വെളിപാടുമായി ഭവിച്ചു. എന്റെ ശരീരത്തെയും മനസ്സിനെയും പീഡിപ്പിച്ചിരുന്ന മരണചിന്ത ഇന്നലെയുടെ കഥയായി.' (പേജ് 39-40).

34 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഞാൻ കൊല്ലം രൂപതയിലെ ചാരുംമൂട് ഇടവകയിലെ അസിസ്റ്റന്റ് വികാരിയായിരിക്കെ, 18 നും 25 നും വയസ്സിനിടയിൽ പ്രായമുള്ള 29 യുവാക്കൾക്ക് ഒരു ദ്വിദിന ക്യാമ്പ് സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യക്തിത്വവികാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ക്ലാസ്സെടുക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം എനിക്കായിരുന്നു. ക്ലാസ്സിൽ എല്ലാവർക്കും ഞാൻ കൊടുത്ത എക്സർസൈസ് സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും അർത്ഥവും സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയും നൽകിയ ഒരു അനുഭവം പറയുക എന്നതായിരുന്നു. 'ഞാൻ പത്താം ക്ലാസിൽ ഒന്നാമതായി ജയിച്ചപ്പോൾ,' 'എനിക്കൊരു ജോലി കിട്ടിയപ്പോൾ', 'ഞങ്ങൾക്കു കേറി

ക്കിടക്കാനൊരു വീടായപ്പോൾ,' 'ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പിക്നിക്കിനു പോയപ്പോൾ,' 'എനിക്കു ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ട സാരി കിട്ടിയപ്പോൾ' ...ഇങ്ങനെ പോയി ഉത്തരങ്ങൾ. പക്ഷേ അതിനിടെ ഒരു യുവാവ് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. 'ഒരു കാലിച്ചായ കുടിക്കാനായി ഒരു ദിവസം അതിരാവിലെ ചാരുംമൂട് ജംഗ്ഷനിലിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു കുഷ്ഠരോഗി തീർത്തും അവശനിലയിൽ അവിടത്തെ ഓടയിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. ഞാനയാളെ വാരിയെടുത്തു നൂറനാട് കുഷ്ഠരോഗാശുപത്രി (*ഏതാണ്ടു രണ്ടര കിലോമീറ്റർ*) യിലേക്ക് ഓടി. രോഗിയെ ഡോക്ടറുടെ അടുത്തെത്തിച്ചു. അതാണ് എന്റെ ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കിയ ഏറ്റവും വലിയ നിമിഷം.' നോക്കുക, മറ്റുള്ളവർ അവരവരെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള സ്വാർത്ഥസംതൃപ്തി പങ്കുവച്ചിടത്ത്, ഇതാ ഒരാൾ മറ്റൊരാൾക്കുവേണ്ടി, തനിക്ക് എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന് ആലോചിച്ചുപിന്മാറാതെ, ഭവിഷ്യത്തുകളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ട് സ്വയം വലിച്ചെറിയുന്ന സംഭവം. മറ്റൊരാളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി സ്വജീവനെ കൊടുക്കുന്ന അതിമനോഹരമായ, അത്യുദാത്തമായ അനുഭവകഥ.

നല്ലൊരു മനുഷ്യസ്നേഹിയായ ഒരു പഞ്ചായത്ത്മെമ്പർ. ജനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിലിടപെടുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതശൈലി. അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ഹൃദയാഘാതം മൂലം 39 -ാം വയസ്സിൽ മരിച്ചു. 4 മക്കൾ. മരിച്ചപ്പോൾ മൂത്തമകന് 8 വയസ്സ്. അവന്റെ കോളജ് വിദ്യാഭ്യാസവും മറ്റും കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ വയസ് 28. ഒരു ദിവസം എന്തോ ആവശ്യത്തിന് ഒരു വീട്ടിൽ കടന്നുചെന്നു. വീടിന്റെ മുൻവശത്തെ മുറിയിൽ അവന്റെ അച്ഛന്റെ ഫോട്ടോ ഫ്രെയിം ചെയ്തു കെടാവിളക്ക് കത്തിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ട് അവൻ എന്തേ ഇങ്ങനെ എന്നൊക്കെ ആരാഞ്ഞു. വീട്ടുകാരൻ പറഞ്ഞു: '22 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം ബാങ്കിൽ നിന്നു കടമെടുത്തതു തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ വീടും സ്ഥലവും ജപ്തിചെയ്യാൻ പോകുന്നു. പണത്തിന് ഒരു വഴിയും കണ്ടില്ല. ഞങ്ങൾ മെമ്പറെ സമീപിച്ചു. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാർഡിലോ, ജാതിയിലോ, മതത്തിലോ പെട്ടവരല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ പൈസയില്ലായിരുന്നു. എവിടെനിന്നോ പൈസയുണ്ടാക്കി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോട്ടോർസൈക്കിളിൽ എന്നെയും കേറ്റി ബാങ്കിൽ വന്നു കടം മുഴുവൻ വീട്ടി, ഞങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കി. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ ദൈവവമാണ്.' നിറഞ്ഞകണ്ണുകളോടെ മകൻ പറഞ്ഞു: 'അദ്ദേഹം എന്റെ അച്ഛനാണ്.' അവർ പരസ്പരം ആഞ്ഞു പുണർന്നു. നോക്കൂ, മറ്റുള്ളവർക്കു ജീവൻ പകർന്നവൻ, മരിച്ചിട്ടും ജീവിക്കുന്നു.

ജീവിതം എപ്പോഴാണു ജീവിതയോഗ്യമായി മാറുക? ജീവിതത്തിനു എപ്പോഴാണു അർത്ഥമുണ്ടാവുക? ഇന്നത്തെ സാമൂഹിക-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ ഘടന മനുഷ്യജീവിതം ദുരിതപൂർണ്ണവും ദുസ്സഹവും ആക്കുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തോടു കണ്ണടയ്ക്കുകയല്ല ഞാനിവിടെ ചെയ്യുന്നത്. വിഷലിപ്തമായ ഈ സാഹചര്യത്തിലും, ജീവിതം അല്പമെങ്കിലും ധന്യമാക്കാനുള്ള നീക്കത്തിൽ നമ്മുടെ സമീപനം എന്തായിരിക്കണമെന്നു ഈ മൂന്നനുഭവങ്ങളും വിരൽചൂണ്ടുന്നു. മനുഷ്യത്വത്തോളം വലുതായിട്ടൊന്നുമില്ല എന്നു ഹൃദയംകൊണ്ടു പറയാനുള്ള ആർജ്ജവം നമുക്കുണ്ടാകണം. അപരന്റെ ജീവൻ സംരക്ഷിച്ചു വളർത്താൻ സ്വന്തം ജീവനെ ത്യജിക്കാനുള്ള ഉൾക്കരുത്തും സന്നദ്ധതയും നമുക്കു വേണം. അപരന്റെ ആവശ്യം എന്റേതിനേക്കാൾ വിലപ്പെട്ടതാണെന്നുള്ള മനോവികാരത്തിന്റെ ഉടമയാവണം നമ്മൾ.

17

യേശു നിഷേധിയോ?

"ചെറുത്തുനില്പ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അരാജകത്വം എന്നല്ല അർത്ഥം. തെറ്റായതിനെ ചെറുത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ, സത്യമായതിനുള്ള സാധ്യതകൾ നാം ആരായുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. യുദ്ധത്തിന്റെ നിഷേധം ശാന്തിയുടെ ദൃഢീകരണമാണ്. അടിച്ചമർത്തലിന്റെ നിഷേധം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്ഥിരീകരണമാണ്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ചെറുത്തുനില്പ് ഒരു താല്ക്കാലിക രാഷ്ട്രീയതന്ത്രം ആയാൽ പോരാ, അത് ഒരു ജീവിതരീതിതന്നെയാകണം." *ബിഷപ് പൗലോസ് മാർ പൗലോസ്-'നിശ്ശബ്ദരായിരിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കെന്തധികാരം.' പേജ് 21.*

വിമോചന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വലിയൊരു വക്താവും പുതിയൊരു സമൂഹത്തെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് അതിന്റെ സാധ്യതകളും ഘടകങ്ങളും എന്തൊക്കെയായിരിക്കണമെന്നു വിശകലനം ചെയ്ത ചിന്തകനുമായ ഫാ. എസ്. കാപ്പനുമായി, മദ്രാസിൽ തന്റെ വസതിയിൽ വച്ചുണ്ടായ ഒരു ചർച്ച ഞാനോർക്കുന്നു. അച്ചന്റെ എഡിറ്റർഷിപ്പിൽ *'Negations'* എന്ന ചെറു പ്രസിദ്ധീകരണപരമ്പര ഇറക്കുന്ന കാലമാണത്. എന്റെ ചോദ്യം: 'എത്രയോ ക്രിയാത്മകമായ (*Positive*) നല്ല പേരുകളുണ്ടായിട്ട് എന്തുകൊണ്ട് ഒരു നിഷേധാത്മകത (*Negative*) ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പേര് അച്ചന്റെ മാസികയ്ക്കു കൊടുത്തു?' അച്ചന്റെ മറുപടിയുടെ സത്ത ഇതായിരുന്നു. നിഷേധം(*negations*) ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ-മതസാഹചര്യത്തിൽ ഏറ്റവും ഉചിതമായ പേരാണ്. കാരണം, ഇന്നു ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കൊണ്ടും അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ കൊണ്ടും മിത്തുകളുടെ കൂമ്പാരം കൊണ്ടും മതം മനുഷ്യനെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്നു. സത്യം കാണാനോ കണ്ടെത്താനോ സഹായിക്കാത്ത രീതിയിൽ, അസത്യങ്ങൾ കൊണ്ടും ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അബദ്ധജടിലമായ സങ്കല്പങ്ങൾ കൊണ്ടും മനുഷ്യനെ കൂച്ചുവിലങ്ങിടുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ നേരേ നിന്നും ഒപ്പം നടന്നും നീങ്ങേണ്ട മനുഷ്യന്റെ തല നിരന്തരം കുനിപ്പിക്കുന്ന മതസംവിധാനമാണിവിടെയുള്ളത്. ഇവയെ നിഷേധിക്കാതെ എവിടെയാണ്, എപ്പോഴാണ്, എങ്ങനെയാണ് മതത്തിന്റെ അന്തഃസത്തയായ വിശ്വമാനവികതയിലടിയുറച്ച ദൈവികതയെ കണ്ടെത്തുക?

ഇന്നു സമൂഹത്തിൽ ഉച്ചനീചത്വം കൊടികുത്തിവാഴുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ അറിയാത്ത സാഹചര്യമാണ് സമൂഹത്തിലുള്ളത്.

താൻ താമസിച്ചിരുന്ന ആ മുറിയിൽ നിന്നുതന്നെ ദൂരേയ്ക്കു കൈകൾ നീട്ടിയിട്ടു പറഞ്ഞു: ആ കാണുന്ന ചേരിയിലെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് തൊട്ടടുത്തുകിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തുകൂടി നടക്കാൻ പോലും ഇന്നും പാടില്ല. ജാതിയുടെ പേരിൽ, ഉപജാതിയുടെ പേരിൽ ഉള്ള വേർതിരിവും അംഗീകാരമില്ലായ്മയും ഇന്നും നമ്മുടെ പ്രബുദ്ധകേരളത്തിലും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ നിഷേധിക്കാതെ എങ്ങനെ സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റി പറയും, എങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമായൊരു സമൂഹസൃഷ്ടി സാധിതമാകും?

ചെറിയൊരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കയ്യിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരവും സാമ്പത്തിക നിയന്ത്രണവും സുരക്ഷിതമാണ്. ബഹുഭൂരിപക്ഷവും ഈ ചെറുഗ്രൂപ്പിന്റെ ഇംഗിതത്തിനൊത്തു വാങ്ങപ്പെടുകയും വില്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യപ്പെടുന്നു. സാമ്പത്തിക നയരൂപീകരണത്തിലും നടത്തിപ്പിലും സാമാന്യജനത്തിന് ഒരു പങ്കുമില്ല. മാത്രമല്ല, ഈ നയങ്ങളുടെ ദാരുണ ഇരകളായി ഇവർ മാറ്റപ്പെടുന്നു; നിരന്തരമായി ഇവർക്കു നീതി നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പലതും. ഈ നാറിയ സാഹചര്യത്തെ എതിർക്കുകയും നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടേ?

കാപ്പനച്ചനുമായി അന്നു നടന്ന ചർച്ച എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഏറെ സ്പർശിച്ചു. പലതവണ ഈ ചിന്ത ഗ്രൂപ്പിൽ ചർച്ചാവിഷയമായി. ഞാൻ തന്നെയിരുന്നു ചിന്തിച്ച് ഇതിനെ സ്വായത്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതേ ആശയം ഡോ. എം. എം. തോമസ് തന്റെ 'എന്റെ ക്രൈസ്തവ ധർമ്മാന്വേഷണ പര്യടനം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പറയുന്നു. "ഉയർന്ന നിലവാരത്തിൽ സമാധാനം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ, നിലവിലിരിക്കുന്ന സമാധാനം ഭഞ്ജിക്കേണ്ടി വരും." (പേജ് 70).

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ-മതപരമായ സാഹചര്യം കാപ്പനച്ചന്റെ കാലത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ വഷളായിരിക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ ഇന്നു പ്രവാചകസ്വരം നിഷേധവും പ്രവാചകൻ നിഷേധിയുമാകണം. ഇന്നു നീതിക്കുവേണ്ടി നില്ക്കുക എന്നാൽ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത് അനീതിയെ ചെറുക്കുക തന്നെ.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും ഈ നിഷേധസ്വഭാവം, വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നുമില്ലാതെ ആർക്കും ദർശിക്കാൻ കഴിയും. ഈ നിഷേധശൈലി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനത്തിലും, ബാല്യജീവിതത്തിൽപ്പോലും കാണാം. തുടർന്നു തന്റെ ജീവിതദൗത്യം ഏറ്റുവാങ്ങിയ പരസ്യജീവിതത്തിൽ ആദ്യന്തം ഈ നിഷേധം സ്ഫഷ്ടമായി നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. യേശുവിനെപ്പറ്റി നമ്മുടെ മനസ്സുകളിൽ ഒത്തിരിയേറെ ചിത്രങ്ങളുണ്ട്. യേശുവിനെപ്പറ്റി കോടിക്കണക്കിനു പുസ്തകങ്ങളെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ വച്ചേറ്റവും വസ്തുനിഷ്ഠമായി യേശുവിനെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത് ഏതെന്നു ചോദിച്ചാൽ ആരും പറയും ബൈബിളിലെ നാലു സുവിശേഷങ്ങളാണെന്ന്. യേശുവിനെ കുറച്ചെങ്കിലും അദ്ദേഹമായിരുന്ന രീതിയിൽ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കുക, സുവിശേഷങ്ങൾ പഠിച്ചുകൊണ്ടാണു താനും. സുവിശേഷങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടുന്ന ക്രിസ്തുവും ഇന്നു പള്ളികളിൽ സ്ഥാപിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതും പൊതുവേ പള്ളിപ്പരിസരങ്ങളിലും കടകളിലും (കമ്പോളങ്ങളിലും) വാങ്ങാൻ കിട്ടുന്നതു മായ

യേശുവിന്റെ ചിത്രങ്ങളിൽ യേശു എന്തൊരു ശാന്തൻ, സൗമ്യശീലൻ, മധുരം മാത്രം തുളുമ്പുന്ന മുഖകമലം, പലപ്പോഴും ഏറെ സഹതാപം അർഹിക്കുന്ന നിർജ്ജീവ നോട്ടം,.... 33 വയസ്സുള്ള മിടുക്കനായ, നീതിക്കുവേണ്ടി സ്വരമുയർത്തുന്ന, സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക-മത നേതൃത്വത്തെ ശക്തിയുക്തം വിമർശിക്കുകയും ധിക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, അതേസമയം ദരിദ്രരെയും ആർത്തരെയും സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വ്യവസ്ഥകളൊന്നുമില്ലാതെ ആഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്ന ശക്തനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ചിത്രം ഇന്നു കാണാൻ പ്രയാസം. രോഗിയെ തൊട്ടു സുഖപ്പെടുത്തുന്ന ചിത്രമോ, ഒത്തിരി ആടുകളെ മേയിക്കുന്ന മൃദുല മുഖച്ഛായയോ, മാറിയിരിക്കുന്ന ആട്ടിടയന്റെ ചിത്രമോ സ്വർഗ്ഗകാന്തി ചൊരിയുന്ന ദിവ്യമുഖച്ഛായയുള്ള ചിത്രമോ സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ട് ദേവാലയത്തിൽ നിന്നു കള്ളന്മാരെയും കൊള്ളക്കാരെയും ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുന്ന ക്രുദ്ധനായ യേശുവിന്റെ ചിത്രം കാണുന്നില്ല? സമൂഹത്തിലെ സ്ഥാനവും മാനവും ഉള്ളവരെന്നു കരുതിയിരുന്നവരുടെ മുഖത്ത് കൈചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അണലിസന്തതികളേ ... വെള്ളയടിച്ച കുഴിമാടങ്ങളേ ...നിങ്ങൾക്കു ശാപം ....എന്നൊക്കെ തന്റേടത്തോടെ സംബോധന ചെയ്ത കോപത്തിന്റെ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളുള്ള യേശുവിന്റെ ചിത്രം കാണുന്നതേയില്ല. എന്നെ ഏറെ ചിന്തിപ്പിച്ച, ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമാണിത്. ഇവിടെ എന്തോ പാകപ്പിഴ ഞാൻ കാണുന്നു. എന്തോ സത്യം കണ്ടെത്താതിരിക്കാനുള്ള കണക്കുകൂട്ടിയുള്ള ഒരു വലിയ തന്ത്രം പോലെ. കോപിക്കുന്ന, ധിക്കരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ ചിത്രത്തിൽ എന്തോ പോരായ്മ ഉള്ള ചിന്ത നമ്മിലെല്ലാം രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്ന പോലെ. ചിലരുടെ വർഗ്ഗതാല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാനായി കാട്ടിക്കൂട്ടിയ തന്ത്രത്തിനു നാമെല്ലാം തന്നെ ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. തീർത്തും യേശുചൈതന്യത്തോടും യേശുസംസ്കാരത്തോടും വിരുദ്ധശൈലി ഉൾക്കൊണ്ട് യേശുവിനെ സ്വസ്ഥമായി അനുധാവനം ചെയ്യാൻ പറ്റുമെന്നുള്ള ചിന്തയുടെ ഉടമകളായിരിക്കുന്നു നമ്മളിന്ന്.

ഇവിടെ എന്താണു നാം ചെയ്യുക? വേദനാജനകമാണെങ്കിലും, സുവിശേഷത്തിലെ യേശുവിനെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി കണ്ടെത്താനുള്ള ഒരു തീവ്രയത്നം തന്നെ നടത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ വികാരത്തിനപ്പുറത്തുള്ള ബുദ്ധിയും യുക്തിയും പ്രവർത്തിക്കണം. തിന്മ നിറഞ്ഞ ഒരു ലോകത്ത്, നന്മ ചെറുത്തുനില്പിലൂടെയേ സാധിതപ്രായമാകൂ എന്നു യേശു തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ടു പഠിപ്പിച്ചതാണ്. ലോകം കണ്ട എല്ലാ വലിയ മനുഷ്യരും ഈ സത്യം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു താനും. ഈ കഠിനസത്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ നാം തയ്യാറാകണം. ഇവിടെ നമ്മൾ നിരന്തരം പാടുന്ന ഒരു ഗാനത്തിന്റെ നാലുവരികൾ ഓർമ്മ വരുന്നു.

തച്ചുതകർക്കാം കരുത്തുനേടാം
ആജ്ഞാശക്തി വളർത്താം
നിഷേധത്തിൻ ഗാഥകൾ പാടാം
ധിക്കാരികളായീടാം.

ഇതു പാടിയാൽ പോരാ. ഈ ചെറുത്തുനില്പ്സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമയാകണം നമ്മൾ. നിഷേധത്തിന്റെ ദൈവവിജ്ഞാനീയം നാം നിർബന്ധപൂർവ്വം വളർത്തേണ്ടതുണ്ട്.

18

നീതിയുടെ മേഖലയിൽ നിഷ്പക്ഷതയെന്നൊന്നില്ല

ജാതിവ്യവസ്ഥ കൊടികുത്തി വാഴുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ ചുറ്റുപാടിലാണ് ശ്രീനാരായണഗുരു 'ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്' എന്ന ആപ്തവാക്യം മുന്നോട്ടുവച്ചത്. ഇവിടെ വിശ്വസാഹോദര്യത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പിലേക്കു ഗുരു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു; ഒപ്പം, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കും.

ഇതിനു വിദ്യകൊണ്ടു പ്രബുദ്ധരാകണം. അറിവാണ് ഒരു വ്യക്തിയെ സ്വതന്ത്രനാക്കുന്നത്. ആഴത്തിലുള്ള അറിവ് വിശ്വഒന്നിപ്പിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കും. വ്യക്തിഗതമായ അറിവും സ്വാതന്ത്ര്യവും ഫലവത്താവുക വ്യക്തികൾ സംഘടിച്ചു ശക്തരാകുമ്പോഴാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ അഴുക്കുചാല് വെട്ടിമൂടാൻ, സാമ്പത്തിക അനീതിയുടെയും അസമത്വത്തിന്റെയും അടിവേരറുക്കാൻ, സാമാന്യജനം സംഘടിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ നടന്നു മുന്നേറാൻ, അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റാൻ തൊഴിൽ വേണം - വ്യവസായത്തിലൂടെ ജീവിതം ധന്യമാക്കണം. വളരെ ലളിതമെങ്കിലും, സമഗ്രമായൊരു ജീവിതവീക്ഷണമാണ് ഗുരു അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

ഒരു ക്രൈസ്തവപുരോഹിതൻ എന്ന നിലയിൽ, എങ്ങനെയാണ് ഈ ഗുരുദർശനം ക്രൈസ്തവദർശനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതെന്ന് ഒന്നു അപഗ്രഥനം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു.

അങ്ങകലെ ഉയരത്തിൽ ആകാശത്തിനുമപ്പുറത്തു സ്വസ്ഥമായി വാണരുളുന്ന ഒരു ദൈവസങ്കല്പത്തെയല്ല ബൈബിൾ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. മറിച്ച്, മനുഷ്യരാശിയുടെ ജീവിതത്തിലും ചരിത്രത്തിലും ഇടപെടുന്ന, നീതിക്കുവേണ്ടി പോരാടി നീതി നടപ്പിലാക്കുന്ന ഒരു ദൈവചിത്രത്തെയാണ്. ഒറ്റ വാക്കിൽ 'ദരിദ്രപക്ഷം' പിടിക്കുന്ന ഒരു ദൈവസങ്കല്പം.

ഈ 'ദരിദ്രപക്ഷ'ത്തിനു വിശേഷണവും വിശദീകരണവും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കരുതുന്നു. ഇന്നത്തെ സമൂഹം ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ, സമ്പന്നരും ദരിദ്രരും തമ്മിൽ, സവർണരും അവർണരും

തമ്മിൽ, ഭരിക്കുന്നവരും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരും തമ്മിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. താത്ത്വികമായി എല്ലാ മനുഷ്യരും മനുഷ്യരാണെങ്കിലും, ഇന്നു മനുഷ്യസമൂഹം അടിസ്ഥാനപരമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (society is basically divided). ഈയൊരു അപഗ്രഥനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേ ദൈവത്തിന്റെ ദരിദ്രപക്ഷനിലപാടിന്റെ അർത്ഥവും ആഴവും വ്യാപ്തിയും മനസ്സിലാകൂ.

ദൈവം സ്നേഹമാണ്, ദൈവം നീതിയാണ്, എന്ന രണ്ടു സമവാക്യങ്ങൾ ബൈബിളിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഈ സ്നേഹ-നീതി പരിപ്രേക്ഷ്യമാണ് ദരിദ്രപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ദൈവത്തിന് ദരിദ്രജനതയോടുള്ള തന്റെ കാരുണ്യവായ്പല്ല (gratuitousness of God) ഇവിടെ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നത്; മറിച്ച്, ദൈവത്തിനു അവരോടുള്ള സമഭാവനയാണ്. ദരിദ്രർക്കു ജീവന്റെ സമൃദ്ധി അവരുടെ അവകാശമാണ്; അത് ആരുടെയും കൃപാദാക്ഷിണ്യമോ ഔദാര്യമോ അല്ല. ദരിദ്രപക്ഷത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ് നീതിയിലധിഷ്ഠിതമാണ്; കൃപയിലല്ല. ഇതൊരു പ്രവർത്തനതന്ത്ര(strategy)മല്ല; മറിച്ച്, ഇതൊരു ജീവിതശൈലിയാണ്. ഈ ദരിദ്രപക്ഷമാണ് യേശുവിനെ ക്രൂശിലേറ്റിയതും ക്രൂരമാംവിധം വധിക്കപ്പെടാൻ ഇടയാക്കിയതും, ആദിമസഭയിൽ ആയിരക്കണക്കിനു ധീരരായ രക്തസാക്ഷികളെ പ്രദാനം ചെയ്തതും.

ഇത്ര ശക്തവും വിപ്ലവാത്മകവുമായ ദരിദ്രപക്ഷ നിലപാടിനെ വെള്ളം ചേർത്തു അതിന്റെ മുന ഒടിക്കുന്ന തന്ത്രപൂർവ്വമായ ഒരു സമീപനം ഇന്നു ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയിൽ തലയുയർത്തി വരുന്നുണ്ട്. അതിനു അവർ കൊടുക്കുന്ന ഓമനപ്പേരാണ് 'ദരിദ്രരോടുള്ള "പ്രത്യേക" പക്ഷംചേരൽ' (preferential option for the poor). ഈ 'പ്രിഫെറൻഷ്യൽ' വിശേഷണത്തിനു പിന്നിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രവും വീക്ഷണവും തീർത്തും അപകടകരമാണ്. ദൈവശാസ്ത്രപരമായിത്തന്നെ വലിപ്പ-ചെറുപ്പ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഈ സമീപനത്തിലൂടെ അംഗീകരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ ഇടിച്ചുതാഴ്ത്തുന്ന, മനുഷ്യസ്വത്വത്തെ അതിന്റെ തനിമയിൽ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു ദർശനമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതെന്നു സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഈ ദർശനത്തിൽ ദൈവത്തെ മനുഷ്യനിർമ്മിത സ്വത്വമായി (anthropomorphism) കാണുകയും മനുഷ്യനുള്ള ചാപല്യങ്ങൾ ദൈവത്തിൽ ആരോപിക്കുകയു (attribute) മാണ് ചെയ്യുന്നത്. എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും, സൃഷ്ടിജാലങ്ങളിലും വിശിഷ്യാ മനുഷ്യരിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ദൈവസ്വത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഈ സമീപനത്തിനു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽപ്പോലും വേരോട്ടം പിടിച്ച ഒരു ദുരവസ്ഥയിലേക്കാണിപ്പോൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈയൊരു സമീപനമെടുത്താൽ ദരിദ്രപക്ഷ നിലപാടിനു കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്ന വിലയിലും, വ്യവസ്ഥകളും പരിമിതികളും ന്യായമായി ഉണ്ടാകും. വിപ്ലവസ്വഭാവത്തിന്റെ ബാഹ്യഭാവമുണ്ടാകാമെങ്കിലും, മൂടുപടം മാറ്റുമ്പോൾ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ തീരത്തുതന്നെയാണു വഞ്ചി അടുത്തിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകും.

ഈ സമീപനത്തെ തികച്ചും ചോദ്യംചെയ്തുകൊണ്ടും തകിടംമറിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് വിമോചനദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ താത്ത്വിക അടി

ത്തറ വ്യക്തമാക്കുന്ന ധാരാളം പുസ്തകങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയ ആരാധ്യനായ, ലോകപ്രസിദ്ധനായ ഗുസ്താവോ ഗുറ്റിയേറസ്(Gustavo Gutierres) ദരിദ്രപക്ഷത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടുന്നത്.* റൊസിനോ ഗിബെല്ലിനി(Rosino Gibellini)യുടെ വിമോചന ദൈവശാസ്ത്ര സംവാദ('The Liberation Theology Debate') ത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "വിമോചന പ്രക്രിയയിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ അടയാളമായ സഭയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം പ്രകടമാകുന്നത്, ദേശീയവും അന്തർദ്ദേശീയവുമായ തലത്തിൽ ദരിദ്രപക്ഷം പിടിക്കുന്നിടത്തും ദരിദ്രരുടെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിലുമാണ്" (Option for the Poor and irruption of the Poor- p. 85). ലണ്ടനിലെ ലിവർപൂളിൽ ഇരുപതു വർഷത്തിലേറെ ബിഷപ്പായിരുന്ന പ്രശസ്ത ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഡേവിഡ് ഷെപ്പേഡ് (David Sheppard) തന്റെ 'ദരിദ്രപക്ഷം' ('Bias of the Poor') എന്ന പുസ്തകത്തിൽ നമ്മൾ വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ദരിദ്രപക്ഷത്തിനു 'ദൈവികപക്ഷം'(the divine bias) എന്നാണ് വിശേഷിപ്പുക്കുക. ഇതു വെറുമൊരു രാഷ്ട്രീയ ദരിദ്രപക്ഷംപിടിക്കൽ മാത്രമല്ല; അതിനപ്പുറം, യേശുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെ ഊന്നിയിട്ടുള്ള, ദരിദ്രരിൽ ദരിദ്രനായി ജനിച്ചു അധഃസ്ഥിതരോടൊപ്പം ജീവിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ മോചനത്തിനു വേണ്ടി ജീവാർപ്പണം ചെയ്യുന്ന ഒരു ദൈവിക പക്ഷംപിടിക്കലാണ് (പേജ് 10) ഇത്. ദരിദ്രരോടു കാണിക്കുന്നതു സഹാനുഭൂതിയോ പൈതൃക സ്നേഹവാത്സല്യമോ അല്ല എന്നും, മറിച്ചു അതു നീതിയുടെ പ്രശ്നമാണ് ഉന്നയിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമാക്കുന്നു (പേജ് 14). ഈ നീതിയുടെ വിളി സമൂഹത്തിൽ പലർക്കും ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കും. ആതുരസേവനമോ ക്ഷേമപ്രവർത്തനമോ നിലനിൽക്കുന്ന നീതിരഹിത വ്യവസ്ഥിതിയെ ചോദ്യം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു, സ്വസ്ഥമായി മുന്നോട്ടു പോകാം. പക്ഷേ ദരിദ്രപക്ഷംപിടിക്കലിന്റെ നീതി, ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു, അധികാരവും സമ്പത്തും വിതരണം ചെയ്യാൻ/കൈമാറാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നു. വ്യക്തമായ തീർപ്പുകളും തീരുമാനങ്ങളുമെടുക്കാൻ ബാധ്യതപ്പെടുത്തുന്നു. ഫലമോ? ഏറെ വിലകൊടുക്കേണ്ടിവരും, ജീവൻ പോലും (പേജ് 15-18).

ദരിദ്രർക്കു സദ്വാർത്ത നൽകാൻ സഭയ്ക്ക് പറ്റുമോ എന്നു ബിഷപ് ഡേവിഡ് ഷെപ്പേഡ് ചോദിച്ചിട്ടു അദ്ദേഹം തന്നെ പ്രതികരിക്കുന്നതു ഇപ്രകാരമാണ്. "ദരിദ്രർക്കു യേശു അവരുടെ പക്ഷത്തുണ്ടെന്നു നല്ല വ്യക്തതയുണ്ട്. പക്ഷേ സഭയെപ്പറ്റി അവർക്കു സംശയമാണ് "** (പേജ് 200). ബിഷപ് ഷെപ്പേഡ് തുടരുന്നു. "സഭ വർഷങ്ങളായി ഇന്നത്തെ നീതിരഹിത അവസ്ഥയെ പിൻപറ്റി സംരക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ദരിദ്രരെ കേൾക്കാനും പിൻപറ്റാനും തീരുമാനിക്കുന്നിടത്ത്, മുൻഗണനയിൽ മാറ്റമുണ്ടാകണം (shifting of priorities). സഭാനേതൃത്വം പൊതുവേ പണക്കാരോടും അധികാരസ്ഥരോടും നല്ല ബന്ധം പുലർത്താൻ വെമ്പൽ കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ സ്വാധീനം ഉപയോഗിച്ചു ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയെന്നുമിരിക്കും. പക്ഷേ അതിനൊരു അധീശതാല്പര്യം(aristocratic interest) ഉണ്ട്. അത് ദരിദ്രർക്ക് ദോഷകരമാവുകയേയുള്ളൂ. സഭയ്ക്കു പരാജയവും അപകീർത്തിയും ഉണ്ടാ

യാലും ദരിദ്രപക്ഷം പിടിച്ചു നിലപാടെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുകയാണ് യേശു സഭയ്ക്കു നൽകിയ ദൗത്യം" (libid page 220).

ഇവിടെ സ്വാഭാവികമായും ഒരു ചോദ്യം ഉയരുന്നു. സുവിശേഷം സമ്പന്നർക്കു കൂടിയല്ലേ എന്ന്. തീർച്ചയായും എന്നാണ് അതിന്റെ സുചിന്തിതമായ ഉത്തരം. പക്ഷേ പണക്കാരോടും ദരിദ്രരോടുമുള്ള യേശുവിന്റെ സമീപനം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. സമൂലമായ പരിവർത്തനം, അതിനു എന്തു വിലകൊടുക്കേണ്ടിവന്നാലും ഒരു വിട്ടു വീഴ്ചയുമില്ലാതെ, ധനികരിൽ നിന്നു യേശു ആവശ്യപ്പെട്ടു. തന്നെ അനുഗമിക്കാൻ അഗ്രഹിച്ചുവന്ന ധനികനോടു യേശു പറഞ്ഞു 'പോയി സകലതും വിറ്റു ദരിദ്രർക്കു കൊടുത്തിട്ടു എന്നെ അനുഗമിക്കുക.' അവൻ ദുഃഖിതനായി പിൻവാങ്ങിയെന്നാണ് വിവരിക്കുന്നത്. പാവപ്പെട്ടവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചു നികുതി പിരിച്ചു ധനികനായ സക്കേവൂസ് താൻ വഞ്ചിച്ചെടുത്തതിന്റെ നാലിരട്ടി തിരികെ കൊടുക്കുകയും മുഴുവൻ സമ്പത്തിന്റെയും പകുതി ദരിദ്രർക്കു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയ അധികാരികളെയും മതശ്രേഷ്ഠന്മാരെയും സമ്പന്നരെയും യേശു അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു മയവുമില്ല. "അണലി സന്തതികളേ, വെള്ളയടിച്ച കുഴിമാടങ്ങളേ, കുറുക്കന്മാരേ ... നിങ്ങൾക്കു ദുരിതം. നിങ്ങൾക്കു ശാപം" എന്നൊക്കെയാണ്. ധനികനു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോവുക ഒട്ടകത്തിനു സൂചിക്കുഴയിലൂടെ കടക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസമാണെന്നു യേശു പഠിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു കൂട്ടരോടു ഒരു ദാക്ഷിണ്യവുമില്ലാതെ ഇടപെടുന്നിടത്തു, ദരിദ്രരോടും അവശരോടും രോഗികളോടും പുറംജാതിക്കാരോടും വേശ്യകളോടും ചുങ്കക്കാരോടും പാപികളോടും സ്ത്രീകളോടും കുഞ്ഞുങ്ങളോടും യേശുവിന്റെ സമീപനം തികച്ചും ഹൃദയാർജ്ജവമാണ്. ഒരിക്കൽപ്പോലും അവരോടു കയർത്തു സംസാരിക്കുന്നതായി വിവരിച്ചിട്ടില്ല. അവരോടൊപ്പമായിരുന്നു തന്റെ പന്തിഭോജനം. ദരിദ്രപക്ഷമായിരുന്നു യേശുവിന്റെ പക്ഷം. ഇവിടെ 'നിഷ്പക്ഷത' എന്നൊന്നില്ല യേശുവിന്റെ നിലപാടിൽ. പക്ഷേ ഇന്നു സഭയിലായാലും സമൂഹത്തിലായാലും നിഷ്പക്ഷരാണ് നല്ലവർ, മിടുക്കർ. അങ്ങനെ നിഷ്പക്ഷർ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുന്നവർ ധാരാളമുണ്ടുതാനും. ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു ഇടമാണിത്. നീതിയുടെ മേഖലയിൽ എവിടെയാണു നിഷ്പക്ഷത? ഒന്നുകിൽ നീതിയുടെ പക്ഷത്ത്; അല്ലെങ്കിൽ അനീതിയുടെ പക്ഷത്ത്. അത്രയല്ലേയുള്ളു കാര്യം.

ലാറ്റിൻ അമേരിക്കയിലെ ബ്രസീലിന്റെ വടക്കേയറ്റത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ബിഷപ്പിനുണ്ടായ പരിവർത്തനാനുഭവം ഈയിടെ വായിച്ചത് ഓർമ്മവരുന്നു. തന്റെ രൂപതയിൽ കുറച്ചു വമ്പൻജന്മികളുണ്ട്. ആയിരക്കണക്കിനു ഭൂമിയുടെ ഉടമകൾ. മറുവശത്തു ധാരാളം പാവപ്പെട്ടവർ. ബിഷപ്പ് ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക ബിഷപ്പായിരുന്നു. എല്ലാവരുടേയും കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നുണ്ട് എന്ന ചിത്രമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ധനികരോടായിരുന്നു കൂടുതൽ മമത, പ്രത്യേകിച്ചു അവരുമൊത്തുള്ള പന്തിഭോജനത്തിൽ. ഒരു ദിവസം ഇങ്ങനെ ഒരു ഡിന്നറും(dinner)

കഴിഞ്ഞു കുതിരപ്പുറത്തു ഒരു ഗ്രാമത്തിലൂടെ തന്റെ അരമനയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ, വഴിയിൽ കുറച്ചു ദരിദ്രജനം റോഡിന്റെ മദ്ധ്യേ ചാടി വീണ് കുതിരയെ തടഞ്ഞുനിർത്തിയിട്ടു ബിഷപ്പിനോടു ചോദിച്ചു: "താങ്കൾ ജന്മികളോടൊപ്പമോ അതോ ഞങ്ങളോടൊപ്പമോ?"*** അന്നു വരെ തന്റെ ധാരണ ഒരു വൈദികനോ ബിഷപ്പോ ആരുടെ കൂടെയും ആകാൻ പാടില്ല. എല്ലാവരെയും കേൾക്കുന്നു. രണ്ടു വശങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുന്നു. പ്രശ്നമുണ്ടാകാത്ത രീതിയിൽ രണ്ടുകൂട്ടരെയും ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്ന പട്ടിണിക്കോലങ്ങളെ അദ്ദേഹം കണ്ടു. എല്ലും തൊലിയും മാത്രമുള്ള അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങൾ! അവരുടെ കണ്ണിലെ ദയനീയ നോട്ടം, അവർ ഉയർത്തിയ ചോദ്യത്തിന്റെ ഉശിര്. അദ്ദേഹം സ്വയം ചിന്തിച്ചു. ഈ ജനത്തിന്റെയടുത്തു എങ്ങനെ ഞാൻ നിഷ്പക്ഷതയെപ്പറ്റി പറയും? എങ്ങനെ ഞാൻ അവരോടൊപ്പം ഇല്ലെന്നു പറയും? അവിടെ വച്ചു ഒരു വൈദികനെപ്പറ്റിയോ ബിഷപ്പിനെപ്പറ്റിയോ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന ചിന്തയ്ക്കു ഒരന്ത്യവിരാമമിട്ടു. ഈ അനുഭവം അദ്ദേഹത്തിൽ സമൂലപരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. നിഷ്പക്ഷത വലിയവന്റെ പക്ഷമാണെന്നു അദ്ദേഹം ഏറ്റുപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ദരിദ്രപക്ഷം പിടിച്ചു. അതിന്റെ വില അദ്ദേഹം കൊടുക്കേണ്ടിയും വന്നു (മെഡലിൻ ആഡ്രിയൻസ് എഴുതിയ 'ദരിദ്രപക്ഷം' എന്ന പുസ്തകം - പേജ് 143).

ഇവിടെ വീണ്ടും ഒരു കാര്യം കൂടി വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ദരിദ്രപക്ഷം പിടിക്കുക എന്നു പറയുമ്പോൾ 'ദാരിദ്ര്യം' ഒരനുഗ്രഹമായി കാണുകയും 'ദാരിദ്ര്യം = വിശുദ്ധി' എന്ന സമവാക്യമായി എടുക്കുകയുമല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുക. ഇവിടെ 'ദരിദ്രർ' എന്നാൽ 'അനീതിയുടെ ഇരകൾ' (victims of injustice) എന്നാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. സാമ്പത്തികമായ ദാരിദ്ര്യം, ജാതി-ലിംഗ-വർണപരമായ വിവേചനം, സാംസ്കാരികമായ അടിച്ചമർത്തൽ, വിദ്യാഭ്യാസപരമായ പുറന്തള്ളൽ, അധികാര-ഉദ്യോഗസ്ഥ മേഖലകളിലേക്കുള്ള നിഷേധം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ അനീതിയുടെ വിവിധ മുഖങ്ങളാണ്. എല്ലാവിധ അനീതിക്കും എതിരെയുള്ള നീക്കമാണിവിടെ പ്രധാനം. നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വ്യക്തിഗതവും സംഘാത്മകവും രാഷ്ട്രീയവുമായ നീക്കങ്ങൾ ദരിദ്രപക്ഷത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നു കിടക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, ദരിദ്രപക്ഷം എന്നാൽ നീതിയുടെ പക്ഷം എന്നർത്ഥം.

ഈ വ്യക്തത മറ്റൊന്നിലേക്കു കൂടി വിരൽചൂണ്ടുന്നു. നീതിയുടെ പക്ഷം പിടിക്കാൻ ഓരോ വ്യക്തിയും, ക്രിസ്ത്യാനിയായാലും അല്ലെങ്കിലും ശരി, ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. അതായത്, ദരിദ്രപക്ഷംപിടിക്കൽ വെറുമൊരു നിർദ്ദേശമോ അഭിപ്രായമോ അല്ല; മറിച്ച്, ഏതൊരു വ്യക്തിയും ഏറ്റെടുത്തു നടപ്പിലാക്കേണ്ട അടിസ്ഥാന തത്ത്വമാണ് (norm of norms). ഈ തെരഞ്ഞെടുപ്പിലാണ് മാനുഷ്യകതയുടെ, ദൈവികതയുടെ യഥാർത്ഥ അന്തഃസത്ത പ്രകടമാകുന്നത്. ഈ അടിസ്ഥാനം ശിരസാ വഹിച്ചുകൊണ്ട് അനീതിക്കെതിരെയുള്ള, നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പോരാട്ടമാണ് ദരിദ്രപക്ഷത്തിന്റെ അന്തർധാര.

ഈ വിശദീകരണത്തിൽ നിന്നും അപഗ്രഥനത്തിൽ നിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായിക്കാണുമെന്നു കരുതുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുദർശനത്തിന്റെ വിശ്വസാഹോദര്യവും യേശുവിന്റെ ദരിദ്രപക്ഷ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ മാനവീകതയും പരസ്പരം കൈകോർത്തു നീങ്ങുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം. രണ്ടുപേരും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്ന ദർശനം മനുഷ്യന്റെ, പ്രത്യേകിച്ചു അധഃസ്ഥിതരുടെ, ആലംബഹീനരുടെ, ദരിദ്രരുടെ പൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വവികാസത്തിനു ഉതകുന്ന ഒരു ചിന്താധാരയും അതു ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാനുള്ള കർമ്മപദ്ധതിയുമാണ്.

* The Theology of Liberation, Towards a Theology of Liberation, The Power of the Poor in History, The God of Life, We Drink from Our Own Wells - ഗുസ്താവോ ഗുറ്റിയേറസിന്റെ പ്രധാന പുസ്തകങ്ങളാണ്.

** The poor have a deep instinct that Jesus is on their sides; but they are not so sure about the Church - p 200.

*** Are you with the landlords, or are you with us? - Medeleine Andriance's Options for the Poor, p 143.

19

ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നോക്കിക്കാണുക

ആതുരശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ഊന്നൽ നൽകുന്ന ഒരു സന്യാസിനീ സമൂഹം. യൂറോപ്പിൽനിന്നു ഇറക്കുമതി ചെയ്തതോ, കേരള കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് ഒട്ടും യോജിക്കാത്തതോ ആയ സന്യസ്ഥവസ്ത്രമല്ല അവർ ധരിക്കുക. കേരളത്തിലെ സാമാന്യജനത്തിന്റെ ഡ്രസ്സായ സാരി. യൂണിഫോമാണെങ്കിലും ലളിതം. അംഗവൈകല്യമുള്ളവരെയും വൃദ്ധരെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും അനാഥരെയും മറ്റും ശുശ്രൂഷിക്കുക അവരുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. അവരുടെ കേന്ദ്രഭവനത്തിൽ യുവതികൾക്ക് വ്യത്യസ്ത പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്-താത്ത്വികമായും പ്രായോഗികമായും. ഈ സന്യസ്ഥാർത്ഥിനികൾക്ക് ഒരു ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന ക്ലാസ്സെടുക്കാൻ ഈയിടെ എനിക്കൊരവസരം കിട്ടി.

അവർ 10 യുവതികൾ. നല്ല താല്പര്യവും ആത്മാർത്ഥതയുമുള്ള വ്യക്തികൾ. പാവപ്പെട്ടവർക്കും ആർത്തർക്കുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കാൻ തല്പരർ. അവശത അനുഭവിക്കുന്നവരോടുള്ള സഹാനുഭൂതിയാണ് ഈ സന്യസ്ത സമൂഹത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഗുണവിശേഷ (charism-കാരിസം)മായി വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ യുവതികൾ അതിലും നല്ല താല്പര്യത്തോടെ സംസാരിച്ചു.

അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ മറ്റൊന്നിലേക്കു ഞാൻ തിരിച്ചുവിട്ടു - ദാരിദ്ര്യത്തെപ്പറ്റിയും വ്യാധികളെപ്പറ്റിയുമുള്ള അവരുടെ സ്വന്തം അനുഭവത്തിലേക്ക്. അവർ ഓരോരുത്തരും വ്യക്തിഗതമായോ(സ്വന്തമായോ) മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവത്തിലൂടെയോ മനസ്സിലാക്കിയ ഒന്ന്-രണ്ട് ദാരിദ്ര്യസംഭവങ്ങൾ ഓർക്കാൻ ഞാൻ സമയം കൊടുത്തു. തുടർന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്തുകൊണ്ട് ഈ പട്ടിണി, അസുഖം, വ്യാധികൾ, ദാരിദ്ര്യം? എന്ന ചോദ്യത്തിനു ഓരോരുത്തർക്കും കിട്ടുന്ന ഉത്തരം ഒറ്റ വാചകത്തിൽ എഴുതാൻ അഞ്ചുമിനിറ്റ് കൊടുത്തു. താഴെപ്പറയുംവിധമായിരുന്നു ഉത്തരങ്ങൾ.

1. ദൈവനിശ്ചയമാണ് ഈ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥ.
2. പാപപരിഹാരത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണിത്.
3. നമ്മുടെ പിടിക്കപ്പുറമുള്ള വിധിയാണിതിനു കാരണം.

4. കർത്താവിന്റെ പാടുപീഡകളോടു ചേർത്തുകൊണ്ടു ലോകരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കുരിശുചുമക്കുന്നതിനുള്ള ഒരവസരമായി ദാരിദ്ര്യത്തെ കാണുന്നു; അപ്പോൾ നിരാശയില്ല താനും.
5. നല്ലതുപോലെ മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ദാരിദ്ര്യം രൂക്ഷമാവുക.
6. നമ്മുടെ എണ്ണമറ്റ പാപങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷയായിട്ടാണ് ദാരിദ്ര്യത്തെ കാണേണ്ടത്.
7. ദൈവം ജോബിന്റെ വിശ്വാസം സഹനത്തിലൂടെ പരീക്ഷച്ചതുപോലെ, ദാരിദ്ര്യം നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെ തേച്ചുമിനുക്കി മൂർച്ചയുള്ളതാക്കുന്നു.
8. ദൈവം കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നവർക്കു കൂടുതൽ കുരിശുകൾ നല്കും; ദാരിദ്ര്യം ദൈവം നമ്മെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെ അടയാളമാണ്.
9. അവനവൻ സൂക്ഷിച്ചു ജീവിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, വ്യഭിചാരം, മദ്യപാനം മുതലായ ധൂർത്തിലിടപെടുന്നതു കൊണ്ട്, കിട്ടുന്നതു ശ്രദ്ധയോടെ മിച്ചംപിടിച്ചു പേണിപ്പിറക്കി ജീവിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, ദൈവം തന്ന കഴിവുകൾ ഉപയോഗിച്ചു അദ്ധ്വാനിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ ദുരിതാവസ്ഥ.
10. ഇന്നത്തെ ഈ സമൂഹമാണ് ഈ അവസ്ഥയ്ക്ക് അടിസ്ഥാന കാരണം.

അവർ എഴുതിവായിച്ച ഉത്തരങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ ബോർഡിൽ എഴുതിയിട്ടു. മിക്കവർക്കും സാമാന്യം ഒരേ കുടുംബപശ്ചാത്തലം, കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷങ്ങളിലായി ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചു ഒരേ പരിശീലനം സ്വീകരിക്കുന്നവർ, മനുഷ്യരെ സാരമായി ബാധിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ചോദ്യങ്ങളിലൊന്നിനോടുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ എത്ര വിഭിന്നം.

ഈ ഉത്തരങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെ ഞങ്ങളൊത്തു ഒന്നപഗ്രഥിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഓരോരുത്തരും പറഞ്ഞ ഉത്തരത്തെ വീണ്ടും വായിച്ചിട്ട് അല്പ വിശദീകരണം അവരവർ തന്നെ നല്കി. അതിലൂടെ അവരവർ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടു. ആ വ്യക്തമാക്കലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഈ 10 ഉത്തരങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപരമായി നാലായി തിരിക്കാമെന്നും ഞങ്ങൾ ഒരു ധാരണയിലെത്തി.

ഒന്നും മൂന്നും ദൈവനിശ്ചയത്തെപ്പറ്റിയും വിധിയെപ്പറ്റിയുമാണു പറയുന്നത്. ഇവ തമ്മിൽ നല്ല സാമ്യമുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ പിടിയിലല്ല, ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടമാണു നടക്കുക. നാം അതിനു വിധേയപ്പെട്ടേ പറ്റൂ. നമുക്കു ഈ അവസ്ഥ മാറ്റാൻ പറ്റുകയില്ല. പിന്നെ നല്ലവരായ നമുക്ക് എന്തു ചെയ്യാൻ പറ്റും? വേദനയുടെ, പട്ടിണിയുടെ കാഠിന്യം അല്പം കുറയ്ക്കാം; നമ്മുടെ ഔദാര്യംകൊണ്ട്. അത്രമാത്രം. ഇവിടെ നമ്മുടെ ഉത്തരവാദിത്വം ദൈവകരങ്ങളിൽ/വിധിയെ ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒളിച്ചോട്ടമല്ലേ എന്നൊരു ചോദ്യം ഞാൻ ഉയർത്തിയിട്ട് അടുത്ത ഉത്തരങ്ങളിലേയ്ക്കു നീങ്ങി.

2,4,5,6,7,8 എന്നീ ഉത്തരങ്ങൾ പാപപരിഹാരം, രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി കുരിശുചുമക്കൽ, മുട്ടിപ്പായ പ്രാർത്ഥന, പാപങ്ങൾക്കുള്ള ശിക്ഷ,

വിശ്വാസത്തിന്റെ പരീക്ഷണം, ദൈവസ്നേഹത്തിനുള്ള സമ്മാനം എന്ന കാരണങ്ങളാണു നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ആറെണ്ണത്തിനും പല തരത്തിൽ സാമ്യമുണ്ട്. എല്ലാം ദൈവോന്മുഖമാണ്. മനുഷ്യൻ പാപിയാണ്. പാപത്തിനുള്ള ശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനാണവൻ. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ആദിപാപവും തത്ഫലമായി തലമുറകളിലൂടെ നൂറ്റാണ്ടുകളായി പകർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാപോന്മുഖ മനുഷ്യപ്രകൃതി ഇവിടെ ചർച്ചാവിഷയമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ പാപജീവിതവും യേശുവിന്റെ ക്രൂശാരോഹണത്തിലൂടെ കൃപാവരവും ഇവിടെ ചിന്താവിഷയമാകുന്നു. പാപത്തിന്റെ ഫലം മരണം എന്ന വി. പൗലോസപ്പസ്തോലന്റെ വാക്യത്തിനു ഇവിടെ പ്രാമുഖ്യമുണ്ടാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാന നന്മയിലല്ല, തിന്മയിലും പാപാഭിവാഞ്ഛയിലുമാണ് ഊന്നൽ. ഈ ചിന്തയുടെയൊക്കെ അനന്തരഫലമെന്താണ്? പട്ടിണിയും അതുപോലുള്ള മറ്റു യാതനകളും നല്ല മനസ്സോടെ സഹിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർക്കു രക്ഷയും സ്വർഗ്ഗവും കൈവരിക്കാമെന്ന ധാരണയാണ്. ദൈവകൃപയിലും അനുഗ്രഹത്തിലും ആശ്രയിച്ച്, സന്തോഷത്തോടെ 'ദുഃഖത്തിന്റെ പാനപാത്രം ഏറ്റുവാങ്ങി' ജീവിക്കുകയാണ് ജീവിതധർമ്മവും ആത്യന്തിക ജീവിതവിജയവുമെന്ന ചിന്തയാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലെ വ്യക്തത. ഈ സമീപനം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് എല്ലാം നല്ലത് എന്നു പറഞ്ഞ ദൈവത്തിന്റെയും ദൈവസൃഷ്ടിയുടെയും അടിസ്ഥാനനന്മയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതല്ലേ? നമുക്കൊരു ജീവിതം ഇഹലോകത്തിലുള്ളപ്പോൾ, പരലോകസുഖസാധ്യത ഓർത്തു ഈ ലോകത്തിൽ യാതനയനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്ന ന്യായീകരണത്തിൽ എന്തോ പന്തികേടും യുക്തിരാഹിത്യവും ഇല്ലേ എന്ന ചോദ്യം ഞാൻ ഉണർത്തിയിട്ടു അടുത്ത ഉത്തരത്തിലേയ്ക്കു ചർച്ച നീങ്ങി.

9 -ാമത്തെ ഉത്തരത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തം ജീവിതത്തിൽ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാതെ, ശ്രദ്ധയോടെ അദ്ധ്വാനിച്ചു മിച്ചംപിടിക്കാതെ, ധൂർത്തടിച്ചു ചെലവാക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇന്നത്തെ പട്ടിണിയും ദുരവസ്ഥയുമെന്ന ചിന്തയ്ക്കു ഒത്തിരി അർത്ഥമുണ്ടെന്നു ഗ്രൂപ്പിൽ പലർക്കും തോന്നി. എത്രപേരാണ് മദ്യപിച്ചു ജീവിതം തുലയ്ക്കുന്നത്? വ്യഭിചാരം ഒരു തൊഴിലാക്കിക്കഴിയുന്നവർ എത്ര? ആഡംബരത്തിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരക്കുന്നവർ ചില്ലറയല്ല. മടിപിടിച്ച് ചീട്ടുകളിച്ചും ചൂതുകളിച്ചും ജീവിതം തള്ളിനീക്കുന്നവർ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. അദ്ധ്വാനിക്കാതെ കൂലിവാങ്ങുന്നവരല്ലേ ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളികൾ? ഇങ്ങനെ പോയി ചർച്ചയുടെ സ്വഭാവം. ഇവയുടെയൊക്കെ ഉൾപ്പൊരുൾ എന്താണ്? ഇന്നത്തെ പട്ടിണിയുടെയും ദുരവസ്ഥയുടെയും കാരണം അവരുടെ തെറ്റായ ജീവിതപ്രവർത്തനങ്ങളാണ്; അവർ ശരിക്കും അദ്ധ്വാനിക്കുകയും മിച്ചം പിടിക്കുകയും ശ്രദ്ധിച്ചു ജീവിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഈ അവസ്ഥ മാറും; ക്ഷേമരാജ്യം സംസ്ഥാപിതമാകും. ഗ്രൂപ്പിന് ഈ അപഗ്രഥനത്തിൽ ഏറെക്കുറെ തൃപ്തിയും സന്തോഷവും അനുഭവപ്പെടുന്നതായി എനിക്കു തോന്നി.

ഈ പത്തു പേരിൽ ഒമ്പതു പേരും വന്നിരിക്കുന്നത് തീർത്തും പാവപ്പെട്ട കുടുംബസാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നാണെന്നു ക്ലാസ്സു തുടങ്ങി

യപ്പോൾ ഉണ്ടായ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തിലിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഇവിടെ ഞാൻ ചില ചില്ലറ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർത്തി. നിങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളിൽ എത്രപേർ മദ്യപിച്ചു കാശുകളയുന്നു, വ്യഭിചാരത്തിനു പോകുന്നു, കൂലിവേലയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ മടിപിടിച്ചിരുന്നു കൂലിവാങ്ങുന്നു, മിച്ചംപിടിക്കാതെ ധൂർത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു? തീർത്തും അപ്രതീക്ഷിതമായ ചോദ്യം. ആലോചിക്കാൻ അല്പം സമയം കൊടുത്തു. അവർ ആരുംതന്നെ അങ്ങനെ കഴിയുന്നവരല്ല എന്നു അസന്ദിഗ്ധമായി അവർ പറഞ്ഞു. എങ്കിലും അവരുടെ വീട്ടിൽ പലപ്പോഴും പട്ടിണിയാണ്. സുഖമില്ലാത്ത സഹോദരനെ ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ വകയില്ല എന്നൊരാൾ; ക്ഷയരോഗിയായ അപ്പൻ, അമ്മയുടെ കഠിനാദ്ധ്വാനം കൊണ്ടാണ് കഷ്ടിച്ച് ജീവിതമോടുന്നത്, പുതിയൊരു വസ്ത്രം അമ്മയെടുത്തിട്ട് വർഷങ്ങളായി എന്നു മറ്റൊരാൾ; ഇന്നിപ്പോൾ മഴ പെയ്യുന്നു; എന്റെ കുടുംബവീട് മേഞ്ഞിട്ടു രണ്ടു വർഷമായി, ഓല വാങ്ങാൻ പൈസ ഇല്ലാത്തതിനാൽ; മഴവെള്ളം മുഴുവൻ വീടിനകത്തായിരിക്കും; ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ വീട്ടിലുള്ളവർ ആരും ഉറങ്ങിക്കാണുകയില്ല എന്നു വേറൊരാൾ; എന്റെ മൂന്നു അനുജത്തിമാർ പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടു എത്രയോ വർഷങ്ങളായി. കെട്ടിച്ചയയ്ക്കാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഉള്ള 15 സെന്റ് ഭൂമി കടപ്പെടുത്തിയാണ് എന്റെ മൂത്തവളെ അയച്ചത്. അതിന്റെ കടം ഇതുവരെ തീർന്നിട്ടില്ല. അമ്മയ്ക്കു നടുവേദന; അച്ഛനിപ്പോൾ പഴയതുപോലെ ജോലി ചെയ്യാൻ വയ്യ; മാത്രമല്ല, ഇപ്പോൾ ജോലിസാധ്യതയും വളരെ കുറവ് എന്നായി നാലാമത്തെയാൾ. ഇങ്ങനെ നീങ്ങി വ്യഥകളുടെയും വേദനകളുടെയും പട്ടിണിയുടെയും കഥകൾ. ഇവ ഈ 9 പേരുടെ കഥ മാത്രമാണോ? അതോ സമൂഹത്തിൽ പലരുടേതുമാണോ? ഈ ചോദ്യമിട്ടിട്ടു ഞാൻ മറ്റൊരു ദിശയിലേയ്ക്കു അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണിച്ചു.

നമ്മുടെ തൊഴിലാളികൾ അദ്ധ്വാനിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണോ ഇൻഡ്യയിലുള്ള 105 കോടിയിലധികം ജനങ്ങളും ഭക്ഷിച്ചിട്ടും അധികം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ നമ്മുടെ ഗോഡൗണുകളിൽ ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നത്? അങ്ങനെ ശേഖരണമുണ്ടായിട്ടും കോടിക്കണക്കിനു ജനം പട്ടിണി കിടക്കുന്നത്? നമ്മുടെ തൊഴിലാളികൾ കഠിനാദ്ധ്വാനം കഴിഞ്ഞു രണ്ടുഗ്ലാസ്സു കള്ളുകുടിക്കുന്നതാണോ മദ്യപാനം? അതോ ലക്ഷങ്ങൾ ചെലവാക്കിയുള്ള മദ്യസദ്യയാണോ മദ്യപാനമെന്ന തിന്മ? കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പട്ടിണിയുടെ നിലവിളിയുടെ മുമ്പിൽ തങ്ങളുടെ ശരീരം വില്ക്കപ്പെടാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്ന അമ്മമാരാണോ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുക? അതോ ഭോഗാസക്തിയുടെ ദാഹജലം ഊറിക്കുടിച്ചു ഉന്മത്തരാകുന്ന അധീശവർഗ്ഗമോ വ്യഭിചാരം ചെയ്യുക? ലക്ഷംവീട്ടിൽ ഒരു യുവാവ് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഒന്നു തൊട്ടാൽ ധാർമ്മികരോഷം കൊണ്ടു കലിതുള്ളുന്ന നമ്മുടെ ധാർമ്മികത, ഫൈവ്സ്റ്റാർ ഹോട്ടലിൽ സമ്പന്നർ എല്ലാവിധമായ അനാശാസ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇടപെടുന്നുവെന്നു വ്യക്തതയുള്ളപ്പോഴും, ഒരക്ഷരം പോലും ഉരുവിടാത്തതു എന്തുകൊണ്ട്? വലിയവന്റെ താല്പര്യസംരക്ഷണാർത്ഥം പാവപ്പെട്ടവനെ വിലയ്ക്കെടുക്കുന്ന കുതന്ത്രം ആരുടെ സൃഷ്ടിയാണ്? ധൂർത്തും ഉപഭോഗസംസ്കാരവും വളർത്തിയെടുക്കുന്നത് സമൂഹ

ത്തിലെ ദരിദ്രജനവിഭാഗമോ അതോ മേൽത്തട്ടിലെ പണക്കാരോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങളും അവയോടുള്ള ഗ്രൂപ്പിന്റെ തന്നെ പ്രതികരണങ്ങളും ദരിദ്രരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും ആ സമീപനം വസ്തുതയ്ക്കു നിരക്കാത്തതാണെന്നും വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായൊരു മാനസികാന്തരീക്ഷത്തിൽ അടുത്തയാളിന്റെ ഉത്തരത്തിലേയ്ക്കു ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചു.

ഇന്നത്തെ പട്ടിണിക്കും മറ്റു പരിതോവസ്ഥയ്ക്കും കാരണം ഇന്നത്തെ സമൂഹമാണെന്നാണ് അയാളുടെ അഭിപ്രായം. എന്താണ് ഇന്നത്തെ സമൂഹം? അതിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമെന്ത്? എന്നിങ്ങനെ പോയി ചോദ്യങ്ങൾ. വന്ന ഉത്തരങ്ങളുടെ ചുരുക്കമിതാണ്. ഇന്നത്തെ സമൂഹം അടിസ്ഥാനപരമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു - ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിൽ; സമ്പത്ത്, അധികാരം, അംഗീകാരം, വിദ്യാഭ്യാസം, ഉദ്യോഗം ഒക്കെയുള്ള ഒരു ന്യൂനപക്ഷം; ഇവയൊന്നുമില്ലാത്ത ബഹുഭൂരിപക്ഷം. ഈ രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും താല്പര്യങ്ങൾ വെറും വിഭിന്നങ്ങൾ മാത്രമല്ല, മറിച്ച് തികച്ചും കടകവിരുദ്ധങ്ങളാണ്. ഈ വിഭജനത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതും ഇവർ തമ്മിലുള്ള വിടവ് അനുദിനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുമായ ആന്തരിക ചാലകശക്തികൾ ഇന്നു സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു താനും.

ഈ ചിന്ത അല്പം കൂടി മുന്നോട്ടു പോയപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു മഴയില്ല, മീനില്ല, നെല്ലില്ല, കപ്പയില്ല എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നു. അവയോടു ഗ്രൂപ്പിലുള്ള പലരും വളരെ ഉൾക്കാമ്പോടെ പ്രതികരിക്കുകയുണ്ടായി. അവയിൽ ചിലവ - ഇന്നത്തെ പട്ടിണിയുടെ കാരണം ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ പൂഴ്ത്തിവയ്പാണ്, സമ്പന്നരുടെ താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കാനും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിയുള്ള പൂഴ്ത്തിവെയ്പ്. മഴയില്ലാതെ ഭൂമി വരൾച്ച അനുഭവിക്കുന്നത് അധീശവർഗ്ഗം വനത്തിലെ തടിയും വൃക്ഷങ്ങളും വെട്ടിമാറ്റി കൊള്ളയടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. കടലിലും കായലിലും തോട്ടിലും മീനില്ലാത്തത് കടലിന്റെയും മറ്റു ജലാശയങ്ങളുടെയും പ്രകൃതം അറിയാത്ത പുത്തൻ മീൻപിടിത്തക്കാരുടെ അനിയന്ത്രിതവും അശാസ്ത്രീയവുമായ മീൻപിടിത്ത സമ്പ്രദായംകൊണ്ടും മലിനീകരണം കൊണ്ടുമാണ്. കാർഷിക വിഭവശോഷണം - വയലിൽ കൃഷി ചെയ്യാൻ പറ്റാത്ത രീതിയിൽ കീടനാശിനിയും മറ്റു വിഷാംശം നിറഞ്ഞ വളങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു മലിനപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട്. മാത്രമല്ല, കപ്പ, കാച്ചിൽ, ചേമ്പ്, നെല്ല്, മറ്റു മലക്കറിച്ചെടികൾ സുലഭമായി നട്ടു വിളയെടുത്തിരുന്നിടത്ത് ഇപ്പോൾ തെങ്ങ്, റബർ, കൊക്കൊ മുതലായ നാണ്യവിളകൾ പരിധിയില്ലാതെ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസസാധ്യതകളും ഉദ്യോഗങ്ങളും ചെറിയൊരു കൂട്ടം ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ അവകാശമെന്നപോലെ അവർക്ക് സാധ്യതകൾ തുറന്നുകൊടുക്കുന്നതു കൊണ്ട് ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനത്തെ പുറംതള്ളുകയാണു ചെയ്യുക. ഈ അനീതിയുടെ മുമ്പിൽ കണ്ണടച്ചു മാറിനില്ക്കുക അപരാധമാണ്; ഒത്തു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പോയി പ്രതികരണങ്ങളുടെ രീതി.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ, ഈ നാലു സമീപനങ്ങളെയും ഞാനൊന്നു സംക്ഷിപ്ത രൂപേണ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആതുരശുശ്രൂഷയിൽ

ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സന്യാസിനികളായ നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പാട് എന്തായിരിക്കണമെന്ന ഗൗരവമായ ചോദ്യം ഉന്നയിച്ചു. അല്പസമയം വ്യക്തിഗതമായി ചിന്തിക്കാനും തുടർന്ന് അവരുടെ ഗ്രൂപ്പിൽ തുറന്നു ഒന്നു ചർച്ച ചെയ്യാനും ആ ചർച്ചയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഗ്രൂപ്പിന്റെ നിലപാട് എന്തെന്നു എഴുതിവയ്ക്കാനും ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ചു. വളരെ സജീവമായ ചർച്ചയും സംവാദവും നടന്നു. അവയുടെയെല്ലാം വെളിച്ചത്തിൽ ഗ്രൂപ്പിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് നാലാമത്തെ സമീപനത്തോടു യോജിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. സമാപനക്ലാസ്സിൽ നടന്ന വിലയിരുത്തലിൽ അവർ പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾക്കു ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നോക്കിക്കാണുന്നതിനുള്ള, അവയെ അപഗ്രഥിച്ചു അവയുടെ കാരണങ്ങളിലേക്കു ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്ന ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് ഞങ്ങൾക്ക് ഈ ക്ലാസ്സിലൂടെ ലഭിച്ചു എന്നാണ്.

ഈയൊരു കാഴ്ചപ്പാട് അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥത്തിൽ ഗൗരവമായി എടുത്താൽ, ആ സന്യാസിനീസമൂഹത്തിന്റെ ആതുരശുശ്രൂഷാദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ സാരമായ മാറ്റമുണ്ടാകും. വിപ്ലവകരമായ മാറ്റമുണ്ടാകും തീർച്ച.

20

അപ്പം = ജീവൻ വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ

ഇന്ത്യയുടെ പ്രഗത്ഭനും ശക്തനുമായ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന പണ്ഡിറ്റ് ജവാഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിലെ ഒരു പരാമർശം ഓർമ്മവരുന്നു. അത് ഏതാണ്ട് ഇങ്ങനെയാണ്: 'ദൈവം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നന്വേഷിക്കാൻ എനിക്കു സമയമില്ല. കാരണം ഞാൻ ഒരു ഈശ്വരവിശ്വാസിയല്ല. പക്ഷേ ഞാൻ ഭരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയിൽ ഭക്ഷണം ലഭിക്കാതെ ഒരാൾ രാത്രി ഉറങ്ങാൻ പോകേണ്ടിവന്നാൽ അന്നെനിക്കു ഉറക്കം വരില്ല. അക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ അസ്വസ്ഥനാണ്.'

600 കോടിയിൽപ്പരം ജനങ്ങളുള്ള ലോകത്തിൽ 40% വും ജീവിക്കാൻ വേണ്ട അപ്പമില്ലാത്തവരാണ്, ഭാരതത്തിലോ 60% വും. ഒരു മനുഷ്യനു ജീവിക്കാൻ ഭക്ഷണം അടിസ്ഥാനാവകാശമാണ്. പട്ടിണികിടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ ജീവന്റെ മുമ്പിൽ ശക്തവും ക്രൂരവുമായ ചോദ്യ ചിഹ്നമാണ്. ഇങ്ങനെയൊരവസ്ഥ മാനുഷികമല്ല; ദൈവികവുമല്ല.

ബൈബിളിലെ പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവമായ യഹോവയും പുതിയനിയമത്തിൽ യേശുക്രിസ്തുവും ചരിത്രത്തിൽ ഇടപെടുന്ന ദൈവമായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുക. ഈജിപ്തിലെ ഫറവോയുടെ അടിമത്തത്തിന്റെ കഠോരമായ യാതനയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഇസ്രയേൽ ജനതയുടെ മോചനത്തിന്റെ ചരിത്രകഥയാണ് പഴയനിയമത്തിന്റെ കാതലായ പുറപ്പാടു സംഭവം. അതുപോലെ പാവപ്പെട്ടവർക്കു സുവിശേഷം, ബന്ധിതർക്കു മോചനം, അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചുകൊണ്ടു ദരിദ്രപക്ഷം പിടിച്ച യേശുവിന്റെ ഇടപെടലാണു പുതിയനിയമത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ്. ഈ മോചനപ്രക്രിയയിൽ അപ്പം നിർണ്ണായകമായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കുന്നതായി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കാണാൻ സാധിക്കും.

ഈജിപ്തിൽ ഫറവോയും കൂട്ടരും തിന്നു മദിക്കുന്നതിന്റെ എച്ചിൽ ക്ഷണം കഴിച്ചെങ്കിലും തൃപ്തിയടഞ്ഞിരുന്ന ഇസ്രയേൽക്കാർ, ഇന്നിതാ മരുഭൂമിയിൽ പട്ടിണി കിടക്കുന്നു. ദൈവം അവിടെ ഇടപെടുന്നു. ആകാശത്തു നിന്ന് അവർക്കായി അപ്പം (മന്നാ) വർഷിക്കുന്നു.

ജനങ്ങൾ ഓരോ ദിവസവും അവർക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു മാത്രം ശേഖരിക്കുന്നു (പുറപ്പാട് 16: 3-8). എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെ ആവശ്യാനുസരണം അപ്പം കിട്ടുന്ന അവസ്ഥ എന്തു മനോഹരം!

വരൾച്ചയുടെ കാലത്തു ഏലിയാ പ്രവാചകൻ സീദോനിലെ സരേഫാത്തിലെ വിധവയും മകനും കലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരുപിടി മാവും ഭരണിയിലെ അല്പം എണ്ണയും കൊണ്ട് അപ്പമുണ്ടാക്കി. മൂവരും പങ്കുവച്ചു വർഷങ്ങൾ കഴിച്ചു. കലത്തിലെ മാവ് തീർന്നുപോയില്ല, ഭരണിയിലെ എണ്ണ വറ്റിയുമില്ല. (1 രാജാ. 17: 8-16). അപ്പം പങ്കുവയ്ക്കലിനെ തോല്പിക്കാൻ ഒരു വരൾച്ചയ്ക്കും സാധ്യമല്ല എന്നതു ഇന്നും എത്ര സത്യം.

ഏലീശാ പ്രവാചകന്റെ കാലത്തു ബാൽഷാലിഷായിൽ നിന്നും ഒരാൾ ആദ്യഫലങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുറച്ചു അപ്പം ജനങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ ഭക്ഷിക്കാൻ കൊടുക്കുന്നു. 'എങ്ങനെ കുറച്ചപ്പം അനേകർക്കു പങ്കുവയ്ക്കും' എന്ന ഭൃത്യന്റെ ചോദ്യത്തിനു 'അത് അവർക്കു കൊടുക്കുക, അവർ ഭക്ഷിക്കട്ടെ' എന്നായിരുന്നു മറുപടി. അവർ എല്ലാവരും ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തരായി, മിച്ചം വരുകയും ചെയ്തു. (2 രാജാ. 4: 42-44). അപ്പം പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും സമൃദ്ധിയിൽ ലഭിക്കുമെന്നതു ഒരു ചരിത്രസത്യം പോലെ ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നില്ലേ.

യേശുവിന്റെ ജീവിതത്തിൽ എല്ലാവരോടും പ്രത്യേകിച്ചു പാപികളോടും (ലൂക്കാ.19:1-10), ചുങ്കക്കാരോടും രോഗികളോടും (മത്താ. 26:6-13, മാർക്ക്.14: 3-9, യോഹ.12:1-8, ലൂക്കാ. 4:38-41, മാർക്ക്. 1:29-34, മത്താ. 8: 14-17) പുറജാതിക്കാരോടും (യോഹ. 4: 1-42) സ്ത്രീകളോടും (ലൂക്കാ.10:38-42) പന്തിഭോജനം കഴിക്കുക തന്റെ ഒരു പ്രവർത്തനശൈലിയായിട്ടു തന്നെ സുവിശേഷങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. മരുഭൂമിയിൽ/വിജനസ്ഥലത്ത് തന്റെ പ്രസംഗം കേൾക്കാൻ വന്നവരെ വെറുതെ പറഞ്ഞുവിടാൻ യേശു തയ്യാറല്ല. ശിഷ്യന്മാർ അവർക്കറിയാവുന്ന രീതിയിൽ യേശുവിനെ യുക്തിയുക്തം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി ജനത്തെ പറഞ്ഞയയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനോടു യേശുവിന്റെ മറുപടി: 'അവർ പോകേണ്ടതില്ല, അവർക്കു ഭക്ഷണം കൊടുക്കുവിൻ.' ആളുകളുടെ കൈവശമുള്ളത് എല്ലാവർക്കുമായി മുറിച്ചു വിളമ്പി. എല്ലാവരും ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തരായി. ബാക്കി വന്നത് നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു. (മത്താ. 14: 13-21, മാർക്ക് 6: 30-44, ലൂക്കാ. 9: 10-17, യോഹ. 6: 1-14, മത്താ. 15: 32-39, മാർക്ക് 8: 1-10). ഭൂമിയും അതിലുള്ള സമസ്തവും എല്ലാ ജനങ്ങളുടേതുമാണെന്ന ബോധ്യത്തിൽ, ഒന്നും സ്വന്തമാക്കാതെ എല്ലാം എല്ലാവർക്കും വേണ്ടി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ഭക്ഷിച്ചു തൃപ്തിയടയുന്നതിനപ്പുറം മിച്ചം വരുമെന്നതും ഒരു ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യമായി നമുക്കനുഭവങ്ങൾ ഏറെ.

പഴയനിയമത്തിൽ കണ്ടതിന്റെ പൂർത്തീകരണം പോലെ, എന്തു മാത്രം ആഹാരമാണ് നാം ശേഖരിക്കേണ്ടതു എന്നതിന്റെ മാനദണ്ഡം പുതിയനിയമത്തിലെ കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. 'അന്നന്നു വേണ്ടുന്ന അപ്പം ഓരോ ദിവസവും ഞങ്ങൾക്കു തരേണമേ' (ലൂക്കാ.11: 3, മത്താ. 6:11). ആഹാരം സംഭരിച്ചു കുന്നുകൂട്ടാനുള്ളതല്ല എന്നു യേശു വ്യക്തമായും പഠിപ്പിക്കുന്നു. അങ്ങനെ കുന്നുകൂട്ടുന്നവൻ ഭോഷനാണെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. (ലൂക്കാ. 12: 13-21, പ്രത്യേകിച്ചു 20). ആഹാരം എല്ലാംകൊണ്ടും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്.

കാനായിലെ കല്യാണ(യോഹ. 2:1-12)ത്തിന്റെ സവിശേഷത ഇതാണ്. ഭക്ഷണം, അതും യഹൂദപാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു അവശ്യഘടകമായ വീഞ്ഞു തന്നെ, തികയാതെ വരുന്നു. യേശു ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ട് ആവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ പ്രശ്നത്തിൽ ഇടപെടുന്നു. മേൽത്തരം വീഞ്ഞു സമൃദ്ധിയിൽ വിളമ്പപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ സദ്യ നൽകുമ്പോൾ, ഏതു തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളെയാണു ക്ഷണിക്കേണ്ടതെന്നും യേശു പറയുന്നു. "നീ ഒരു സദ്യയോ അത്താഴവിരുന്നോ കൊടുക്കുമ്പോൾ നിന്റെ സ്നേഹിതരെയോ സഹോദരരെയോ ബന്ധുക്കളെയോ ധനികരായ അയൽക്കാരെയോ വിളിക്കരുത്. എന്നാൽ നീ സദ്യ നടത്തുമ്പോൾ ദരിദ്രർ, വികലാംഗർ, മുടന്തർ, കുരുടർ എന്നിവരെ ക്ഷണിക്കുക." (ലൂക്കാ.14: 12-13). നമ്മുടെ ധാരണകളെയും പ്രവർത്തനശൈലികളെയും തീർത്തും ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന, തകിടംമറിക്കുന്ന രണ്ടു കഥകളല്ലേ മുകളിൽ വിവരിച്ചതു. അപരരുടെ ആഹാരാവശ്യങ്ങൾ സ്വയം മനസ്സിലാക്കി ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ ഇടപെട്ട് കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുക; സദ്യ നടത്തുമ്പോൾ, സമൂഹത്തിന്റെ ഓരങ്ങളിലുള്ളവരെ ക്ഷണിച്ച് ആഹാരം വിളമ്പിക്കൊടുക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കു ആഹാരം ലഭിക്കണമെന്നു യേശുവിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. യേശുവിന്റെ നിലപാടു എവിടെ, യേശുവിന്റെ അനുയായികളെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ നിലപാട്/സമീപനം എവിടെ? ആനയും കുഴിയാനയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പോലെ!

വീണ്ടും പെസഹാ വിരുന്നു ഒരുക്കാൻ യേശു വെമ്പൽ കൊള്ളുന്നതായി കാണുന്നു (മത്താ. 26: 17-25, മാർക്ക് 14: 12-21, ലൂക്കാ. 22: 7-14, 21-23, യോഹ. 13: 21-30). മോചനപോരാട്ട പ്രക്രിയയിൽ എല്ലാവരെയും സജ്ജരാക്കി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുമയുടെയും കൂട്ടായ്മയുടെയും വിരുന്നാണത്. അവിടെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പമില്ല, എല്ലാവരും ഒരേ അപ്പത്തിൽ/ സദ്യയിൽ പങ്കെടുത്തുകൊണ്ടു വിമോചനപ്രവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ ഇടപെടുകയാണ്. അതിന്റെ ഓർമ്മയാണ് യേശു നടത്തുന്നത്. അതിന്റെ പൂർത്തീകരണമായിട്ടാണ് യേശു അന്ത്യ അത്താഴം നടത്തുക. അവിടെ മോചനത്തിന്റെ, അന്തഃസത്ത എന്താണെന്നു യേശു വ്യക്തമാക്കുന്നു - നൂറു ശതമാനവും മറ്റുള്ളവർക്കായുള്ള ആത്മസമർപ്പണം. 'വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കൂ .. ഇതു എന്റെ ശരീരം. വാങ്ങി കുടിക്കൂ .. ഇതെന്റെ രക്തം. അനേകർക്കായി, പുതിയൊരു സമൂഹ സൃഷ്ടിക്കായി ചിന്തപ്പെടുന്ന എന്റെ രക്തം' (മത്താ. 26: 26-30, ലൂക്കാ. 22: 15-20, മാർക്ക് 14: 22-26, 1 കൊറി. 11: 23-25). ഇത് ആചാരമോ അനുഷ്ഠാനമോ അല്ല. ഇതു ജീവിതമാണ്. തികച്ചും അപരർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ജീവിതബലി. അപ്പം പങ്കുവയ്ക്കൽ ഈ ജീവാർപ്പണത്തിന്റെ പ്രതീകം, കൂട്ടായ്മയുടെ മോഹനഭാവം. ഇന്നത്തെ കുർബാന ഈ സജീവയാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ നിന്നു എത്രമാത്രം അകലെയാണ്!

ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യരെ ലോകം അറിഞ്ഞിരുന്നത് അവരുടെ സ്നേഹംപങ്കുവയ്ക്കൽ എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടായിരുന്നു. "വിശ്വസിച്ചവർ എല്ലാവരും ഒറ്റ സമൂഹമാവുകയും തങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം പൊതുവായി കരുതുകയും ചെയ്തു. അവർ തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളും വസ്തുവകകളും വിറ്റ് ആവശ്യാനുസരണം എല്ലാവർക്കുമായി വീതിച്ചു. അവർ ഏക മനസ്സോടെ താല്പര്യപൂർവ്വം അനുദിനം

ഒന്നിച്ചുകൂടുകയും ഭവനം തോറും അപ്പം മുറിക്കുകയും ഹൃദയലാളിത്യത്തോടും ആഹ്ലാദത്തോടും കൂടി ഭക്ഷണത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും ചെയ്തിരുന്നു"(നടപടി 2: 44-46). "വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം ഒരു ഹൃദയവും ഒരു ആത്മാവും ആയിരുന്നു. ആരും തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കൾ സ്വന്തമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടില്ല. എല്ലാം പൊതുസ്വത്തായിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാരണം പറമ്പും വീടും സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം അവയത്രയും വിറ്റുകിട്ടിയ തുക അപ്പോസ്തലരെ ഏല്പിച്ചു. അത് ഓരോരുത്തർക്കും ആവശ്യമനുസരിച്ചു വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു." (നടപടി 3: 32, 34-35). "അവർ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പ്രബോധനം, കൂട്ടായ്മ, അപ്പംമുറിക്കൽ, പ്രാർത്ഥന എന്നിവയിൽ സദാ താല്പര്യപൂർവ്വം പങ്കുചേർന്നു" (നടപടി 2: 42). ചുരുക്കത്തിൽ എല്ലാവരുമായി അപ്പം പങ്കുവയ്ക്കൽ ആദിമക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. തത്ഫലമായി അവരുടെ ഇടയിൽ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നവർ ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാം എല്ലാവർക്കുമായി ആവശ്യാധിഷ്ഠിതം വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതാണു യഥാർത്ഥ യേശു സഭയുടെ ബൈബിൾ ചിത്രീകരണം.

എല്ലാം ശുഭം എന്നല്ല ഇതിന്റെ അർത്ഥം. സ്വന്തമായുണ്ടായിരുന്ന പറമ്പു വിറ്റിട്ട് കുറച്ചു സ്വന്തമായി മാറ്റിവച്ചിട്ട്, എല്ലാം പൊതുവായി കൊടുക്കുന്നു എന്നു ഭാവിച്ച അനനിയാസിന്റെയും സഫീറായുടെയും കപട ക്രൈസ്തവീയതയുടെ ഫലം മരണം തന്നെയായിരുന്നു (നടപടി 5: 1-11). വിശുദ്ധ പൗലോസ് കൊരിന്തിയോകാർക്ക് എഴുതിയ ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ, അത്താഴവിരുന്നിലെ ഭിന്നിപ്പിനെ അതിശക്തമായ ഭാഷയിൽ വിമർശിക്കുന്നു. "ഇനി പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രശംസിക്കുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ നിങ്ങളുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ ഗുണത്തിനു പകരം ദോഷമാണു ചെയ്യുന്നത്. നിങ്ങൾ സഭയായി സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെയിടയിൽ ഭിന്നിപ്പുകളുണ്ടെന്നു ഞാൻ കേൾക്കുന്നു. അതു ഭാഗികമായി ഞാൻ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു... നിങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കൂടുമ്പോൾ കർത്താവിന്റെ അത്താഴമല്ല നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നത്. കാരണം, ഓരോരുത്തരും നേരത്തേ തന്നെ സ്വന്തം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി ഒരുവൻ വിശന്നും അപരൻ കുടിച്ച് ഉന്മത്തനായും ഇരിക്കുന്നു .... നിങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ സഭയെ അവഗണിക്കുകയും ഒന്നുമില്ലാത്തവരെ അവഹേളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിങ്ങളോടു ഞാൻ എന്താണു പറയേണ്ടത്? ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രശംസിക്കണമോ? ഇല്ല ഞാൻ പ്രശംസിക്കുകയില്ല" (1 കൊരി. 11: 17 -22). തുടർന്നു യേശുവിന്റെ പുതിയ ഉടമ്പടിയിലൂടെ തന്റെ ആത്മസമർപ്പണത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വി. പൗലോസ് പറയുന്നു: "എന്റെ സഹോദരരേ, നിങ്ങൾ ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ അന്യോന്യം കാത്തിരിക്കുവിൻ" (1 കൊരി. 11:33). പങ്കുവയ്ക്കലിൽ പാളിച്ച വന്നിടത്തു അപ്പസ്തോലർ ഉടൻ തിരുത്തുകയും, യേശുവിന്റെ യഥാർത്ഥ വിതരണത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ്, നിർബന്ധിപ്പിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ ഇന്നോ? വേലി തന്നെ വിളവു തിന്നുന്ന അവസ്ഥയല്ലേ? യേശുശിഷ്യരിൽ പ്രധാനരല്ലേ ഇന്നു സ്വത്തു കുന്നുകൂട്ടുന്ന പ്രക്രിയയിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടുനിൽക്കു

ന്നത്! പങ്കുവയ്ക്കൽ അവർക്കൊരു പ്രശ്നമേയല്ല. സ്വരൂപിക്കുക, വീണ്ടും സ്വരൂപിക്കുക, സ്വരൂപിച്ചു കുന്നുകൂട്ടുക ജീവിതലക്ഷ്യം പോലെ. ഇങ്ങനെ കുന്നുകൂട്ടുന്നവ 'ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക അനുഗ്രഹങ്ങളായി കണ്ടു ദൈവത്തിനു നന്ദി പറഞ്ഞു' കൊണ്ടു തൃപ്തിയടയുകയും, ഉദാരമനസ്സിന്റെ ബാഹ്യചിഹ്നമായി ദരിദ്രരോടു സഹതാപം കാട്ടി ഔദാര്യപൂർവ്വം ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഭക്തിയുടെ അനുഭൂതി അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നത്തെ യേശുഅനുയായികൾ യേശുവിൽ നിന്നും യേശുവിന്റെ പ്രവർത്തനശൈലിയിൽ നിന്നും എത്ര അകലെയാണ്!

അപ്പം എല്ലാംകൊണ്ടും സുപ്രധാനമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ എന്ന സത്യം എന്നിൽ ആഴത്തിൽ സ്പർശിച്ചതു യേശു പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞുള്ള തന്റെ ഇടപെടലിലാണ്. പുനരുത്ഥാനം എന്നു പറയുമ്പോൾ ആരുടെയും മനസ്സിൽ വരുന്ന ചിത്രം, അവിടെ ശരീരമില്ല, അരൂപിയായി ജീവിക്കുന്ന അവസ്ഥ. യേശു ആകട്ടെ, തന്റെ മരണത്തിൽ നിരാശിതരായി പ്രതീക്ഷ കെട്ടു ഏമ്മാവൂസിലേയ്ക്കു പോയ ശിഷ്യരോടൊപ്പം ചേർന്നു കുശലങ്ങൾ പറഞ്ഞു നീങ്ങുകയാണ്. രാത്രിയായപ്പോൾ അവരോടൊപ്പം താമസിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നു. അവരോടൊപ്പം ഭക്ഷണത്തിനിരിക്കുന്നു - അപ്പം നുറുക്കി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ സ്വയം മുറിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ, പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകളുണ്ടാകുന്നു, തിരിച്ചറിവുകൾ അനുഭവവേദ്യമാകത്തക്ക രീതിയിൽ കണ്ണുകൾ തുറക്കപ്പെടുന്നു. തങ്ങളുടെ ഹൃദയം ജ്വലിക്കത്തക്ക രീതിയിലുള്ള ജീവത്തായ അനുഭവമാണ് അപ്പം മുറിക്കലിനുള്ളത് (ലൂക്കാ. 24: 13 -35). വീണ്ടും യേശു ശിഷ്യഗണത്തിനു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു (മത്താ. 28: 16-20, മാർക്ക് 16:14-18, യോഹ.20:19-23, നടപടി. 1: 6-8, ലൂക്കാ. 24: 36-43). ഭൂതത്തെയാണു കാണുന്നത് എന്നവർ വിചാരിച്ചു അസ്വസ്ഥരാകുന്നിടത്തു, യേശു ചോദിക്കുന്നു, "ഇവിടെ ഭക്ഷിക്കാൻ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ? ഒരു കഷണം വറുത്ത മീൻ അവർ അവനു കൊടുത്തു. അവൻ അതെടുത്തു അവരുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു ഭക്ഷിച്ചു" (ലൂക്ക്. 24: 42 -43). അവരുടെ അസ്വസ്ഥത മാറി, സത്യം ഗ്രഹിക്കാൻ അവരുടെ മനസ്സുകൾ തുറന്നു. അതേ, അപ്പത്തിൽ ജീവന്റെ ഒഴുക്കു നിറഞ്ഞുകവിയുകയാണ്.

എനിക്കു ഏറ്റവും ഹൃദയഹാരിയായ അനുഭവം തിബേരിയാസ് കടൽത്തീരത്തു യേശു വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ് (യോഹ. 21: 1-14). 11-ൽ ഏഴു ശിഷ്യന്മാർ വീണ്ടും മീൻപിടിക്കാൻ വള്ളത്തിൽ കയറുന്നു. രാത്രി മുഴുവൻ അധ്വാനിക്കുന്നു. മീൻ ഒന്നും കിട്ടിയില്ല. ഉഷസ്സായി. യേശു കടൽക്കരയിൽ വന്നു നിൽക്കുന്നു. വീണ്ടും അധ്വാനിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയാണ്. മീൻ സമൃദ്ധിയിൽ കിട്ടുന്നു. "അവർ കരയ്ക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ തീ കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും അതിൽ മീൻ വെച്ചിരിക്കുന്നതും അപ്പവും അവർ കണ്ടു"(യോഹ.21:9). വീണ്ടും യേശു പറഞ്ഞു: "വന്നു പ്രാതൽ കഴിക്കുവിൻ ...യേശു അപ്പമെടുത്ത് അവർക്കു കൊടുത്തു; അതുപോലെ തന്നെ മത്സ്യവും" (യോഹ. 21: 12-13). അധ്വാനിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്കു ആവശ്യം അപ്പമാണ്. യേശു അവർക്കായി അപ്പം ഒരുക്കുകയാണ്. രാത്രി മുഴുവൻ അധ്വാനിച്ച മനു

ഷ്യരുടെ ജീവസംരക്ഷണം അപ്പത്തിലാണ്. അവർക്കു അപ്പത്തിനു അർഹതയുണ്ട്, അവകാശമുണ്ട്. അപ്പവും ജീവനും ഇത്ര മനോഹര മായിട്ടും സരളമായിട്ടും സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തിബേരിയാസ് കടൽ ത്തീരത്തെ അനുഭവം എല്ലാ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും പ്രചോദന മാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പൗലോസപ്പോസ്തലൻ പറഞ്ഞത്: "അധ്വാനിക്കാത്തവർ ഭക്ഷിക്കാതിരിക്കട്ടെ" (2 തെസലോ. 3:10). അതായത് ഭക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ അധ്വാനിച്ചിരിക്കണം; അധ്വാനിക്കുന്നവനേ ഭക്ഷിക്കാൻ അവകാശമുള്ളു. പുതിയ സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കായി സ്വന്തം രക്തം വിയർപ്പാക്കുന്നവനാണ് അപ്പം അവകാശമായി മാറുക. ഈ ഭൂമിയെ മാറ്റിമറിക്കുന്നത്, പുതുക്കിപ്പണിയുന്നത്, കൂടുതൽ വാസ യോഗ്യമാക്കി മാറ്റുന്നത് ഇവിടത്തെ അധ്വാനിക്കുന്നവർഗ്ഗമായ തൊഴി ലാളികളാണ്. അവർക്കു ഭക്ഷിക്കാൻ അപ്പവും മീനും പാചകം ചെയ്തു എടുത്തുകൊടുക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രം എത്ര മനോഹരം!

ചുരുക്കത്തിൽ, ബൈബിളിൽ അപ്പം = ജീവൻ. ഈ സമവാക്യം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വളരെ വലിയ ചോദ്യങ്ങളാണ് ഉയർത്തുക. ലോക ബാങ്ക്, അന്തർദ്ദേശീയ നാണയനിധി, ലോകവ്യാപാരസംഘടന തുട ങ്ങിയ വിരലിലെണ്ണാവുന്ന കുറച്ചു ആഗോള കുത്തകകൾ ലോക/പ്രപ ഞ്ചസമ്പത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും കൈക്കലാക്കി ബാക്കിയുള്ളവ കൂടി സ്വന്തമാക്കാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു, ബഹുഭൂരി പക്ഷം വരുന്ന സാമാന്യജനത്തെ പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലുമ്പോൾ, യേശു ശിഷ്യരുടെ (സഭാധികാരികളുടെയും അല്മായരുടെയും) ഗാഢനിദ്ര യിലെന്നപോലെയുള്ള അപാരനിശ്ശബ്ദത എല്ലാം കൊണ്ടും കുറ്റകര മല്ലേ? ഓരോ നിമിഷവും പട്ടിണികൊണ്ടു മരിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ സഹോദരരല്ലേ? ബഹുരാഷ്ട്ര കുത്തകകളുടെയും സമ്പന്നരാഷ്ട്രങ്ങ ളുടെയും നയതന്ത്രങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇഞ്ചിഞ്ചായി പട്ടിണിക്കിട്ടു കൊല്ലുന്ന കോടിക്കണക്കിനു വരുന്ന മനുഷ്യരുടെ മുമ്പിൽ എന്തു ത്തരമാണുള്ളത്? കടൽ വന്ധ്യയാക്കപ്പെടുന്നു, ഭൂമി വിഷലിപ്തമാ ക്കപ്പെടുന്നു, കാട് മൊട്ടക്കുന്നു പോലെ വെട്ടിത്തെളിക്കപ്പെടുന്നു, സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും എല്ലാ രീതിയിലും പിഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു, വികസനത്തിന്റെ പേരിൽ സാമാന്യജനം പ്രാന്തവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒറ്റ വാചകത്തിൽ, ഇവരുടെ ജീവൻ ഭീഷണിയിൽ, അവർക്ക് അപ്പ മില്ല, അപ്പം അവർക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ എന്താണു യേശുവിശ്വാസികളുടെ ധർമ്മം? ബൈബിളിനെ ഗൗരവമായി എടുക്കു ന്നവർക്കു ഈ അവസ്ഥയോടു എങ്ങനെ യോജിച്ചുപോകാൻ പറ്റും? 'ഇതെന്റെ ശരീരം, വാങ്ങി ഭക്ഷിക്കുവിൻ' എന്നു പറഞ്ഞ യേശുവിന്റെ മുമ്പിൽ വിശക്കുന്നവൻ വലിയൊരു പ്രഹേളികയായി നിൽക്കുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു നമ്മളും കൂട്ടുനിൽക്കുന്നില്ലേ? പാപകരമായ ഈ ഉപേക്ഷക്കുറ്റത്തിനു ഏതു ദൈവം നമുക്കു മാപ്പു നല്കും?

അപ്പം = ജീവൻ എന്ന സമവാക്യം ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റുപിടിക്കാ നുള്ള കരുത്ത് ആർജ്ജിക്കാൻ നാം നമ്മുടെ ജീവിതശൈലിയെ ആകെ പ്പാടെ, അടിസ്ഥാനപരമായിട്ടു തന്നെ ഒരു പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയമാക്കേണ്ടതുണ്ട്; യേശുവിലും യേശുസഭയിലും യഥാർത്ഥ ത്തിൽ നാം വിശ്വസിക്കുന്നെങ്കിൽ.

PC Library & Research Center

ലേഖനങ്ങൾ

അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുപ്പിൻ

ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

വേദപുസ്തകത്തെ സമകാലിക സാഹചര്യങ്ങൾക്കു മധ്യേ തുറന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിശ്വാസി നടത്തുന്ന ദൗത്യയാത്രയുടെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനങ്ങൾ. അടിസ്ഥാനജനതകളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ അന്വേഷിക്കുകയും ക്രൈസ്തവ ആത്മീയതയുടെ അർഥം തിരയുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ പുതിയ വെല്ലുവിളികളിലേക്ക് നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നു.

"വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തെ പരമ്പരാഗതമായ ഭാഷ്യംചമയ്ക്കലിൽനിന്ന് വിടർത്തി ജനകീയ അടിത്തറയിൽ വായിച്ചെടുക്കുകയാണ് ഫാ.അലോഷ്യസ്. രണ്ട് പതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി അധ്വാനിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ച് അവകാശസമരങ്ങൾ നയിക്കുന്ന അച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ, നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും കേന്ദ്രപ്രമേയമായി നിലകൊള്ളുന്നു"

–റവ.ഡോ. മാത്യു ഡാനിയൽ
(അവതാരികയിൽനിന്ന്)

സി.എസ്.എസ്. ഗ്രന്ഥം
45 രൂപ

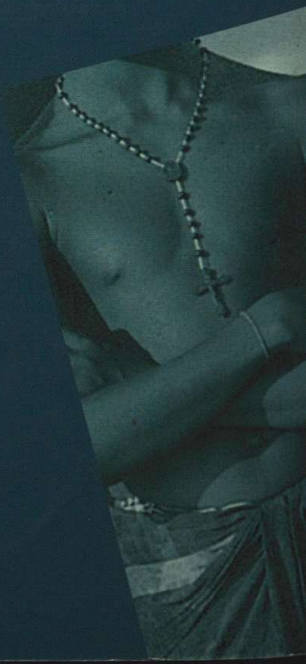

75204

Indic Digital Archive Foundation

ലേഖനങ്ങൾ

അവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ കൊടുപ്പിൻ

ഫാ. അലോഷ്യസ് ഡി. ഫെർണാന്റസ്

വേദപുസ്തകത്തെ സമകാലിക സാഹചര്യങ്ങൾക്കു മധ്യേ തുറന്നുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വിശ്വാസി നടത്തുന്ന ദൗത്യയാത്രയുടെ സാക്ഷ്യപത്രങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനങ്ങൾ. അടിസ്ഥാനജനതകളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ക്രിസ്തുവിനെ അന്വേഷിക്കുകയും ക്രൈസ്തവ ആത്മീയതയുടെ അർഥം തിരയുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ലേഖനങ്ങൾ പുതിയ വെല്ലുവിളികളിലേക്ക് നമ്മെ ക്ഷണിക്കുന്നു.

"വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകത്തെ പരമ്പരാഗതമായ ഭാഷ്യംചമയ്ക്കലിൽനിന്ന് വിടർത്തി ജനകീയ അടിത്തറയിൽ വായിച്ചെടുക്കുകയാണ് ഫാ.അലോഷ്യസ്. രണ്ട് പതിറ്റാണ്ടിലേറെയായി അധ്വാനിക്കുന്ന അടിസ്ഥാന ജനവിഭാഗങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ച് അവകാശസമരങ്ങൾ നയിക്കുന്ന അച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ, നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള വിശപ്പും ദാഹവും കേന്ദ്രപ്രമേയമായി നിലകൊള്ളുന്നു"

–റവ.ഡോ. മാത്യു ഡാനിയൽ
(അവതാരികയിൽനിന്ന്)

75204

സി.എസ്.എസ്. ഗ്രന്ഥം
45 രൂപ

gpura.org